আনন্দলেখা

ANANDALEKHA

আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয় আলোচনী

পঞ্চচত্বাৰিংশতম সংখ্যা

২০০৬-২০০৭ বৰ্ষ

সম্পাদক

আন হাজৰিকা

আনন্দলেখা
ANANDALEKHA

আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয় আলোচনী

With Best Compliments to - -

Dr. S.U. Ahmed
Principal, ADP College

Prof-in-charge

Aan Hazarika
Editor, Anandalekha

সম্পাদক

আন হাজৰিকা

ANANDALEKHA : An Annual Publication of the Students' Union of Anandaram Dhekial Phukan College. Edited by Sri Aan Hazarika and published by Principal, Anandaram Dhekial Phukan College, Haibargaon, Nagaon (Assam) Pin 782 002, Session : 2006-07

আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন

আনন্দলেখা সম্পাদনা সমিতি ঃ-

সভাপতি ❖

অধ্যক্ষ ড° ছৰিফ উদ্দিন আহমেদ

কার্যকৰী সভাপতি ❖

উপাধ্যক্ষ নিত্যানন্দ বৰা

ত্বাবধায়ক বৃন্দ ❖

অধ্যাপক ড° নিত্যানন্দ পাটনায়ক

অধ্যাপক এম. হবিব উল্লাহ

অধ্যাপক অজিত ভৰালী

পাদক ❖

আন হাজৰিকা

ন্যদ্বয় ❖

শ্ৰী দিপাংকৰ গোস্বামী

মঃ তাহিৰুল ইছলাম

পাতৰ শিল্পী ❖ সুজিত দাস, নগাঁও ।

শক ❖

অধ্যক্ষ, আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়, নগাঁও

❖

মেৰিগল্ড অফছেট প্ৰেছ , ফৌজদাৰীপট্টি, নগাঁও

মবাইল- ৯৪৩৫১ - ৬১০৩৬

অশ্ৰু-অঞ্জলি

জন্ম ঃ ইং ২৩-০১-১৯৪৩

মৃত্যু ঃ ইং ১৪-০২-২০০৭

অধ্যাপক ডিম্বেশ্বৰ হাজৰীকাদেৱ
চাকৰিকাল ঃ শিক্ষাবিভাগৰ অধ্যাপক ৰূপে ইং ০১-০৪-১৯৭১ তাৰিখে যোগদান কৰি
বিভাগীয় মুৰব্বী ৰূপে ইং ৩১-০৭-২০০৪ তাৰিখে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে।

জন্ম ঃ ইং ০১-০৩-১৯৫৫

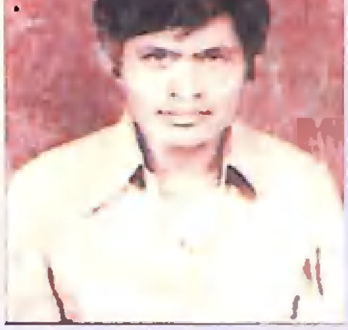

মৃত্যু ঃ ইং ০১-০২-২০০৭

অম্বুৰাম চমুৱা
প্ৰয়াত চমুৱাই ইং ০১-০৮-১৯৭৭ তাৰিখে মহাবিদ্যালয় কাৰ্যালয়ৰ নিম্নবৰ্গৰ সহায়ক ৰূপে যোগদান কৰি
কৰ্মৰত অৱস্থাত অসুখজনিত কাৰণত ইং ০১-০২-২০০৭ তাৰিখে মৃত্যুবৰণ কৰে।

জন্ম ঃ ইং ২৫-১০-১৯৮৮

মৃত্যু ঃ ইং ১৫-০৯-২০০৭

দেবাশীষ ৰাভা
(স্নাতক মহলাৰ ছাত্ৰ)

অধ্যাপক ডিম্বেশ্বৰ হাজৰীকা, কৰ্মচাৰী অম্বুৰাম চমুৱা আৰু ছাত্ৰ দেৱাশীষ ৰাভাৰ বিয়োগত শোকাৰ্ত মনেৰে বিদেহী আত্মাৰ চিৰশান্তি কামনাৰ লগতে শোক সন্তপ্ত পৰিয়ালবৰ্গলৈ আন্তৰিক সমবেদনা জ্ঞাপন কৰিছোঁ -

'আনন্দলেখা সম্পাদনা সমিতি'

অধ্যক্ষ ড° ছৰিফ উদ্দিন আহমেদ

সূচীপত্ৰ

অসমীয়া বিভাগ

বিজ্ঞান বিষয়ক

❖ সোণালী ধান (Golden Rice) আৰু আইৰণ-ধান (Iron Rice)ৰ বিষয়ে এটি নাতিদীৰ্ঘ আলোচনা	ৰাকেশ নাথ	১
❖ হিৰোচিমা আৰু নাগাচাকিয়ে মানৱ সভ্যতাক কোনো শিক্ষা দিব নোৱাৰিলে	মঃ হজৰত আলী	৬
❖ এইচ,আই ভি / এইড্‌ছৰ বিষয়ে কিছু তথ্য	মৃদুপৱন বৰা	৯
জীৱন বিষয়ক		
❖ আজিৰ সমাজত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ প্ৰাসংগিকতা	শেখৰ জ্যোতি দাস	১১
❖ শিক্ষক দাৰ্শনিক তথা ৰাজনীতিবিদ ড সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ	আফৰোজ আৰা আহমেদ	১৩
চিন্তন		
❖ কোন তুমি মনালিছা ....!	পৰিস্মীতা শইকীয়া	১৬
❖ সাফল্যৰ আন এক নাম সাহস	মানস প্ৰতিম বৰা	১৯
❖ সৎ কৰ্মই শ্ৰেষ্ঠ ধৰ্ম	জীতেন্দ্ৰ কুমাৰ হীৰা	২০
খেল বিষয়ক		
❖ শিৰোনামা ঃ টুৱেন্টি - ২০ ৱৰ্ল্ড কাপ আৰু ভাৰতবৰ্ষ	মৃ . প . বৰা	২১
গল্প		
❖ দোমোজা	ৰিতুপৰ্ণ পাটৰ	২৩
❖ দিক্‌ভ্ৰান্ত	দিপিকা শইকীয়া	২৭
❖ অকাল সূৰ্যাস্ত	মনালিছা শইকীয়া	৩১
❖ এন্ধাৰে আৰৰা জোনাক	শ্ৰী ৰুমী বৰদলৈ	৩৩
❖ তোমাক ভালপাওঁ বাবেই	মানৱ জ্যোতি মহন্ত	৩৬
অনুভৱ		
❖ প্ৰিয়তমালৈ বুলি	ইমদাদুল ইছলাম	৩৮
কবিতা কানন		
❖ কালজয়ী	জিতেন্দ্ৰ কুমাৰ হীৰা	৩৯
❖ আছে জানো এখন হৃদয়	ৰত্না বৰা	৩৯
❖ হেৰুৱা দিনৰ সুবাস	হবিবুৰ ৰহমান	৪০
❖ এতিয়া যে সেইবোৰ স্মৃতি হ'ল	বিকাশ জ্যোতি হাজৰিকা	৪০
❖ উদিত সূৰুয	ভৈৰবী দাস	৪১
❖ তোমাক ভালপাওঁ বাবেই	মিতুল ডেকা	৪১
❖ মোৰ অতীত ভৱিষ্যত	অঞ্জন কুং শৰ্ম্মা কৌশিক	৪২
❖ মোৰ কবিতাৰ আকাশত নামিল ডাৱৰ	দেবীকা ৰয়	৪৩

কবিতা কানন

❖ তোমাক কি লাগে	মীনাক্ষী বৰদলৈ	৪৩
❖ মা	প্ৰণিতা ডেকা	৪৪
❖ নিষ্ঠুৰ সময়	মানৱ জ্যোতি মহন্ত	৪৪
❖ এডোখৰ শিলৰ টুকুৰা	বৰ্ণালী হাজৰীকা	৪৫
❖ তুমিতো মোৰ কাহানিও নাছিলা	দীপিকা শইকীয়া	৪৫
❖ চকুলো	দিব্যজ্যোতি হাজৰিকা	৪৬
❖ খিৰিকী মুখত তোমাৰ মুখ	দিবাকৰ বৰদলৈ	৪৬
❖ এটা নতুন সপোনৰ বাবে	মৃদুলা বৰদলৈ	৪৭
❖ স্মৃতিক সুঁৱৰি	ৰুমি বৰদলৈ	৪৭
❖ মাথোঁ তোমাৰেই অপেক্ষাত	ইমদাদুল ইছলাম	৪৮
❖ জীৱন	মঃ আমজাদ হুছেইন	৪৮
❖ তোমাক সুঁৱৰি এটি আবেলি	ৰিতুপৰ্ণ পাঠৰ (বাবু)	৪৯
❖ সপোন	মৌচুমি মজুমদাৰ	৪৯
❖ ভালপাওঁ তোমাক	ৰবিশংকৰ বৰদলৈ	৫০
❖ এন্ধাৰ জীৱন মোৰ	মঃ ইকৰামুল হক	৫০
❖ অদৃশ্য কাৰাগাৰৰ বন্দী মই	সংঘমিত্ৰা দাস	৫১
❖ মহৎলোকৰ বাণী		৫২

বাংলা বিভাগ

❖ হৃদয়ের বন্ধন	টুম্পা দাস	৫৩
❖ পিন্টু	অভিজিৎ চক্রবর্ত্তী	৫৫
❖ অভিশপ্ত প্রেম	দেবজিৎ ভৌমিক	৫৮
❖ নিঃসঙ্গতা	অনামিকা দেৱনাথ	৫৯
❖ মহৎলোকের বাণী	সংগ্রহে ঃ রিম্পী নাগ	৬০

हिन्दी विभाग

❖ ऋतुपरक उत्सव महोहो	अध्यापिका गीतामाला बरा	৬১
❖ रस की अवधारणा	मिस साफिया बेगम	৬৩
❖ जलवायु परिवर्तन	भूषण कुमार	৬৭
❖ ताजमहल	जि. कु. हीरा	৬৯
❖ एहसास	आकलीमा हाजरीका	৭১
❖ जगत की रीति	दिलीप कुमार दास	৭১
❖ कैसे कहुँ	दिपांक कोंवर	৭২
❖ साथ	रमेश दास	৭২
❖ काँलेज की चुनींदी यादे	गुलशन खातुन	৭৩

संस्कृत विभाग

- ❖ ज्ञान प्रशंसा — श्री बर्नाली हाजरीका — ৭৪
- ❖ उपनिषद् .... — अध्यापिका रंगमाला रय — ৭৫
- ❖ छात्राणामध्ययणं तप: — त्रिदिव गोस्वामी — ৭৬
- ❖ "সংস্কৃত ব্যাকৰণ" কৰ্মশালা — ৭৭
- ❖ সংস্কৃত আৰু বিজ্ঞান বিষয়ক প্ৰদৰ্শনী — ৭৮

ENGLISH SECTION

- ❖ *ADVERSE EFFECTS* .... — *Prof. Ms. Alpana Baruah* — ৭৯
- ❖ *Socio-Economic Survey* .... — *Survey undertaken by the Dept. of Economics* — ৮২
- ❖ *Environment-Global Warning* — *Md. Hazart Ali* — ৮৪
- ❖ *Mother Tressa* — *Jitendra Kumar Hira* — ৮৫
- ❖ *Life or John Keats* — *Imran Khan* — ৮৭
- ❖ *My Love* — *Manab Jyoti Mahanta* — ৮৯
- ❖ *Life* — *Dipankar Goswamie* — ৮৯
- ❖ *Dream Lover* — *Sanghamitra Das* — ৯০

Amusement

- ❖ **Winners of the College Week Events : 2006-2007** — ৯১

ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকলৰ বছেৰেকীয়া প্ৰতিবেদন ৰাজি ঃ

- ❖ **উপ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন** — ৯৬
- ❖ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ .... — ৯৮
- ❖ সংগীত বিভাগৰ সম্পাদকৰ .... — ৯৯
- ❖ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ .... — ১০০
- ❖ তৰ্ক আৰু আলোচনাচক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদকৰ .... — ১০২
- ❖ ক্ৰীড়া (আন্তঃ) বিভাগৰ সম্পাদকৰ .... — ১০৩
- ❖ ক্ৰীড়া (বহিঃ) বিভাগৰ সম্পাদকৰ .... — ১০৪
- ❖ ব্যায়াম বিভাগৰ সম্পাদকৰ .... — ১০৫
- ❖ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সাহায্য নিধি বিভাগৰ সম্পাদকৰ .... — ১০৬
- ❖ সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ .... — ১০৭
- ❖ ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ .... — ১০৮

অসমীয়া বিভাগ

সোণালী - ধান (Golden Rice) আৰু আইৰণ-ধান (Iron Rice)ৰ বিষয়ে এটি নাতিদীৰ্ঘ আলোচনা

ৰাকেশ নাথ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)

ভাৰতৰ নিচিনা সমস্যা বহুল তৃতীয় বিশ্বৰ দেশবোৰত দেখা দিয়া জনস্বাস্থ্য সম্পৰ্কীয় সমস্যাবোৰৰ ভিতৰত দুটা প্ৰধান সমস্যা- দৃষ্টিহীনতা আৰু ৰক্তহীনতা হ'ল সবাতোকৈ মৰ্ম্মান্তিক। দৃষ্টিহীনতাৰ মূল কাৰণ হ'ল আমাৰ খাদ্যত হোৱা ভিটামিন - A (vit-A) ৰ অভাৱ। আনহাতে ৰক্তহীনতা (anaemia)ৰ মূল কাৰণ হ'ল আমাৰ খাদ্যত হোৱা আইৰন (iron)ৰ অভাৱ। সেয়ে আধুনিক জীৱ-প্ৰযুক্তি বিদ্যাই (Bio-technology) Vit - A সমৃদ্ধ এবিধ বিশেষ ধান - সোণালী ধান (Golden Rice) আৰু Iron সমৃদ্ধ অন্য এবিধ ধান - আইৰন ধান (Iron Rice) উদ্ভাৱন কৰাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে।

"সোণালী ধান" - আশা দৃষ্টিহীনতাৰ বিৰুদ্ধে ঃ

ভিটামিন - A ৰ অভাৱৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা দৃষ্টিহীনতাৰ সমস্যা সমাধানাৰ্থে ৩ টা বিশেষ উপায় উদ্ভাৱন কৰা হৈছে। ইয়াৰে প্ৰথমটো উপায় অনুসাৰে Vit - A যুক্ত আহাৰ, যেনে - সেউজীয়া শাক - পাছলি, মাছ - মাংস, কণী ইত্যাদি অধিক পৰিমাণে খাবলৈ জনসাধাৰণক উদ্বুদ্ধ কৰা। পিছে দুখীয়া লোকসকলে অৰ্থৰ অভাৱত কেতিয়াও এনেবোৰ খাদ্য উপযুক্ত পৰিমাণে খাব নোৱাৰে। সেয়ে সমস্যা সমস্যা হৈয়ে থাকিল। দ্বিতীয় উপায় অনুসাৰে সেইবাবে Vit-A যুক্ত পিল (Pill) দুখীয়া শিশু বা গৰ্ভৱতী মাতৃৰ মাজত বিনামূলীয়াকৈ বিতৰণ ব্যৱস্থা'ৰ কেৰোণ তথা সততাৰ অভাৱৰ বাবে এই ব্যৱস্থায়ো আশানুৰূপ ফল দেখুওৱাব নোৱাৰিলে। সেয়ে, তৃতীয় পন্থা অনুসাৰে নিমখৰ যোগেদি আয়'ডিন (Iodine) ৰ যোগান ধৰাৰ লেখীয়াকৈ চাউলৰ যোগেদি Vit - A যোগান ধৰাৰ কথা ভবা হ'ল। কিয়নো প্ৰায়বোৰ দুখীয়া দেশৰ মানুহৰ ভাতেই হ'ল প্ৰধান খাদ্য। সেয়ে আমি খোৱা চাউলবোৰক Vit - A সমৃদ্ধ কৰি দৃষ্টিহীনতাৰ লেখীয়া জটিল সমস্যা সমাধান কৰিব খোজা হৈছে।

সোণালী ধান উৎপাদনৰ কাৰিকৰী কথা ঃ

আমি খোৱা বিভিন্ন শাক - পাচলি, কণী, মাছ - মাংস আদিত যথেষ্ট পৰিমাণে Vit - A থাকে; কিন্তু আমাৰ মূল খাদ্য ভাতত Vit - A নাথাকে বুলিলেই হয়। সেয়ে Vit - A সংশ্লেষণ কৰিব পৰা জিন (জিনত থকা DNA বোৰে জীৱদেহৰ চৰিত্ৰবোৰ বহন কৰে) অন্য জীৱদেহৰ কোষৰ পৰা আনি

ধানত সংস্থাপন কৰিব খোজা হৈছে। এই প্ৰচেষ্টাৰ শেষ ফল হৈছে 'সোণালী ধান'।

আমি খোৱা চাউলবোৰত Vit - A প্ৰস্তুত কৰিবলৈ আৱশ্যক হোৱা প্ৰাথমিক পদাৰ্থবিধ অৰ্থাৎ B- caroten (বিটা - কেৰ'টিন) নাথাকে। কিন্তু কুমলীয়া চাউলত Gemayl Geranyl Pyrophosphate (GGPP) নামৰ ৰাসায়নিক পদাৰ্থ থাকে। তাক বিশেষ ৰাসায়নিক বিক্ৰিয়াৰে B-carotene লৈ ৰূপান্তৰিত কৰিব পাৰি। কিন্তু এই ৰাসায়নিক বিক্ৰিয়া সংঘটিত কৰিবলৈ দৰকাৰ হোৱা ৩ টা নিৰ্দিষ্ট এনযাইম (enzyme) আৰু (Phytoene synthetase, Phytoene desaturase এই সাধাৰণ ধানবোৰত নাই। সেয়ে enzyme কেইবিধৰ উৎপাদন নিয়ন্ত্ৰণ কৰা ৩ টা নিৰ্দিষ্ট জিন অন্য জীৱকোষৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰি আনি ধানত স্থাপন কৰিবৰ বাবে চিন্তা কৰা হ'ল। তাৰবাবে চুইজাৰলেণ্ড (Swizerland)ৰ জুৰিক (Zurich) নগৰত অৱস্থিত Swiss Federal Technical Institute - ৰ বিশিষ্ট উদ্ভিদ বিজ্ঞানী ইংগ প্ৰ'ট্ৰিকুছ (Ingo Potrykus) আৰু তেওঁৰ সহযোগী এদল বিজ্ঞানীয়ে ১৯৯২ চনত Vit - A সমৃদ্ধ ধানৰ উদ্ভাৱন এক অভিলাসী আঁচনি গ্ৰহণ কৰে। বিভিন্ন পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ পিছত তেওঁলোকে ডেফ'ডিল (Daffodil) নামৰ ফুলবিধৰ পৰা দুটা জিন (Psy & Icy) আৰু এবিধ বিশেষ বেক্টেৰিয়াৰ পৰা এটা জিন (Crt 1 gene) আনি ধানত সংস্থাপন কৰে। এনেদৰে উদ্ভাৱন কৰা ধানবিধে নিজস্বভাৱে B - carotene সংশ্লেষণ কৰিব পৰা হ'ল। পৰীক্ষাগাৰত এই কথাৰ প্ৰমাণো পোৱা গ'ল। গতিকে এনেধৰণৰ চাউল খালে আমাৰ শৰীৰে উপযুক্ত পৰিমানে Vit - A সংশ্লেষণ কৰিব পাৰিব বুলি ভবা হৈছে। উল্লেখযোগ্য যে তেওঁলোকে পৰীক্ষা চলাইছিল Talpel - 39 নামৰ এবিধ জাপানী ধানত। ডেফ'ডিল গছৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা gene টোৱে প্ৰস্তুত কৰা B -carotene-এ চাউলৰ ৰং সোণ- হালধীয়া কৰি তোলে বাবে এই চাউলবিধৰ নাম ৰখা হ'ল সোণালী চাউল (সোণালী ধান) বা (Golden -Rice)

চুইজাৰলেণ্ডৰ পৰা এছিয়া মহাদেশ পালেহি সোণালী চাউল

চুইজাৰলেণ্ডৰ পৰা সোণালী চাউল ইতিমধ্যেই 2002 চনৰ জানুৱাৰী মাহৰ 19 তাৰিখে আমাৰ এছিয়া মহাদেশৰ ফিলিপাইনত থকা আন্তৰ্জাতিক ধান শস্য গৱেষণা কেন্দ্ৰ IRRI- (International Rice Research Institute) আহি পাইছে। IRRI-ৰ বিজ্ঞানীসকলে এতিয়া "Vit - A" ৰ নাটনিৰ বিৰুদ্ধে কৰা সংগ্ৰামৰ ক্ষেত্ৰত সোণালী চাউলৰ নিৰ্বিঘ্নতা আৰু উপযোগিতাৰ বিষয়ে পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা চলাই আছে। চুইজাৰলেণ্ডৰ আৱিষ্কাৰক সকলে এই চাউল প্ৰস্তুত কৰাৰ প্ৰযুক্তি, বীজ, আনকি তেওঁলোকে যিকেইটা জিনৰ অন্তৰ্ভূক্তিৰে সোণালী চাউল সৃষ্টি কৰিলে, সেই জিনকেইটাৰ চানেকী বা মডেলো বিনামূলীয়াকৈ উন্নয়নশীল দেশবোৰত যোগান ধৰিছে।

উদ্ভিদ প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ ক্ষেত্ৰত ভাৰতে ইতিমধ্যে যথেষ্ট অগ্ৰগতি লাভ কৰিছে। ভাৰতীয় বিজ্ঞানী সকলে সোণালী চাউল সৃষ্টিকাৰী জিনকেইটা I R - 64 আৰু Pusa - 1 নামৰ ধান প্ৰজাতিত অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ কথা চিন্তা কৰিছে। এই ক্ষেত্ৰত ভাৰতীয় জৈৱপ্ৰযুক্তি বিদ্যা

বিভাগ (DBT - Department of Bio - technology)ৰ ভূমিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি বিবেচিত হৈছে।

সোণালী ধানৰ ভৱিষ্যৎ ঃ

সোণালী ধান সম্পৰ্কত পৃথিৱীজুৰি বিতৰ্কৰ সৃষ্টি হৈছে। বিভিন্ন পৰিবেশপ্ৰেমী সংগঠনে ইয়াৰ বিৰোধিতা কৰাও দেখা গৈছে। তেওঁলোকৰ মতে এনেদৰে সৃষ্টি কৰা ধানে ভৱিষ্যতলৈ সমগ্ৰ জীৱ-জগতৰে বিপদ মাতি আনিব পাৰে। তদুপৰি এইবোৰে জৈৱ বৈচিত্ৰ হ্ৰাসৰ প্ৰক্ৰিয়াটো অধিক খৰতকীয়া কৰিব বুলিও শংকা কৰা হৈছে। বহুতে আকৌ ইয়াক বহুজাতিক কোম্পানীৰ মুনাফা লুটাৰ কাৰচাজি বুলিও ক'ব খোজে। পিছে সোণালী ধানৰ উদ্ভাৱক তথা সমৰ্থক সকলে বিৰোধীৰ এনে শংকা অমূলক বুলি কৈছে। তেওঁলোকৰ মতে দৃষ্টিহীনতাৰ নিচিনা সমস্যা সমাধানৰ বাবে সোণালী ধান হ'ব পাৰে অতি ফলপ্ৰসূ। তদুপৰি কৃষকে এই ধানৰ বীজ এবাৰ কিনি লৈ পাছলৈ নিজেই সংৰক্ষণ কৰিব পাৰিব। গতিকে বহুজাতিক কোম্পানীৰ আগ্ৰাসী হাঁতোৰাত সোমোৱাৰ কথাও তেনেই ভিত্তিহীন। অসংখ্য যুক্তি তৰ্কৰ মাজেৰে 'সোণালী ধান'ৰ গৱেষণা আগবাঢ়িছে।

তদুপৰি এটা কথা ঠিক যে বৰ্তমান সোণালী চাউলৰ প্ৰতি গ্ৰামত পোৱা 1.6 মাইক্ৰগ্ৰাম পৰিমাণৰ B-Carotene অতি কম, আৰু এই পৰিমান এটা শিশুক প্ৰতিদিনে প্ৰয়োজন হোৱা Vit - A ৰ মাত্ৰ 12% হে আৰু এজন প্ৰাপ্ত বয়স্কৰ নিত্য প্ৰয়োজনীয়তাৰ মাত্ৰ 15%হে। কিন্তু অদূৰ ভৱিষ্যতে B-Caroten ৰ পৰিমাণ বৰ্তমানৰ পৰিমাণতকৈ যে কেইবাগুণো বৃদ্ধি কৰিব পৰা যাব সেইটো ধ্ৰুপ।

"আইৰন-ধান (Iron - Rice)"- ৰক্ত হীনতাৰ বিৰুদ্ধে জৈৱ প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ প্ৰত্যাহ্বান ঃ

আগতে উল্লেখ কৰা হৈছে যে উন্নয়নশীল দেশসমূহৰ জনস্বাস্থ্য সম্পৰ্কীয় এটা মুখ্য সমস্যা হ'ল ৰক্তহীনতা। ৰক্তহীনতা দেহত iron - ৰ পৰিমাণ কম হোৱাৰ ফলত হয়। পৃথিৱীৰ প্ৰায় 30% লোক iron পুষ্টিহীনতাত আক্ৰান্ত। তদুপৰি উন্নয়নশীল দেশবোৰৰ 39% প্ৰাক-স্কুলীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা 52% মহিলাও ৰক্তহীনতাত ভোগে। এই ক্ষেত্ৰত ভাৰতবৰ্ষৰ ছবিখন আৰু দুখ লগা।

ৰক্তহীনতা দুৰ কৰাৰ উপায় ঃ

আইৰন পুষ্টিহীনতা দূৰ কৰাৰ বাবে বিভিন্ন ব্যৱস্থা ইতিমধ্যে গ্ৰহণ কৰা হৈছে। ইয়াৰে প্ৰথমটো ব্যৱস্থা অনুসাৰে ভুক্তভোগীৰ মাজত আইৰণ যুক্ত ঔষধ (iron tablets) বিতৰণ কৰা হ'ল। কিন্তু সদায় এনেদৰে টেবলেট যোগান ধৰাটো অতি খৰচী প্ৰক্ৰিয়া আৰু ইয়াৰ কিছু পাৰ্শ্বক্ৰিয়াও লক্ষ্য কৰা গ'ল। দ্বিতীয় পন্থা অনুসাৰে খাদ্যত আইৰণ মিহলি কৰি দিয়াৰ (food fortification) ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। এই পন্থাটো বৰ কাৰ্যকৰী আছিল যদিও খাদ্যৰ ৰং আৰু সোৱাদৰ সালসলনি হোৱা আৰু আন কিছুমান জটিল কাৰিকৰী কাৰণৰ বাবেও ই দীৰ্ঘস্থায়ী নহ'ল। সেয়ে তৃতীয় পন্থা অনুসাৰে পৃথিৱীৰ বেছিভাগ মানুহৰ মূল আহাৰ হিচাপে ব্যৱহৃত চাউলত জৈৱিক প্ৰক্ৰিয়াৰে আইৰণৰ পৰিমান বৃদ্ধি কৰিবলৈ ব্যৱস্থা লোৱা হ'ল, যাতে আমি খোৱা ভাতখিনিৰ পৰাই আমাৰ শৰীৰে

আৱশ্যকীয় আইৰনখিনি পাব পাৰে। ইয়াৰ বাবে জীৱ-প্ৰযুক্তিবিদ্যা (Bio-Technology)ৰ আধুনিক কৌশল খটুৱাই ধানবোৰক এনে সাজ প্ৰদান কৰা হ'ল যে ই নিজে-নিজে আইৰণ অধিক পৰিমাণে সংশ্লেষণ কৰিব পৰা হ'ল। অধিক আইৰণ যুক্ত এনেবোৰ ধানকে কোৱা হৈছে আইৰণ - ধান (Iron - Rice) । এইখিনিতে এটা কথা কোৱা ভাল যে, আমি খোৱা চাউলত আইৰণৰ পৰিমাণ নামমাত্ৰ । (প্ৰতি 100 gm) চাউলত মাথোঁ 0.2-2.8 মিলিগ্ৰাম আইৰণ থাকে। এই কম পৰিমাণৰ আইৰণ খিনিকে আমাৰ দেহে সম্পূৰ্ণকৈ শুহি ল'ব নোৱাৰে। আকৌ ভাতৰ লগত খোৱা অন্যান্য খোৱা বস্তুত যিখিনি আইৰণ থাকে, সেইখিনি আমাৰ দেহে শুহি লোৱাৰ ক্ষেত্ৰত খোৱা ভাত কেইটাই বাধা দিয়ে। ইয়াৰ কাৰণ হ'ল চাউলত থকা ফাইটেট (Phytate) নামৰ এবিধ এনযাইম (enzyme)। এই এনযাইম বিধে খাদ্যত থকা আইৰণবোৰৰ বেছিভাগকে আটক কৰি ৰাখে। সেইবাবে আমাৰ শৰীৰ আইৰণৰ অভাৱত ভোগে।

<u>আইৰণ ধান উৎপাদনৰ কাৰিকৰী কৌশল ঃ</u>

আইৰণ ধান উৎপাদনৰ বাবে জীৱ-প্ৰযুক্তি বিদ্যাই এক অভিনৱ ব্যৱস্থা হাতত লৈছে। যিহেতু চাউলত (ধানত) বংশগতিক কাৰণতেই আইৰণৰ পৰিমাণ কম, গতিকে জিনীয় সংস্থাপন (genetic transplant) প্ৰথাৰ সহায় লোৱা হ'ল। ইয়াৰ বাবে আইৰণ সংশ্লেষণ কৰা জিন এটা (Ferritin gene) মাহজাতীয় শস্য এবিধৰ (Phaseolus Vulgaris, ফেন্সবিন) পৰা আনি ধানত সংস্থাপন কৰা হ'ল। ফলত ধানত আইৰণৰ পৰিমান দুগুণ হোৱা দেখা গ'ল। কিন্তু, খাদ্যত থকা আইৰণখিনি আহৰণ কৰাত শৰীৰক বাধা দিয়ে ফাইটেট (Phytate) নামৰ এনযাইমবিধে। সেয়ে দ্বিতীয় পৰ্যায়ত এই এনযাইম বিধক নিষ্ক্ৰিয় কৰিবলৈ Aspergilius fumigatus নামৰ এবিধ বেক্টেৰিয়াৰ পৰা এটা জিন আনি আগৰবিধ ধানতে সংস্থাপন কৰা হ'ল। বেক্টেৰিয়াৰ পৰা সংগ্ৰহিত এই জিনটোৱে ফাইটেজ (Phytase) নামৰ এবিধ এনযাইম প্ৰস্তুত কৰে। এইবিধ এনযাইমে ধানত থকা Phytate নামৰ enzyme বিধক ভাঙি পেলায়, ফলত আমাৰ খাদ্যত থকা আইৰণখিনি সহজে শৰীৰৰ বাবে উপলব্ধ হয়। শেষত আমাৰ পাচনতন্ত্ৰৰ পৰা শৰীৰে যাতে আইৰণবোৰ সহজে আৰু উপযুক্ত ভাবে আহৰণ কৰিব পাৰে তাৰ বাবেও ব্যৱস্থা লোৱা হ'ল। ইয়াৰ বাবে অন্য এটা জিন স্থাপন কৰা হ'ল। এই জিনটোৱে শৰীৰত ছিছটিন (Cystein) সমৃদ্ধ প্ৰ'টিন (Protein) বিধৰ উৎপাদন বৃদ্ধি কৰে; ফলত শৰীৰে খাদ্যবস্তুত থকা আইৰণবোৰ সহজে ল'ব পাৰে। এই তিনিওটা জিনক এনেভাৱে নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ ব্যৱস্থা লোৱা হ'ল যাতে এইবোৰৰ প্ৰকাশ কেৱল ধানটোতহে হ'ব (গা-গছ বা শিপা, পাত আদিত নহয়)।

সদ্য প্ৰকাশিত তথ্যমতে আইৰণ সমৃদ্ধ ধানৰ পৰা মানুহে নিতৌ প্ৰয়োজন হোৱা আইৰণৰ আধা বা তাতোকৈ বেছি পাব পাৰিব।

<u>সোণালী- আইৰণ ধান</u> <u>(Golden - Iron Rice)</u> **ঃ**

তৃতীয় বিশ্বৰ দুখীয়া জনসাধাৰণৰ দৃষ্টিহীনতা আৰু

ৰক্তহীনতাৰ সমস্যাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি একেবিধ চাউলকে Vit - A আৰু আইৰণ সমৃদ্ধ কৰিব খোজা হৈছে যাতে খাওঁতেই একেলগে আইৰণ আৰু Vit - A আৱশ্যকীয় পৰিমাণত পাব পাৰে। সেয়ে Vit - A সমৃদ্ধ ধান (আইৰণ ধান)ৰ মাজত সংকৰণ (hybridization) ঘটাই এবিধ নতুন জাতৰ ধান উদ্ভাৱন কৰা হৈছে আৰু ইয়াৰে নাম হৈছে সোণালী আইৰণ ধান (Golden - Iron Rice)। ইতিমধ্যে এই দিশত বিস্তৃত গৱেষণা পৃথিৱীৰ বিভিন্ন গৱেষণাগাৰত চলি আছে।

অৱশ্যে এটা কথা আমি সকলোৱে মনত ৰখা ভাল যে জিন একোটা সংগ্ৰহ কৰা আৰু ইয়াক অন্য কোষত নি সংস্থাপন কৰা কথাটো বৰ সহজ নহয়। তদুপৰি জিনটো কেতিয়াবা সফলতাৰে সংস্থাপন কৰিলেও বিভিন্ন কাৰণত ইয়াৰ প্ৰকাশ বাধাগ্ৰস্ত হ'ব পাৰে। মুঠতে পৰীক্ষাগাৰত জিন সংস্থাপন কৰি উন্নতমানৰ শস্য উৎপাদন কৰা প্ৰক্ৰিয়াটো এটা বৰ জটিল, খৰচী আৰু দীঘলীয়া প্ৰক্ৰিয়া। তথাপি বৰ্তমানলৈ কৰা গৱেষণাৰ ফলাফলে আমাক আশা দেখুওৱাইছে যে অনাগত দিনত ভাতকে মূল আহাৰ হিচাপে লোৱা দুখীয়া জনগণে দৃষ্টিহীনতা আৰু ৰক্তহীনতাৰ লেখীয়া ব্যাধিৰ পৰা ভাত খায়েই পৰিত্ৰাণ পাব।

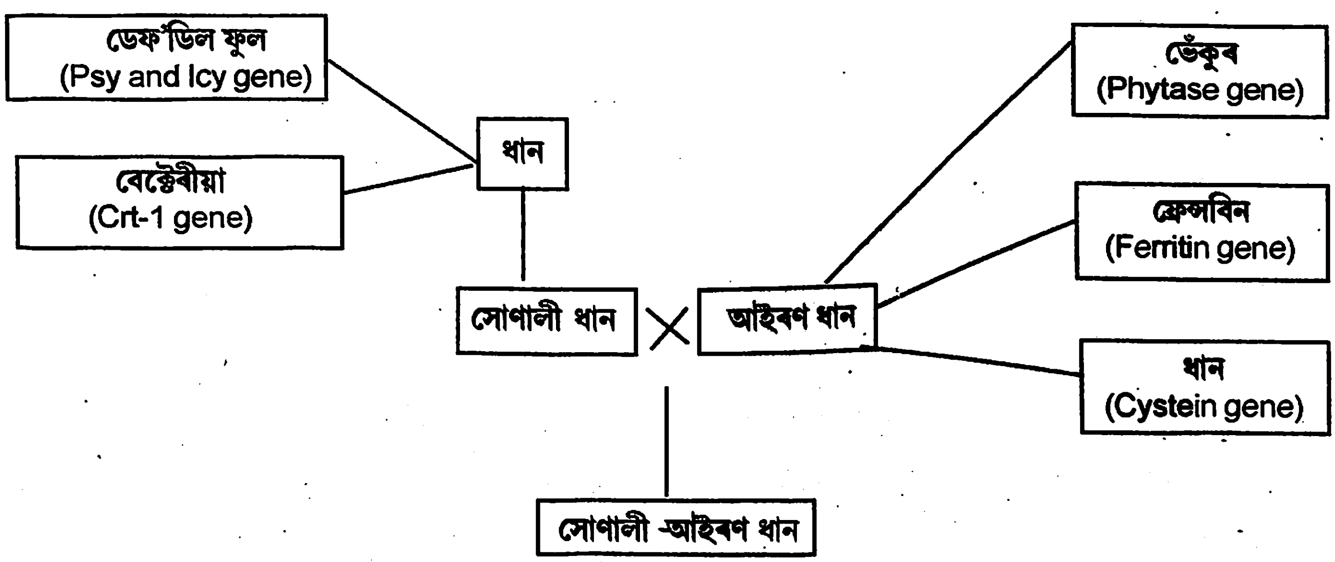

OOOOOOOOOOOOOOOOOOO

হিৰোচিমা আৰু নাগাচাকিয়ে মানৱ সভ্যতাক কোনো শিক্ষা দিব নোৱাৰিলে

মঃ হজৰত আলী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

পুৱা আঠ বাজি পোন্ধৰ মিনিট গৈছে । পাৰমাণবিক বোমা পোলোৱা হ'ল । ৪৩ ছেকেণ্ডৰ পিছত । চকু চাঁট মাৰি ধৰা তীব্ৰ পোহৰ; এটা প্ৰবল কম্পন । চক ব্ৰেভ প্লেনখন আংশিক বেঁকা হ'ল । তলত বিৰাট মেঘ । কুণ্ডলী পকাই পকাই ধোঁৱাবোৰ দ্ৰুতভাৱে সিচঁৰতি হৈ পৰিছে ।

...... পুৱাৰ সময় । দূৰৰ পৰাই মেঘৰ কুণ্ডলীবোৰ দেখা গৈছে । উচ্চতা ১২,০০০ মিটাৰৰো বেছি ।

বি - ২৯ প্লেনখনৰ ফ্লাইট ডায়েৰীত এনেদৰেই ঘটনাটো লিপিবদ্ধ কৰা হৈছিল । 'এনোলা গে' প্লেনখনৰ নাম আৰু সেই কুখ্যাত বোমা পাৰমাণবিক বোমা । নাম - 'লিটিল বয়'। এই 'লিটিল বয়'কেই হিৰোচিমাৰ ঠিক মূৰৰ ওপৰত নিক্ষেপ কৰি যুদ্ধৰ এক কলংকিত ইতিহাস ৰচনা কৰিছিল - 'এনোলা গে' নামৰ বিমানখনে । সেইদিনা আছিল ৬ আগষ্ট, ১৯৪৫ ।

এই ঘটনাৰ ঠিক তিনি দিনৰ পিছত পুণৰাবৃত্তি ঘটে । এই বাৰৰ লক্ষ্য নাগাচাকি । ৯ আগষ্ট, ১৯৪৫ । সময় দুপৰীয়া ১১ বাজি ২ মিনিট । নাগাচাকিৰ ওপৰত নিক্ষেপ কৰা হ'ল আৰু এটি পাৰমাণবিক বোমা । নাম 'ফেট্‌মেন্' । এইটোৰ বিধ্বংসী ক্ষমতা আৰু বেছি আৰু ব্যাপক । 'লিটিল বয়'ত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল ৬০ কিলোগ্ৰাম মান উইৰেনিয়াম ২৩৫ । পাৰমাণবিক বিভাজনৰ মাধ্যমত বিস্ফোৰণ ঘটিছিল মাত্ৰ ৭০০ গ্ৰাম । 'ফেটমেন'ত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল ২০ কিলোগ্ৰাম প্লুটোনিয়াম ২৩৯ । এই প্লুটোনিয়ামৰ ১.৩ কিলোগ্ৰাম বিস্ফোৰণে অংশগ্ৰহণ কৰে । লিটল বয়'ৰ বিস্ফোৰণ ক্ষমতা আছিল ১২৫০০ টন টি এন টি বা নাইট্ৰো টল্যুইনৰ বিস্ফোৰণ ক্ষমতাৰ সমান । 'ফেটমেন' আছিল ২২০০০ টন টি এন টিৰ সমতুল্য ।

৩৩ বছৰ বয়সীয়া মহিলা এগৰাকীৰ নাম ফু তাবা কিতা ইয়ামা । লিটিল বয়'ৰ য'ত বিস্ফোৰণ ঘটিছিল অৰ্থাৎ মাটিৰ পৰা ওপৰৰ আকাশলৈ ঠিক যি ঠাইতে সেই পাৰমাণবিক বোমাটোৱে তাৰ প্ৰথম আগ্ৰাসী হাতোৰা আগবঢ়াইছিল; মহিলাগৰাকী সেই ঠাইৰ পৰা প্ৰায় ১.৭ কিলোমিটাৰ দূৰত থিয় হৈ আছিল ।

মহিলা গৰাকীৰ নিজৰ কথা ঃ-

"কোনোবাই যেন চিঞৰি চিঞৰি কৈছিল - পেৰাচুট,

পেৰাচুট নামিছে । চিঞৰটো কাণত পৰাৰ লগে লগে আকাশলৈ চালো আৰু তাৰ পিছমুহূৰ্ততেই বিজুলীৰ দৰে চমকি উঠা এক উজ্বল পোহৰে মোৰ চকু দুটা যেন জলক-তবক লগাই দিলে । তীব্ৰ উজ্বলতা আৰু প্ৰচণ্ড শব্দ । লগে লগে এনে লাগিল যেন মোৰ ভৰিৰ তলৰ মাটিবোৰ কঁপিবলৈ ধৰিছে । মই মাটিৰ ওপৰত কৰ্ফাল খাই পৰিলোঁ আৰু পিছমুহূৰ্ততেই ধ্বংসস্তূপৰ ভিতৰত মই চেঁপা খাই সোমাই পৰিলোঁ । অন্ধকাৰ...... ভয়ংকৰ গাঢ় অন্ধকাৰ । চকুৰে একোকে দেখা নাপাওঁ । তথাপিও আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰি ভস্মস্তূপৰ ভিতৰৰ পৰা কিছু সময়ৰ পিছত কোনোৰকমে ওলাই আহিলোঁ । কিন্তু উশাহ লবলৈ গৈয়েই কিহবাৰ যেন গোন্ধ পালো । বতাহৰ গোন্ধ ? হ'ব পাৰে । সেই গোন্ধ যেন সহ্য কৰিব নোৱাৰি । পিছমুহূৰ্ততেই মই উচপ খাই উঠিলো। এয়া কি ? মোৰ মুখমণ্ডলত জলকীয়াই পোৰাৰ দৰে অসহ্য যন্ত্ৰণা। দুই হাত আৰু বাহুতো এই যন্ত্ৰণা বিয়পি পৰিল । কান্ধৰ পৰা নখৰ আগলৈকে পানীজোলা বান্ধিলে । হাত দুখনৰ ছালবোৰ দেহৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ অদ্ভুত ধৰণেৰে ওলমি ৰ'ল ।

কিছু সময়ৰ আগতে মূৰৰ ওপৰত আছিল নীলা আকাশ। এতিয়া অন্ধকাৰ । সূৰ্যাস্তৰ সময়ত হোৱা কানি-মুনি আন্ধাৰৰ দৰেই । পগলাৰ দৰে ধ্বংসস্তূপৰ ওপৰেদিয়েই জপিয়াই জপিয়াই মই দলংখনৰ ফালে ঢাপলি মেলিলো । দলঙৰ তললৈ চায়েই মোৰ মূৰ্চ্ছা যোৱাৰ দৰে অৱস্থা হ'ল । শ-শ মানুহ নদীৰ পানীত পৰি ছটফটাব লাগিছে । সিহঁতৰ মুখবোৰ ফুলি উঠিছে । নদীৰ পানীত মৰা কুকুৰ- মেকুৰীৰ দৰে অগনিত মানুহৰ শ ওপঙি আছে । ছিন্ন-ভিন্ন কাপোৰেৰে মানুহবোৰক উলংগ বুলিয়েই ক'ব পাৰি । যন্ত্ৰণাত ছটফট কৰি শ শ নৰ-নাৰী নদীৰ পানীত জঁপিয়াই পৰিছে । নদীৰ পাৰৰ অ-গভীৰ পানীৰ মাজত দেখিলোঁ এজনী ছোৱালীৰ মৃতদেহ । তাইৰ বুকুখন ছিন্ন ভিন্ন। ক্ষতস্থানৰ পৰা বৈ আহিছে তেজৰ ধাৰা ।

শৰীৰৰ জ্বলা-পোৰা ক্ৰমে কষ্টকৰ হৈ আহিল । এই পোৰণি - জুয়ে পোৰাৰ দৰে নহয়, অন্য ধৰণৰ । মোৰ হাত দুখনৰ পৰা বৈ আহিছে একধৰণৰ হালধীয়া ৰস । মই ক্ৰমে কুঁজা হৈ গৈছো । মোৰ কাষতে এদল স্কুলীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰী । মোৰ দৰে সিহঁতো কুঁজা হৈ পৰিছে । সিহঁতে 'মা- মা' বুলি চিঞৰিছিল । কিন্তু ক'ত সিহঁতৰ মা ? এটাৰ পিছত এটাকৈ প্ৰত্যেকেই মৃত্যুৰ কোলাত শুই পৰিছিল ।

ক্ৰমে মোৰ মুখৰ মাংসপেশী কঠিন হৈ আহিল । দৃষ্টি শক্তিও কমি আহিল । দুগালত হাত বুলাই মুখৰ অৱস্থা বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ । এনে লাগিল মোৰ মুখখন যেন স্বাভাৱিকতকৈ দুগুণ হৈ পৰিল । আশ্ৰয় বিচাৰি মই দৌৰিবলৈ ধৰিলোঁ । মোৰ দুয়োকাষেৰে ষ্ট্ৰেচাৰত আহত সকলক লৈ যোৱা হৈছে । লৈ যোৱা হৈছে গাড়ী আৰু ট্ৰাকত বোজাই

কৰি মৃতদেহ । আৰু বাটৰ দুয়োকাষেৰে বলিয়াৰ দৰে লৰা-ধপৰা কৰি আগবাঢ়িছে অজস্ৰ স্ত্ৰী আৰু পুৰুষ ।”

পৰ্যবেক্ষক সকলৰ মতে পাৰমাণবিক বোমা বিস্ফোৰণৰ সময়ত হিৰোচিমাৰ জনসংখ্যা আছিল ৩,৫০,০০০। বিস্ফোৰণ কেন্দ্ৰৰ পৰা এক কিলোমিটাৰৰ ভিতৰত যাৰ বসতি আছিল তাৰ ভিতৰত শতকৰা ৬০ জনেই মৰিছিল ২৪ ঘন্টাৰ ভিতৰত । অৱশিষ্ট শতকৰা ৯০ জন পৰৱৰ্ত্তী দহ দিনৰ ভিতৰতেই মৰিছিল । আন্তৰ্জাতিক বিশেষজ্ঞসকলৰ মতে ১৯৪৫ চনৰ শেষলৈকে হিৰোচিমাৰ মৃতৰ সংখ্যা হৈছিল ১,৫০,০০০ । ইয়াৰ ভিতৰত ২০,০০০ সৈনিক ।

বোমা পেলোৱাৰ সময়ত অনেকৰ ধাৰণা নাগাচাকিৰ মুঠ জনসংখ্যা আছিল ২,৮০,০০০ । সন্মিলিত জাতিপুঞ্জৰ মতে মৃতৰ সংখ্যা ২,৭০,০০০ ।

বোমা বিস্ফোৰণৰ পিছতো যিসকল নমৰিল, তেওঁলোক নানা ধৰণৰ দুৰাৰোগ্য ব্যাধি লৈ বাচি থাকিল । তেওঁলোকৰ মাজত দেখা দিলে চকুৰ বেমাৰ, তেজৰ বেমাৰ, কেন্‌চাৰ আৰু মানসিক ৰোগ । দেখা গৈছে হিৰোচিমা আৰু নাগাচাকিত সেই সময়ত যিসকল আছিল এতিয়াও বাচি আছে, তেওঁলোকৰ অনেকেই এতিয়া থাইৰয়েড, স্তন, ফুচফুচ, জিভাৰ লাল গ্ৰন্থি, হাঁড়, কেন্সাৰত ভুগিছে । হিৰোচিমা আৰু নাগাচাকিৰ নিষ্ঠুৰতম ঘটনাই মানৱ সভ্যতাৰ কিমানখিনি আঘাত হানিলে ? যেন মুঠেই হনা নাই । যদি হানিলেহেঁতেন তেন্তে এই মুহূৰ্ততো পৃথিৱীৰ অস্ত্ৰাগাৰত দহ হাজাৰ পাৰমাণবিক অস্ত্ৰৰ ঠাই নহ'লহেঁতেন । এনে কেইহাজাৰ মান অস্ত্ৰ যাৰ ক্ষমতা হিৰোচিমাত নিক্ষিপ্ত বোমাতকৈ সাত লাখ গুণ বেছি আৰু আশংকা তাতেই । কাৰণ ইতিহাসে এইটোকে প্ৰমাণ কৰে যে যুদ্ধত কোনো দেশে তাৰ অস্ত্ৰাগাৰৰ শেষ নোহোৱা পৰ্য্যন্ত কেতিয়াও আত্মসমৰ্পন নকৰে ।

পাৰমাণবিক যুদ্ধ পৃথিৱীৰ বাবে যে কিমান ক্ষতিকাৰক ! তথাপিও দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ পিছত পৃথিৱীৰ অস্ত্ৰাগাৰত পাৰমাণবিক মাৰণাস্ত্ৰৰ সংখ্যা দিনে দিনে বাঢ়িয়েই গৈছে । মুঠ পাৰমাণবিক অস্ত্ৰৰ সংখ্যা বৰ্তমান দহ হাজাৰ । আৰু ইয়াৰ লগতে পাৰমাণবিক যুদ্ধৰ সম্ভাৱনাও যে বঢ়া নাই সেই কথাও কোনোৱে দৃঢ়তাৰে ক'ব নোৱাৰে । সেয়ে যদি হয়, হিৰোচিমা আৰু নাগাচাকিয়ে তেন্তে মানৱ সভ্যতাক কোনো শিক্ষাই দিব নোৱাৰিলে !!

ভাৱধাৰা সহজ-সৰল, সুন্দৰ আৰু সাৱলীল ভাষাত বৰ্ণনা কৰিব পাৰিছিল। তেখেতে লিখা ভাৰতীয় দৰ্শন গ্ৰন্থখনেই ভাৰতীয় দৰ্শনক বিশ্বৰ দৰবাৰত সুপ্ৰতিষ্ঠিত কৰিব পাৰিছে। ভাৰতীয় দৰ্শনৰ উদ্ভাৱক, ডঃ সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ এজন প্ৰকৃত দাৰ্শনিক হোৱা হেতুকেই তেখেত সত্যনিষ্ঠ ধাৰ্মিক তথা দেশপ্ৰেমিক আছিল । মুঠৰ ওপৰত ডঃ ৰাধাকৃষ্ণণক বাদ দি ভাৰতীয় দৰ্শন অসম্পূৰ্ণ।

ডঃ সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণৰ নিচিনা এজন ব্যক্তি পৰাধীন ভাৰতবৰ্ষত ইমান উচ্চ শিক্ষিত হোৱাটোৱেই আচৰিত কথা। ইয়াৰ উপৰিও এনে এজন ব্যক্তিয়ে সেই সময়ত ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰদূত, ১৯৫২ চনৰ পৰা ১৯৬২ চনলৈ ভাৰতবৰ্ষৰ উপ-ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাবে কাৰ্য নিৰ্বাহ কৰাত আমি ভাৰতীয় সকলে গৌৰৱ অনুভৱ কৰো। উপ ৰাষ্ট্ৰপতি হৈ থকা অৱস্থাতে তেখেতক দেশৰ সৰ্বোচ্চ সন্মান 'ভাৰতৰত্ন' প্ৰদান কৰা হয় আৰু সঁচাকৈয়ে তেখেত ভাৰত ৰত্ন।

ভাৰতৰ প্ৰথম ৰাষ্ট্ৰপতি, ডঃ ৰাজেন্দ্ৰ প্ৰসাদে সক্ৰিয় ৰাজনীতিৰ পৰা অৱসৰ লোৱাত, তেখেতে ভাৰতৰ দ্বিতীয়জন ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাবে ১৯৬২ চনৰ পৰা ১৯৬৭ চনলৈ কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে পুনৰ ৰাষ্ট্ৰপতি পদত অধিষ্ঠিত কৰিব খোজাত তেখেতে সেই প্ৰস্তাৱ প্ৰত্যাখ্যান কৰি ৰাজনৈতিক জীৱনৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে।

১৯৭৫ চনৰ ১৭ এপ্ৰিল তাৰিখে এইজন মহান শিক্ষক, বিশ্ববিখ্যাত দাৰ্শনিক, প্ৰবীণ ৰাজনীতিবিদ, ভাৰত ৰত্ন, সু-বক্তা ডঃ সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণে ইহলীলা সম্বৰণ কৰে।

এইজনা ব্যক্তিয়ে জগতলৈ আগবঢ়োৱা বৰঙনিৰ বাবে সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰি আমাৰ দেশে তেখেতৰ জন্মদিন ৫ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখটো শিক্ষক দিৱস হিচাবে পালন কৰি তেখেতৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰাৰ উপৰিও ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলক সম্বৰ্ধনা জনোৱা হয়। আহক আমি সকলোৱে মিলি এইজনা মহান ব্যক্তিক শিক্ষক দিৱসৰ জৰিয়তে শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰো আৰু তেখেতৰ বিদেহী আত্মাৰ চিৰ শান্তি কামনা কৰো।

("This man (Dr. Sarvapalli Radhakrishnan) speaks from a bleeding heart, not like an ordinary ambasador.")

Stelin, President of USSR

কোন তুমি মনালিছা....!

পবিস্মীতা শইকীয়া
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

"পেইন্টিং ইজ এ ফৰ্ম অব পয়েট্ৰি মে'ড টু বি ছিন"- লিওনাৰ্ড - ডা- ভিন্সি।

পৃথিৱীৰ ইতিহাসৰ সবাতোকৈ ৰহস্যময় চিত্ৰ - 'মনালিছা' লিওনাৰ্ড - ডা- ভিন্সিৰ এক অমৰ সৃষ্টি। সসীমৰ ৰূপতৃষ্ণাৰে উদ্ভাষিত এই মনালিছা আছিল ৰোমৰ এজন দৰিদ্ৰপ্ৰায় ব্যৱসায়ীৰ মৰমৰ জীয়ৰী! ফ্ৰান্সেস্কো ডা গিওকোণ্ডো নামৰ ফ্লোৰেন্স বাসী এজনৰ তৃতীয়া পত্নী অথচ "প্ৰথম আৰু শেষ প্ৰেম।"

গিওকোণ্ডো বংশৰ শেষ পুৰুষ আছিল ফ্ৰান্সেস্কো। ডেকা বয়সতে নিজ ভাতৃক হেৰুৱাৰ পিছত গিওকোণ্ডো বংশৰ ৰক্ষাৰ ভাৰ পৰে ফ্ৰান্সেস্কোৰ ওপৰত। ক্ৰমে প্ৰথমা আৰু দ্বিতীয়া পত্নী মোন্না ভান্না আৰু মোনাবিচেৰ মৃত্যুৰ পিছত ফ্ৰান্সেস্কোৱে তৃতীয় বাৰৰ বাবে বিয়া কৰালে ৰোমৰ এগৰাকী অতি দুখীয়া ব্যৱসায়ীৰ অতি মৰমৰ কন্যা মনালিছাক। ফ্ৰান্সেস্কোৰ নিজৰ ভাষাতেই তেওঁৰ প্ৰথম আৰু শেষ প্ৰেম আছিল - মনালিছা মেৰাৰাউনি। লিছাৰ প্ৰেমৰ আবেশত ফ্ৰান্সেস্কোই লাহে লাহে ঘূৰাই পালে তেওঁৰ হেৰুৱা ঐশ্বৰ্য - পুৰুষত্ব। লিছা গৰ্ভৱতী হ'ল। ফ্ৰান্সেস্কোৰ মনত অপাৰ আনন্দ। লিছাৰ ৰূপ - লাৱন্যক চিৰযুগমীয়া কৰি ৰখাৰ উদ্দেশ্য তেওঁ আমন্ত্ৰণ কৰি আনিলে পৃথিৱীৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ চিত্ৰশিল্পী লিওনাৰ্ড - ডা - ভিন্সিক। লিছাক ভিন্সিৰ বাসগৃহলৈ নিয়মিতভাৱে পঠোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। শিল্পী গৰাকীও বিভোৰ হৈ পৰিল লিছাৰ ৰূপ খোদন কৰাত। কিন্তু ছবিখন আঁকা সম্পূৰ্ণ নহওতেই হঠাৎ এদিন ঘৰৰ চিৰি বগাই থাকোঁতেই লিছা পিছলি তলত পৰিল। পৃথিৱীৰ বিখ্যাত- বিখ্যাত চিকিৎসক সকলক মাতি অনা হ'ল। স্বয়ং লিওনাৰ্ড -ডা- ভিন্সিয়েও বহুতো চেষ্টা কৰিলে লিছাক বচাবলৈ, কিন্তু নোৱাৰিলে। মনালিছা সকলোৰে পৰা বহু দূৰলৈ গুচি গ'ল। কিন্তু ৰৈ গ'ল লিছাৰ স্মৃতি। লিওনাৰ্ড-ডা-ভিন্সিৰ তুলিকাত পৰি মনালিছা হৈ পৰিল অন্তহীন ৰহস্যৰ এক ইতিহাস।

১৫০২ খ্ৰীষ্টাব্দৰ নৱেম্বৰ মাহত সম্ৰাট দ্বাদশ লুইৰ মুখ্য সেনানায়ক ত্ৰেমুইলে নেপোল্‌ছৰ চহৰ অধিকাৰ কৰিছিল। এই নেপোল্‌ছ চহৰতেই তেতিয়া বাস কৰিছিল বিশ্বৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ চিত্ৰকাৰ লিওনাৰ্ড-ডা-ভিন্সি। ডা-ভিন্সিৰ লগত চিনাকি হোৱাৰ উদ্দেশ্য ত্ৰেমুইলে সহযোগী তিনি গৰাকী যোদ্ধাক লগত লৈ এদিন ভিন্সিৰ বাসগৃহ ওলালগৈ। এই তিনি গৰাকী যোদ্ধাৰ ভিতৰত এগৰাকী আছিল বুগেভিল। সাধাৰণ চা-চিনাকি হোৱাৰ পিছত দ্বাদশ লুইৰ প্ৰতিনিধিবৰ্গই গম পালে যে ডা- ভিন্সিয়ে সেই সময়ত গভীৰ মনোযোগেৰে এখন ছবি আঁকি আছে। তেওঁলোকে ছবি খন চাব খোজাত ডা-ভিন্সিয়ে আপত্তি দৰ্শাই ক'লে যে, অৰ্ধনিৰ্মিত ছবিখন তেওঁ দেখুৱাব নোৱাৰে। এনে সময়তেই কোঠাটোত এটি মাখি সোমাল। ত্ৰেমুইলে কথা প্ৰসংগত ক'লে যে মাখিৰ ভৰিৰ সংখ্যা ৫'ল ছখন। ডা-ভিন্সি যেন অলপ বিৰক্ত হ'ল। তেওঁ ক'লে যে মাখিৰ ভৰিৰ সংখ্যা

আজিৰ সমাজত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ প্ৰাসংগিকতা

শেখৰ জ্যোতি দাস
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

আজিৰ অসমখনত হত্যা, হিংসা, লুণ্ঠন, সন্ত্ৰাসবাদ, বিভেদ কামিতাই ভৰাই পেলাইছে । অশুভ শক্তিৰ উত্থানে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ মানৱতাবাদ আৰু অস্পৃশ্যতা বৰ্জনৰ দৰে মহান আদৰ্শ গণতান্ত্ৰিক মহান চেতনাৰ পতন ঘটাইছে । গুৰুজনাৰ উত্তৰ পুৰুষসকলৰ বহুতেই মানবতাবাদী, অস্পৃশ্যতা বৰ্জনৰ আদৰ্শক বিসৰ্জন দিয়াৰ বাবেই অসমখন টুকুৰা-টুকুৰ ৰাজ্যলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল । এনে এটি পৰিস্থিতিৰ পৰা অসমখনক ৰক্ষা কৰিবলৈ আজি শংকৰদেৱৰ প্ৰাসংগিকতাৰ অতি প্ৰয়োজন । কিয়নো মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আছিল বিভিন্ন ধৰ্ম, জাতি-উপজাতিৰে ভৰপূৰ অসমত অনৈক্যৰ মাজত ঐক্য স্থাপন কৰিব পৰা আদৰ্শৰ গৰাকী । তেঁৱেই আছিল বৃহৎ অসম, অসমীয়া জাতি, অসমৰ ধৰ্ম, ভাষা, সমাজক আৰু সংস্কৃতিৰ বৰভেটিৰ প্ৰতিষ্ঠাতা। এইখিনি সম্ভৱ কৰি তুলিছিল তেওঁ প্ৰৱৰ্ত্তন কৰা আৰু প্ৰচাৰ কৰা নৱ-বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ ডোলেৰে অসমৰ বিভিন্ন, ধৰ্ম, ভাষা, জাতি-উপজাতিৰ মানুহক বান্ধি ।

অসমৰ ধৰ্ম, সমাজ, ভাষা-সাহিত্য, সংস্কৃতিৰ গুৰু মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে বৃহৎ অসমীয়া জাতি গঠনৰ সপোন দেখিছিল। তেখেতে চকুৰ আগত দেখা পাইছিল বিভিন্ন ধৰ্ম বিশ্বাস, সামাজিক বৈষম্য, ৰীতি-নীতিয়ে জলা-কলা খুউৱা আৰু ৰাজনীতিৰে বিচ্ছিন্ন কৰি ৰখা এখন দ্বন্দ্বমুখৰ সমাজ । এনে এখন সমাজক সংস্কাৰ কৰি এটা জাতি গঠন কৰিবৰ বাবে তেওঁ এটি সহজ আৰু বিজ্ঞানসন্মত ধৰ্মৰ কথা ভাবিছিল । বেদ, উপনিষদ, পুৰাণ, গীতা, ভাগৱতৰ গভীৰ অধ্যয়ন আৰু তীৰ্থ ভ্ৰমণৰ অভিজ্ঞতা পুষ্ট শংকৰদেৱে ধৰ্মৰ নামত বিচ্ছিন্ন হৈ পৰা সমাজখন একমুখী কৰিবৰ বাবেই এক দেৱতা, এক শৰণৰ কথা ভাবিলে । তেওঁ প্ৰবৰ্তন আৰু প্ৰচাৰ কৰিলে নৱ বৈষ্ণৱ ধৰ্ম।

হৰি নাম শ্ৰবণ কীৰ্তনৰ যোগেদি সকলোৱেই যে ঈশ্বৰক উপাসনা কৰিব পাৰে। হৰিনাম শ্ৰবণ কৰাত যে কাকো কোনেও বাধা দিব নোৱাৰে সেই কথা তেওঁ স্পষ্ট ভাবে কৈছে ঃ

নাহি ভকতিত জাতি-অজাতি বিচাৰ ।
হৰি ভকতিত সমস্তৰে অধিকাৰ ।।

মহাপুৰুষ জনাই কৈছিল যে ভগৱানৰ নাম ল'বলৈ যাওঁতে কোনো জটিলতাৰ মাজলৈ যাব নালাগে ।

শংকৰদেৱৰ মানৱতাবাদী আৰু অস্পৃশ্যতা বৰ্জনৰ এই মহান আদৰ্শত আপ্লুত হৈয়েই নগাৰ নৰোত্তম, গাৰোৰ গোবিন্দ, কছাৰীৰ ৰমাই, ভোটৰ দামোদৰ, মিচিঙৰ পৰমানন্দ,কৈৱতৰ পূৰ্ণানন্দ, বনিয়াৰ হৰিদাস, মুছলমানৰ চান্দসাই, ব্ৰাহ্মণৰ ৰাম ৰাম গুৰু, দামোদৰ দেৱ, অনন্ত কন্দলি, কায়স্থৰ মাধৱদেৱ এই সকলোৱেই নৱ-বৈষ্ণৱ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰি একেখন সমাজতে বহিব পাৰিছিল। কিন্তু গুৰুজনাই সমাজৰ অৱহেলিত শোষিত সকলৰ কথা গভীৰভাৱে উপলব্ধি কৰি কৈছিল -

কিৰাত কছাৰী খাচী গাৰো মিৰি যৱন কংকগোৱাল।
অসম মুলুক ধোৱা যে তুৰুক কুৱাচ ম্লেচ চণ্ডাল ।।
আনো পাপী নৰ কৃষ্ণ সেৱকৰ সংগত পবিত্ৰ হয় ।
ভকতি লভিয়া সংসাৰ তৰিয়া বৈকুণ্ঠে সুখে চলয় ।।

গুৰজনাৰ এই মহান বাণী সকলোৱে উপলব্ধি কৰা উচিত । গুৰুজনাই যোগ্যজনক যে আসনত বহুৱাইছিল তাৰ স্পষ্ট প্ৰমাণ পোৱা যায় । তেওঁ আসনৰ উত্তৰাধিকাৰী নিজ পুত্ৰ ৰমানন্দক মনোনীত নকৰি সেই আসনৰ যোগ্যৰাজি মাধৱদেৱক মনোনীত কৰিছিল । তেওঁ প্ৰতিষ্ঠা কৰা সমাজখনত কুমাৰ, কমাৰ, মুচিয়াৰৰ দৰে অৱহেলিত জনেও স্থান পাইছিল । সমাজখনক কৰ্মমুখী কৰি তোলাৰ উদ্দেশ্যৰে তেওঁ অসমীয়া সংস্কৃতি চৰ্চাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ হিচাপে সৃষ্টি কৰা নামঘৰে স্থাপত্য, ভাস্কৰ্য্যৰ সৃষ্টিত অৰিহণা যোগাইছিল ।

গুৰুজনাৰ মহান বাণীক ভালদৰে উপলব্ধি কৰাহেঁতেন আজিৰ অসমত হত্যা, হিংসা, সন্ত্ৰাসে গা কৰি নুঠিলহেঁতেন । তেওঁৰ আদৰ্শ, দৰ্শনক উপলব্ধি কৰিবলৈ আজিৰ নতুন প্ৰজন্মই যত্ন কৰা উচিত । কোনো কোনোৱে শংকৰদেৱৰ ভাৱধাৰা কাৰাগাৰাত বন্দী কৰি ৰখাৰহে ব্যৱস্থা কৰিছে । তেওঁলোক ব্যস্ত হৈ পৰিছে কাৰ লগত খাব পাৰি, কাৰ লগত খাব নোৱাৰি, চুৱা, পা-পৰাচিত আছে তাক লৈ যুঁজ কৰাত । জাত-কুলক লৈহে ধৰ্মীয় সমাজত স্থান নিৰ্ণয় কৰা হৈছে। এনেবোৰ কথাই শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ আদৰ্শক অপমানিত কৰাৰ উপৰিও বিচ্ছিন্নতাবাদৰ সৃষ্টি কৰিছে । এই ভয়াবহ সমস্যাবোৰৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ হ'লে শংকৰদেৱৰ মহান আদৰ্শ প্ৰকৃতাৰ্থত ৰূপায়িত কৰিব লাগিব ।

শিক্ষক, দাৰ্শনিক তথা ৰাজনীতিবিদ ড°সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ

আফৰোজ আৰা আহমেদ (জুলি)
স্নাতক মহলা, দৰ্শন বিভাগ

ড° সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ দৰ্শন বিভাগৰ এজন মহান শিক্ষক, বিশ্ব বিখ্যাত দাৰ্শনিক তথা ভাৰতীয় সাহিত্যৰ স্ৰষ্টা, প্ৰজাহিতৈষী ৰাজনীতিবিদ, গৱেষক, সু-চিন্তক, সুৱক্তা, সু-লেখক ৰূপে গোটেই বিশ্বত সুপৰিচিত।

অন্ধ্ৰপ্ৰদেশৰ তিৰুতান্নি নামৰ এখন সৰু গাঁও, পবিত্ৰ তীৰ্থভূমি আৰু ইয়াতেই ১৮৮৮ চনৰ চেপ্তেম্বৰ মাহৰ ৫ তাৰিখে পিতৃ ৰক্ষণশীল ব্ৰাহ্মণ, বীৰস্বামীৰ ঔৰষত আৰু মাতৃ শিবা কামাম্মাৰ গৰ্ভত এইজনা ব্যক্তিৰ জন্ম হৈছিল। পিতৃ এজন শিক্ষক আছিল আৰু আৰ্থিক অৱস্থা জুৰুলা হোৱা হেতুকে তহচিলদাৰৰ কাম কৰি সু-পুত্ৰ ৰাধাকৃষ্ণণক উপযুক্ত শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰিছিল।

ড° সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰথম প্ৰধানমন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহেৰুজীৰ ভাষাত "মহান শিক্ষক" আছিল। এইজনা মহান শিক্ষকৰ শিক্ষাগত অৰ্হতা সম্পৰ্কে কিছু তথ্য নিশ্চয় আমি জনা প্ৰয়োজন।

ড° সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণে তিৰুতান্নিত প্ৰাথমিক শিক্ষা, তিৰুপতি চহৰত মাধ্যমিক শিক্ষা, ভেলুৰত দৰ্শন বিভাগত মাদ্ৰাজ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰত দৰ্শনত অনাৰ্চ সহ প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰে আৰু দৰ্শনতে এম. এ. উপাধি লাভ কৰে।

ড° সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণে ২০ বছৰ বয়সতেই ডক্টৰেট উপাধি লাভ কৰে। সেই সময়ত মাদ্ৰাজ খৃষ্টান কলেজৰ মুৰব্বী অধ্যাপক এ.জি হাগে ড° ৰাধাকৃষ্ণণৰ 'দ্যা এথিক্স - অৱ বেদান্ত এণ্ড ইটচ্ মেটেৰিয়েল প্ৰিচাপোজিচন' নামৰ গৱেষণা পত্ৰখনৰ বাবে ড° ৰাধাকৃষ্ণণক প্ৰশংসা কৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও তেখেতে 'এচেনছিয়েল অৱ চাইক'লজি', 'দ্যা ফিল'চফি অৱ ৰবীন্দ্ৰনাথ টেগোৰ', 'দ্যা ৰেইন অৱ ৰিলিজন ইন কন্টেমপৰাৰী ফিলচ'ফি', 'ভাৰতীয় দৰ্শন', 'দ্যা ৰিলিজন উইনীড', 'এ আইডিয়েলিষ্টিক ভিউ অৱ লাইফ', 'গ্ৰেট ইণ্ডিয়ান',' ইষ্ট এণ্ড ওৱেষ্ট চাম ৰিফ্লেকচন','ৰিকভাৰি অৱ ফেইথ', 'এ চোৰ্চ বুক ইন ফিলচফি',' ব্ৰহ্মসূত্ৰ' প্ৰভৃতি

বিশ্ব বিখ্যাত কিতাপ সমূহ ৰচনা কৰিছিল।

ড° ৰাধাকৃষ্ণণ এজন মহান বিশ্ব বৰেণ্য শিক্ষক আছিল। তেখেতে ছাত্ৰ অৱস্থাৰ পৰাই আৰ্থিক ভাবে শোচনীয় হোৱাৰ বাবেই ঘৰুৱা শিক্ষকতা কৰি পঢ়াৰ খৰছ উলিয়াইছিল । ১৯০৯ চনৰ পৰা ১৯১৭ চনলৈ ড° ৰাধাকৃষ্ণণে মাদ্ৰাজ প্ৰেছিডেন্সী কলেজৰ দৰ্শন বিষয়ৰ সহকাৰী অধ্যাপক হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। ১৯১৮ চনৰ পৰা ১৯২১ চনলৈ মহীশূৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দৰ্শন বিভাগৰ অধ্যাপকৰ দায়িত্ব সূচাৰুৰূপে পালন কৰে। ১৯২২ চনৰ পৰা ১৯২৯ চনলৈ কোলকাতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দৰ্শন বিভাগৰ ৫ম জৰ্জ আসনৰ অধ্যাপকৰ পদ শুৱনি কৰে। ১৯০৯ চনৰ পৰা ১৯২৯ চনলৈ ভাৰতবৰ্ষত শিক্ষকতা কৰি ১৯২৯ চনত অক্সফোৰ্ডৰ মানচেষ্টাৰ কলেজত অধ্যক্ষৰ দায়িত্বত সুখ্যাতিৰে কাৰ্যনিৰ্ব্বাহ কৰি ১৯৩১ চনত পুনৰ স্বদেশলৈ উভতি আহি অন্ধ্ৰ বিশ্ববিদ্যালয়ত উপাচাৰ্যৰ দায়িত্ব পালন কৰে। এই পদবীত ১৯৩৬ চনলৈ কাৰ্যনিৰ্ব্বাহ কৰি পুনৰ ১৯৩৬ চনত লণ্ডনত অক্সফোৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰাচ্য আৰু দৰ্শনৰ অধ্যাপক পদত সুনাম অৰ্জন কৰে। ড° ৰাধাকৃষ্ণণৰ স্বদেশ প্ৰীতিৰ বাবে পুনৰ ১৯৩৯ চনত ভাৰতবৰ্ষলৈ উভতি আহি বেনাৰচ হিন্দু বিশ্ববিদ্যালয়ত উপাচাৰ্যৰ দায়িত্ব ১৯৪৮ চনলৈ সুচাৰুৰূপে চলাই নিয়ে। ১৯৪৮ চনৰ পৰা দুবছৰৰ বাবে ভাৰতবৰ্ষৰ বিশ্ববিদ্যালয় আয়োগৰ সভাপতিৰ আসন অলংকৃত কৰি প্ৰায় চাৰিটা দশক শিক্ষকতা কৰি, শিক্ষা জগতৰ আমুল পৰিৱৰ্তন আনিবলৈ সক্ষম হোৱাৰ লগতে মহান শিক্ষকৰ মৰ্যাদা লাভ কৰে আৰু মহান শিক্ষকৰ স্বীকৃতি হিচাপে তেখেতৰ জন্ম দিনটো ভাৰতবৰ্ষত 'শিক্ষক দিবস' হিচাবে পালন কৰে।

ড° সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ বিশ্বৰ ভিতৰত এজন নামজ্বলা দাৰ্শনিক আছিল। তেওঁ সজ চিন্তাৰ জৰিয়তে এইটো অনুভৱ কৰিছিল যে - শুদ্ধ কৰ্ম, বিশ্বাস আৰু কৰ্ম্ম ধৰ্মৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ। দাৰ্শনিক চিন্তাধাৰাৰে ধৰ্ম্মৰ বিষয়ে এনেদৰে ৰৰ্ণনা কৰিছে যে, "ধৰ্ম্মৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে মানৱ জাতিক জন্তুৰপৰা মানুহলৈ, মানৱতাৰপৰা আধ্যাত্মিকতালৈ, অশান্তিৰপৰা প্ৰশান্তিলৈ, অন্ধকাৰৰ পৰা পোহৰলৈ উদ্ভাসিত কৰা।"

ড°ৰাধাকৃষ্ণণে দৰ্শনৰ সঠিক ব্যাখ্যা আগবঢ়োৱাৰ বাবে বিশ্বৰ নমস্য ব্যক্তি ৰূপে স্বীকৃত হৈছে। তেখেতৰ নিচিনা এজন জ্ঞানী তথা জ্ঞানৰ প্ৰেমী পৃথিৱীৰ ভিতৰত বিৰল। দাৰ্শনিক ড০ ৰাধাকৃষ্ণণে দৰ্শনৰ যিকোনো

ভাৰধাৰা সহজ-সৰল, সুন্দৰ আৰু সাৱলীল ভাষাত বৰ্ণনা কৰিব পাৰিছিল। তেখেতে লিখা ভাৰতীয় দৰ্শন গ্ৰন্থখনেই ভাৰতীয় দৰ্শনক বিশ্বৰ দৰবাৰত সুপ্ৰতিষ্ঠিত কৰিব পাৰিছে। ভাৰতীয় দৰ্শনৰ উদ্ভাৱক, ড° সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ এজন প্ৰকৃত দাৰ্শনিক হোৱা হেতুকেই তেখেত সত্যনিষ্ঠ ধাৰ্মিক তথা দেশপ্ৰেমিক আছিল । মুঠৰ ওপৰত ড° ৰাধাকৃষ্ণণক বাদ দি ভাৰতীয় দৰ্শন অসম্পূৰ্ণ।

ড° সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণৰ নিচিনা এজন ব্যক্তি পৰাধীন ভাৰতবৰ্ষত ইমান উচ্চ শিক্ষিত হোৱাটোৱেই আচৰিত কথা। ইয়াৰ উপৰিও এনে এজন ব্যক্তিয়ে সেই সময়ত ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰদূত, ১৯৫২ চনৰ পৰা ১৯৬২ চনলৈ ভাৰতবৰ্ষৰ উপ-ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাবে কাৰ্য নিৰ্বাহ কৰাত আমি ভাৰতীয় সকলে গৌৰৱ অনুভৱ কৰো। উপ ৰাষ্ট্ৰপতি হৈ থকা অৱস্থাতে তেখেতক দেশৰ সৰ্বোচ্চ সন্মান 'ভাৰতৰত্ন' প্ৰদান কৰা হয় আৰু সঁচাকৈয়ে তেখেত ভাৰত ৰত্ন।

ভাৰতৰ প্ৰথম ৰাষ্ট্ৰপতি, ড° ৰাজেন্দ্ৰ প্ৰসাদে সক্ৰিয় ৰাজনীতিৰ পৰা অৱসৰ লোৱাত, তেখেতে ভাৰতৰ দ্বিতীয়জন ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাবে ১৯৬২ চনৰ পৰা ১৯৬৭ চনলৈ কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে পুনৰ ৰাষ্ট্ৰপতি পদত অধিষ্ঠিত কৰিব খোজাত তেখেতে সেই প্ৰস্তাৱ প্ৰত্যাখ্যান কৰি ৰাজনৈতিক জীৱনৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে।

১৯৭৫ চনৰ ১৭ এপ্ৰিল তাৰিখে এইজন মহান শিক্ষক, বিশ্ববিখ্যাত দাৰ্শনিক, প্ৰবীণ ৰাজনীতিবিদ, ভাৰত ৰত্ন, সু-বক্তা ড° সৰ্ব্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণে ইহলীলা সম্বৰণ কৰে।

এইজনা ব্যক্তিয়ে জগতলৈ আগবঢ়োৱা বৰঙণিৰ বাবে সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰি আমাৰ দেশে তেখেতৰ জন্মদিন ৫ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখটো শিক্ষক দিৱস হিচাবে পালন কৰি তেখেতৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰাৰ উপৰিও ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলক সম্বৰ্ধনা জনোৱা হয়। আহক আমি সকলোৱে মিলি এইজনা মহান ব্যক্তিক শিক্ষক দিৱসৰ জৰিয়তে শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰো আৰু তেখেতৰ বিদেহী আত্মাৰ চিৰ শান্তি কামনা কৰো।

("This man (Dr. Sarvapalli Radhakrishnan) speaks from a bleeding heart, not like an ordinary ambasador.")

Stelin, President of USSR

কোন তুমি মনালিছা....!

পৰিস্মীতা শইকীয়া
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

"পেইন্টিং ইজ এ ফৰ্ম অব পয়েট্ৰি মে'ড টু বি ছিন"- লিওনাৰ্ড - ডা- ভিন্সি।

পৃথিৱীৰ ইতিহাসৰ সবাতোকৈ ৰহস্যময় চিত্ৰ - 'মনালিছা' লিওনাৰ্ড - ডা- ভিন্সিৰ এক অমৰ সৃষ্টি। সসীমৰ ৰূপতৃষ্ণাৰে উদ্ভাষিত এই মনালিছা আছিল ৰোমৰ এজন দৰিদ্ৰপ্ৰায় ব্যৱসায়ীৰ মৰমৰ জীয়ৰী। ফ্ৰান্সেস্কো ডা গিওকোণ্ডো নামৰ ফ্লোৰেন্স বাসী এজনৰ তৃতীয়া পত্নী অথচ "প্ৰথম আৰু শেষ প্ৰেম।"

গিওকোণ্ডো বংশৰ শেষ পুৰুষ আছিল ফ্ৰান্সেস্কো। ডেকা বয়সতে নিজ ভাতৃক হেৰুৱাৰ পিছত গিওকোণ্ডো বংশৰ ৰক্ষাৰ ভাৰ পৰে ফ্ৰান্সেস্কোৰ ওপৰত। ক্ৰমে প্ৰথমা আৰু দ্বিতীয়া পত্নী মোন্না ভান্না আৰু মোনাবিচেৰ মৃত্যুৰ পিছত ফ্ৰান্সেস্কোৱে তৃতীয় বাৰৰ বাবে বিয়া কৰালে ৰোমৰ এগৰাকী অতি দুখীয়া ব্যৱসায়ীৰ অতি মৰমৰ কন্যা মনালিছাক। ফ্ৰান্সেস্কোৰ নিজৰ ভাষাতেই তেওঁৰ প্ৰথম আৰু শেষ প্ৰেম আছিল - মনালিছা মেৰাৰাউনি। লিছাৰ প্ৰেমৰ আবেশত ফ্ৰান্সেস্কোই লাহে লাহে ঘূৰাই পালে তেওঁৰ হেৰুৱা ঐশ্বৰ্য - পুৰুষত্ব। লিছা গৰ্ভৱতী হ'ল। ফ্ৰান্সেস্কোৰ মনত অপাৰ আনন্দ। লিছাৰ ৰূপ - লাৱন্যক চিৰযুগমীয়া কৰি ৰখাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁ আমন্ত্ৰণ কৰি আনিলে পৃথিৱীৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ চিত্ৰশিল্পী লিওনাৰ্ড - ডা - ভিন্সিক। লিছাক ভিন্সিৰ বাসগৃহলৈ নিয়মিতভাৱে পঠোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। শিল্পী গৰাকীও বিভোৰ হৈ পৰিল লিছাৰ ৰূপ খোদন কৰাত। কিন্তু ছবিখন অঁকা সম্পূৰ্ণ নহওতেই হঠাৎ এদিন ঘৰৰ চিৰি বগাই থাকোঁতেই লিছা পিছলি তলত পৰিল। পৃথিৱীৰ বিখ্যাত- বিখ্যাত চিকিৎসক সকলক মাতি অনা হ'ল। স্বয়ং লিওনাৰ্ড -ডা- ভিন্সিয়েও বহুতো চেষ্টা কৰিলে লিছাক বচাবলৈ, কিন্তু নোৱাৰিলে। মনালিছা সকলোৰে পৰা বহু দূৰলৈ গুচি গ'ল। কিন্তু ৰৈ গ'ল লিছাৰ স্মৃতি। লিওনাৰ্ড-ডা-ভিন্সিৰ তুলিকাত পৰি মনালিছা হৈ পৰিল অন্তহীন ৰহস্যৰ এক ইতিহাস।

১৫০২ খ্ৰীষ্টাব্দৰ নৱেম্বৰ মাহত সম্ৰাট দ্বাদশ লুইৰ মুখ্য সেনানায়ক ত্ৰেমুইলে নেপোলছৰ চহৰ অধিকাৰ কৰিছিল। এই নেপোলছ চহৰতেই তেতিয়া বাস কৰিছিল বিশ্বৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ চিত্ৰকাৰ লিওনাৰ্ড-ডা-ভিন্সি। ডা-ভিন্সিৰ লগত চিনাকি হোৱাৰ উদ্দেশ্যে ত্ৰেমুইলে সহযোগী তিনি গৰাকী যোদ্ধাক লগত লৈ এদিন ভিন্সিৰ বাসগৃহ ওলালগৈ। এই তিনি গৰাকী যোদ্ধাৰ ভিতৰত এগৰাকী আছিল বুগেভিল। সাধাৰণ চা-চিনাকি হোৱাৰ পিছত দ্বাদশ লুইৰ প্ৰতিনিধিবৰ্গই গম পালে যে ডা-ভিন্সিয়ে সেই সময়ত গভীৰ মনোযোগেৰে এখন ছবি আঁকি আছে। তেওঁলোকে ছবি খন চাব খোজাত ডা-ভিন্সিয়ে আপত্তি দৰ্শাই ক'লে যে, অৰ্ধনিৰ্মিত ছবিখন তেওঁ দেখুৱাব নোৱাৰে। এনে সময়তেই কোঠাটোত এটি মাখি সোমাল। ত্ৰেমুইলে কথা প্ৰসংগত ক'লে যে মাখিৰ ভৰিৰ সংখ্যা হ'ল ছখন। ডা-ভিন্সি যেন অলপ বিৰক্ত হ'ল। তেওঁ ক'লে যে মাখিৰ ভৰিৰ সংখ্যা

ছখন নহয়, চাৰিখনহে। ত্ৰেমুইল অলপ অপদস্থ হ'ল আৰু লগে লগে বুগেভিলক নির্দেশ দিলে যে মাখিটো ধৰিব লাগে। বুগেভিল অলপ আচৰিত হ'ল। ই আকৌ কেনেধৰণৰ আদেশ। তথাপি কোনো প্ৰত্যুত্তৰ নকৰি তেওঁ মাখিটোৰ পিছে পিছে খেদা-খেদি আৰম্ভ কৰি দিলে। এবাৰ মাখিটো গৈ পৰিলগৈ দক্ষিণফালৰ পৰ্দাখনৰ ওপৰত। এক মুহূৰ্তও নষ্ট নকৰি বুগেভিল জঁপিয়াই পৰিল পৰ্দাখনৰ ওপৰত। সাধাৰণ ভাৱে লগাই থোৱা পৰ্দাখন বুগেভিলৰ গাৰ ভৰত চিঙি পৰিল। কিন্তু এয়া কি আশ্বৰ্য্য। হাজাৰ - হাজাৰ মানুহৰ মনত সপোন ৰচনা কৰা যি নাৰী, সেই ৰহস্যময়ীৰ হাঁহিৰে মুখৰিত হৈ আছে কোঠাটোৰ বেৰখন। যি নাৰীক অনুভৱ কৰা গ'লেও অনুধাবন কৰা অসম্ভৱ সেই ছলনাময়ীৰ প্ৰতিকৃতিটোক আটাইবোৰে ৰ লাগি চাই ৰ'ল। প্ৰতিকৃতি খন দেখি বুগেভিল কঁপি উঠিল, সিৰাই-সিৰাই বৈ গ'ল উষ্ণ তেজৰ কোবাল সোঁত। তেওঁৰ মনৰ পৰা যেন চিৰকালৰ বাবে আঁতৰি গ'ল অভিমান, ক্ষোভ, বিৰক্তি আৰু ক্ৰোধ। যি অপৰূপা লাৱন্যময়ীক সমুখত ৰাখি ডা-ভিঙ্গিয়ে ছবিখন আঁকিছে সেই ৰমনীক লগ পোৱাৰ বাবে উদ্বাউল হৈ পৰিল বুগেভিল। সতৃষ্ণ নয়নে বুগেভিলে ডা-ভিঙ্গিক প্ৰশ্ন কৰিলে, "ছবিখন কাৰ?" ডা-ভিঙ্গিয়ে ক'লে যে যি মহীয়সীৰ ছবিখন তেওঁ আঁকিছে সেই মহীয়সীৰ নাম ধাম গোপনে ৰাখিবলৈ তেওঁ প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ আৰু এই প্ৰতিশ্ৰুতি ভংগ কৰিলে মৃতা ৰমণী গৰাকীৰ প্ৰতি অবিচাৰ কৰা হ'ব। এইবাৰ তেওঁ কাতৰ কণ্ঠেৰে সুধিলে - "অৰ্থাৎ এই ছবিৰ নায়িকাক আপুনি মৃতা বুলি ক'ব বিচাৰিছে? আৰু মই ইয়াক বিশ্বাস কৰিব লাগিব? অসম্ভৱ। আপুনি সঁচা কথা কওক শিল্পী"।

ডা-ভিঙ্গিয়ে অলপ ইতস্ততঃ বোধ কৰিলে। তথাপি বুগেভিলৰ আবেগ আৰু আকুলতাক অনুভৱ কৰি ক'বলৈ বাধ্য হ'ল যে - ছবিখন ফ্লোৰেন্স চহৰৰ অভিজাত ব্যক্তি ফ্ৰান্সেস্কোৰ তৃতীয়া স্ত্ৰী মনালিছাৰ। আৰু লগতে মনালিছাৰ মৃত্যু হোৱা কথাটো যে সঁচা তাকো কলে।

বুগেভিল আৰু ৰ'ব নোৱাৰিলে। ডা-ভিঙ্গিৰ পৰা বিদায় ল'লে এটি সাবধান বাণী শুনাই - "প্ৰয়োজনবশতঃ ফ্লোৰেন্স চহৰ ধ্বংসও কৰা হ'ব পাৰে, তথাপি মনালিছাক মোক লাগিবই।" বুগেভিল ফ্লোৰেন্সৰ ঘৰ অভিমুখে ৰাওনা হ'ল। ডা-ভিঙ্গিৰ অন্তৰ কঁপি উঠিল। তেওঁ জানে, বুগেভিলৰ দাম্ভিকতা মাথোন মূৰ্খতাৰ বাহিৰে অইন একো নহয়। কিন্তু এনেকুৱা দাম্ভিকতাই ইতিহাসক বহুবাৰ ৰক্তাক্ত কৰি গৈছে, ভৱিষ্যতেও যে এনে নহ'ব তাৰ নিশ্চয়তাই বা কি?

ফ্ৰান্সেস্কো শয্যাশায়ী আছিল। তথাপি বিচনাৰ পৰা উঠি বুগেভিলক স্বাগতম জনালে। ফ্ৰান্সেস্কোক তেনে অৱস্থাত দেখি বুগেভিলৰ অন্তৰখন পমি গ'ল। কিছু সময় একেথৰে ফ্ৰান্সেস্কোৰ ফালে চাই থকাৰ পিছত বুগেভিলে ক'লে যে - ডা-ভিঙ্গিৰ ষ্টুডিঅ'ত তেওঁ মনালিছাৰ এখনি প্ৰতিকৃতি দেখা পাইছে আৰু ভিঙ্গিৰ মতে নাৰী গৰাকী জীৱিত নহয়। কথাটো বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পাইছে তেওঁ নিজ চকুৰে মনালিছাক চাবলৈ তালৈ গৈছে। ফ্ৰান্সেস্কোই বিমৰ্ষ মনেৰে ক'লে যে মনালিছাৰ সঁচাকৈয়ে মৃত্যু হৈছে। মাথোঁ বাচি আছে ডা-ভিঙ্গিৰ ছবিত আৰু স্মৃতিৰ জগতত। আচলতে লিছা চিৰশান্তিত শুই আছে ভীল্লা গীৰ্জাৰ কাষৰ সবাতোকৈ সুন্দৰ কবৰটোত।

কিন্তু ইমানৰ পিছতো বুগেভিলৰ বিশ্বাস নহ'লগৈ। তেওঁ চিৎকাৰ কৰি উঠিল "মই নিজে কবৰ খান্দি পৰীক্ষা কৰিম আপোনাৰ কথা সঁচা নে মিছা।"

ফ্ৰান্সেস্কোই নৰীয়া দেহাৰেই বুগেভিলক সতৰ্ক কৰি দিলে - গীৰ্জাৰ পবিত্ৰ কবৰত হাত নিদিবলৈ। কিন্তু বুগেভিল তেতিয়া আবেগৰ শিখৰত। তেওঁ অকনো কুণ্ঠাবোধ নকৰিলে গীৰ্জাৰ কবৰত হাত দিবলৈ।

ইমানৰ পিছত জনতা নীৰবে থাকিব নোৱাৰিলে। ফ্লোৰেন্সবাসীয়ে ফৰাচী সকলক ধিক্কাৰ দিলে। বুগেভিলৰ ওপৰত আৰম্ভ কৰা হ'ল দৈহিক উৎপীড়ন। তেওঁৰ ৰক্ত ৰঞ্জিত শৰীৰটো আনি ৰখা হ'ল সেনাপতি ত্ৰেমুইলৰ সমুখত। দাবী কৰা হ'ল বুগেভিলৰ মৃত্যুদণ্ড।

সকলো কথা জনাৰ পিছত ত্ৰেমুইলৰ উপায় নাছিল। বুগেভিলৰ অপৰাধ অমাৰ্জনীয় বুলি স্বীকাৰ কৰি আদেশ দিলে তেওঁৰ শিৰচ্ছেদৰ। গন প্ৰহাৰত ক্ষত বিক্ষত হোৱা বুগেভিলৰ দেহটো চোঁচৰাই লৈ যোৱা হ'ল বধ্যভূমি অভিমুখে। মৃত্যুৰ পিছতো মনালিছাই এনেদৰে ৰচনা কৰি গ'ল উন্মাদ প্ৰেমৰ এটি অমৰ কাহিনী।

১৯১১ চনৰ ১২ আগষ্ট । পেৰিচৰ লুঙৰ সংগ্ৰহশালাটোত হঠাতে হুৱা-দুৱা লাগি গ'ল। পৃথিৱী বিখ্যাত মনালিছা ছবিখন যি ঠাইত আঁৰি থোৱা আছিল, সেই ঠাইখিনি খালী হৈ আছে। সংগ্ৰহশালাৰ এগৰাকী কৰ্মকৰ্তাই টেলিফোন হাতত লৈ পেৰিচ পুলিচলৈ এই বুলি আতংকত চিঞৰি উঠিল - "Someone has stolen the Monalisha!"

মুহূৰ্তৰ ভিতৰতে শতাধিক আৰক্ষী বাহিনীৰ মানুহ আহি সংগ্ৰহশালাটো তন্ন-তন্নকৈ চলাথ কৰি দেখিলে যে যিটো সোণৰ ফ্ৰেমেৰে ছবিখন বন্ধোৱাই ৰখা হৈছিল, সেই ফ্ৰেমটো সংগ্ৰহশালাটোৰ কোনো এটা চুকত পৰি আছে। অৰ্থাৎ কোনোবাই ফ্ৰেম খুলি মনালিছাক লৈ গুচি গ'ল।

সম্পূৰ্ণ দুটা বছৰ পাৰ হৈ গ'ল। ১৯১৩ চনৰ নৱেম্বৰ মাহৰ কোনো এটা দিনত ফ্ৰোৰেন্সৰ আলফ্ৰেডো গেৰী নামৰ এগৰাকী চিত্ৰ ব্যৱসায়ীয়ে এখন চিঠি পালে ভিনচেঞ্জো পেৰুগিয়া নামৰ কোনো এজন মানুহৰ পৰা য'ত লিখা আছিল সেই শিহৰণকাৰী কথাষাৰ - "মই 'মনালিছা' খন চুৰ কৰিছোঁ।" পেৰুগিয়াক বিচাৰি গেৰীয়ে ১৯১৩ চনৰ ১০ ডিচেম্বৰত ফ্লোৰেন্সৰ এখন সস্তীয়া হোটেল ওলালগৈ। তাতেই পেৰুগিয়াৰ কোঠাত সঁচাকৈয়ে ওলাই পৰিল - "মনালিছা"। চিত্ৰখন লুঙৰ সংগ্ৰহশালালৈ পুনৰ পঠাই দিয়া হ'ল। লগতে আটক কৰা হ'ল পেৰুগিয়াক। ১৯১৪ চনত চুৰিৰ অপৰাধত দোষী সাব্যস্ত কৰি তেওঁক ১ বছৰ ১৫ দিনৰ বাবে কাৰাগাৰত ৰখাৰ নিৰ্দেশ দিয়া হ'ল।

ইটালীবাসী দেশপ্ৰেমিক এই পেৰুগিয়া আছিল এগৰাকী চিত্ৰকৰ আৰু ১৯১০ চনত মনালিছাৰ ছবিখন তেওঁ নিজহাতে সোণৰ ফ্ৰেমেৰে বন্ধাইছিল আৰু তেওঁ স্বীকাৰ কৰিলে যে ছবিখন তেওঁ চুৰ কৰিছিল 'ইটালীৰ সৌন্দৰ্য্য বৰ্ধন'ৰ বাবেহে।

(কাকত আৰু আলোচনীৰ সহায় লৈ)

সাফল্যৰ আন নাম সাহস

মানস প্ৰতিম বৰা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

উইনষ্টন চাৰ্চিলে কৈছিল - "সাহসেই মানুহৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধান গুণ। কিয়নো সাহসেই আন সকলো গুণৰ অস্তিত্ব নিশ্চিত কৰে।" সঁচাকৈয়ে সাহস মানুহৰ মনৰ এপাত শক্তিশালী অস্ত্ৰ। প্ৰত্যেক মানুহে জীৱনত সফলতা বিচাৰে। নিজৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ হ'লে সাহস লাগিবই। গতিকে সাহসেই হ'ল সিদ্ধিৰ মূল।

আমাৰ জীৱনত কৈশোৰত সিঁচা কঠীয়া যৌৱন কালত পূৰঠ হয়। সময় থাকোতে যিজনে শস্য সময়মতে চপাব পাৰে তেওঁৰ ভৱিষ্যৎ জীৱন সুখৰ হয়। এই সময়ত বহুতো বিপদ বিঘিনি আহিব পাৰে। যিজনে সাহস আৰু ইচ্ছা শক্তিৰে সকলো বাধা অতিক্ৰম কৰিব পাৰে তেওঁহে শিৰ উচ্চ কৰি জীয়াই থাকিব পাৰে।

"লাইফ ইজ নট এ বেড অব ৰ'জেজ"-ইংৰাজীৰ এই সুন্দৰ প্ৰৱচন ফাঁকিয়ে জীৱনৰ ঘাত - প্ৰতিঘাতৰ কথাকে বুজায় যে মানুহৰ জীৱনত সুখ আৰু দুখ এটা মুদ্ৰাৰ দুটা পিঠিৰ নিচিনা। সুখ থাকিলে দুখ থাকিবই । কিন্তু সেই বুলি দুখ দেখিলে ভয়তে আঁতৰি আহিলে নহ'ব। সাহসেৰে দুখক জয় কৰিব পাৰিলেহে জীৱনত সফলতা আহিব। মানুহৰ প্ৰতিভা বিকাশত সাহসে ইতিবাচক ভূমিকা পালন কৰে। বহুতৰ নিজৰ শক্তি সামৰ্থ্যৰ প্ৰতি সম্যক জ্ঞান নাই। তেওঁলোকে বিপদ-আপদ দেখিলেই ভয়ত পেপুৱা লাগে আৰু অথাই সাগৰ হেন জ্ঞান কৰি সেইবোৰৰ পৰা নিস্তাৰ নাই বুলি ভাবে। কোনো কাম কৰাৰ আগতে "নোৱাৰিম"বুলি পিছ হুহুকি অহা জনে কেতিয়াও সফলতাৰ মুখ নেদেখে। তেনেজনৰ নেতিবাচক দৃষ্টি ভংগীয়ে হ'ল সফলতাৰ অন্তৰায়।

জীৱনত বিপদ-বিঘিনি আহিবই। সাহস আৰু ইচ্ছা শক্তিৰ দ্বাৰা স্থিত প্ৰজ্ঞৰ দৰে সেইবোৰৰ সন্মুখীন হোৱাজনহে সকলো বিপদ হেলাৰঙে পাৰ কৰিব পাৰে। মহা-মহা পুৰুষৰ জীৱন গাথালৈ চকু দিলেই দেখা যায় তেওঁলোকৰ জীৱনলৈ কম ধুমুহা অহা নাছিল। যীশুখ্ৰীষ্ট, হজৰত মহম্মদ, শংকৰদেৱ আদি ধৰ্মগুৰু সকলে সাহসেৰে সকলো বিপদৰ মুখা-মুখি হ'ব পাৰিছিল বাবেহে বিজয়মালা পিন্ধিবলৈ সক্ষম হৈছিল। জ্ঞানীলোকে এনেয়ে কোৱা নাই - "যোগ্য ভোগ্য বসুন্ধৰা"। মানুহৰ জীৱনৰ পথ কন্টকময়। সেই পথৰে সকলোৱে সাহসেৰে সাৰথি বিহীন ভাৱে জীৱনৰ ৰথ চলাই লৈ যাব লাগিব। ইচ্ছা থাকিলে যিকোনো কামেই সমাধা কৰিব পাৰি। সেয়েহে ভিক্টৰ হিউগোৱে কৈছিল- "মানুহৰ শক্তিৰ অভাৱ নাই ।" অভাৱ আছে ইচ্ছা শক্তিৰ। আমাৰ কৰি পাৰ্বতী বৰুৱায়ো ডেকাসকলক সাহসেৰে নিজৰ কৰ্তব্য পথত আগুৱাই যাবলৈ উৎসাহ দিছে এনেদৰে - তই চলাব লাগিব সাৰথিবিহীন জীৱনৰ মহাৰথ ; তোৰ কন্টকময় পথ।

মানুহৰ জীৱনটো চৰিত্ৰ গঠনৰ কমাৰশাল বুলি ক'ব পাৰি। জীৱনত যদি সংগ্ৰাম নাথাকে, সংঘাত নাথাকে তেনে জীৱন দৰাচলতে বিৰক্তিকৰ হ'ব। জীৱনৰ মাদকতা পোৱা যায় সংগ্ৰামৰ মাজেৰে। উৎসাহেৰে জীৱনৰ লগত মোকাবিলা কৰিব পৰা জনহে প্ৰকৃত মানুহ। সেয়ে উইলিয়াম মেফফিকৰ ভাষাত "যি সকল উৎসাহী আৰু শান্ত, পৃথিৱী খন তেওঁলোকৰহে ।"

সৎ কৰ্মই শ্ৰেষ্ঠ ধৰ্ম

জিতেন্দ্ৰ কুমাৰ হীৰা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

কৰ্মই শ্ৰেষ্ঠ। কৰ্মই সুস্থ সমাজ গঢ় দিয়ে। কৰ্ম অবিহনে কোনো মানুহে তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে। সকলোৱেই কৰ্ম কৰে। কিন্তু কৰ্ম কৰিলেই নহয়। কাৰণ সৎ কৰ্ম অবিহনে ধৰ্ম লাভ কৰিব নোৱাৰি। সুস্থ সমাজ গঢ়িব নোৱাৰি। জীৱনৰ অৰ্থ হৈছে "কৰ্ম জীৱন"। জ্ঞান, ধৰ্ম, কৰ্ম, ভক্তি, সকলো প্ৰকাৰৰ সাধনাতে চিত্ত স্থিৰ কৰিবলৈ হ'লে যোগ সাধনাৰ প্ৰয়োজন হয়। কায়-মনো-বাক্যে সৰ্বদায় ভগৱানক নিত্য সংযুক্ত কৰি আৰু সৰ্বদায় তেওঁক স্মৃতিত ৰাখি নিষ্কাম কৰ্ম কৰাই হৈছে যোগ ধৰ্ম। পৰিয়ালৰ প্ৰতি, সমাজৰ প্ৰতি, দুখীয়া নিছলাৰ প্ৰতি, দেশৰ প্ৰতি, বিশ্ব মানৱৰ প্ৰতি, প্ৰতিজন ব্যক্তিৰেই কৰণীয় কৰ্ত্তব্য থাকে। প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে কৰণীয় কৰ্ম সমূহ সুচাৰুৰূপে পালন নকৰিলে সমাজৰ ৰক্ষা হ'ব নোৱাৰে। সমাজ ৰক্ষিত নহ'লে সৃষ্টি ৰক্ষা নহয়। ব্যক্তি মাত্ৰেই যদি জ্ঞানহীন, বিবেচনাহীন হয়, তেনেহ'লে সমাজত ধৰ্ম, নীতি-নিয়ম, শৃংখলা, সুখ-শান্তি, বিচাৰ-বুদ্ধি, শান্ত বাতাবৰণ আদিৰ বিপৰীতে অশুভ শক্তি সমূহ অন্তৰায় হিচাপে মূৰ দাঙি উঠে আৰু সুস্থ সমাজ ব্যৱস্থাত ব্যাঘাত জন্মায়। কৰণীয় কৰ্মখিনি নিষ্ঠা সহকাৰে যি জনে পালন কৰে তেৱেঁই হৈছে প্ৰকৃত মানুহ অৰ্থাৎ মনুষ্য হিচাপে জগতত চিনাকি দিব পাৰে। সাৰ্থক জীৱনৰ অৰ্থ হৈছে সম্যক ৰূপে পালন কৰা কৰ্ম। স্ব-কৰ্ম পালনেই স্ব-ধৰ্ম। কিয়নো প্ৰতিগৰাকী ব্যক্তিয়ে কেৱল নিজ - নিজ কৰ্ম পালন কৰিয়েই জীৱনত সিদ্ধি লাভ কৰিব পাৰে। যাৰ দ্বাৰা ৰক্ষিত হৈ সুন্দৰ, সুস্থ সমাজ গঢ়ি উঠে।

প্ৰতিটো কৰ্মৰে একোটা মহান উদ্দেশ্য থাকে। উদ্দেশ্যবিহীন কৰ্মৰ জৰিয়তে কোনেও কেতিয়াও সফলতা আৰ্জিব নোৱাৰে। সততা, সত্যানুৰাগ, ধৰ্ম প্ৰৱণতা, কৰ্ত্তব্যনিষ্ঠা আদি সমাজৰ পৰা লোপ পালে জাতিৰ সৰ্বাংগীন অৱনতি অৱধাৰিত হয়। তেতিয়া জাতিটোৱে আনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিব লগীয়াত পৰে। যি সৎ সি সদায় মহৎ। মহৎ অৱদানে নিজক, জাতিক, দেশক যাউতিযুগীয়া কৰি চিৰস্মৰণীয় ভাৱে উজ্জ্বল ৰূপত গঢ়ি তোলাত অবিহনা যোগায়। কৰ্মত অনভিজ্ঞ, কৰ্মবিমুখ, এলেহুৱা, একান্ত অৰ্থপৰাণ, স্বাৰ্থপৰ, কথা আৰু কামৰ মাজত সাদৃশ্য ৰাখিব নোৱাৰা ব্যক্তি মাত্ৰেই কৰণীয় কৰ্ত্তব্য সমূহ সুচাৰুৰূপে কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে কৰণীয় কৰ্তব্যসমূহ নিঃস্বাৰ্থ ভাৱে দহজনৰ উপযোগী হোৱাকৈ কৰিব লাগে। কেৱল নিজৰ কাৰণে চিন্তা কৰিলে নহয়। কবি চন্দ্ৰ কুমাৰ আগৰৱালা দেৱে "সুখ" নামৰ কবিতাত কৈছে -

"অকল নিজৰ নিমিত্তে নহয়
আমাৰ জীৱন ভাই,
পৰৰ কাৰণে খাটিব পাৰিলে
সংসাৰ সুখৰ ঠাই।

দায়িত্ব- জ্ঞান কৰ্তব্য জ্ঞানৰ শাখা। নিজৰ ওপৰত যি কামৰ দায়িত্ব অৰ্পিত হয় তেওঁ সেই দায়িত্ব নিষ্ঠা সহকাৰে পালন কৰি যোৱাটোৱেই হৈছে কৰ্মৰ মাজেদি পোৱা ধৰ্ম। তেতিয়াহে সুন্দৰ ফল লাভ কৰিব পাৰে। সুন্দৰ য'ত সৌন্দৰ্য ত'ত। সৌন্দৰ্যই দেশক মহিয়ান কৰে। দেশ মহিয়ান হ'লে শ্ৰীবৃদ্ধি হয়। শ্ৰীবৃদ্ধি হ'লে সৌষ্ঠৱ বাঢ়ে। সৌষ্ঠৱ বাঢ়িলে জনগণৰ মংগল সাধন হয়। মংগল হ'লে অপায় অমংগল দূৰ হয়। অপায় অমংগল দূৰ হ'লে সকলোৰে সুখ হয়। সুখ হ'লে চিৰশান্তি বিৰাজ কৰে। চিৰশান্তিয়ে মানুহৰ কামনা- বাসনা দূৰ কৰে। কামনা-বাসনা দূৰ হ'লে মানুহ নিস্বাৰ্থ হয়। নিস্বাৰ্থ হ'লে অন্যৰ উপকাৰ সাধন হয়। অন্যৰ উপকাৰ হ'লে ধৰ্ম হয়। এতেকে বুজা গ'ল যে মানুহে সৎ কৰ্মৰ ফলত ধৰ্ম অৰ্জন কৰিব পাৰে। সেয়েহে সৎ কৰ্মই শ্ৰেষ্ঠ ধৰ্ম বুলি কোৱা হয়।

শিৰোনামা ঃ টুৱেণ্টি - ২০ ৱৰ্ল্ড কাপ আৰু ভাৰতবৰ্ষ

মৃ. প. বৰা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান)

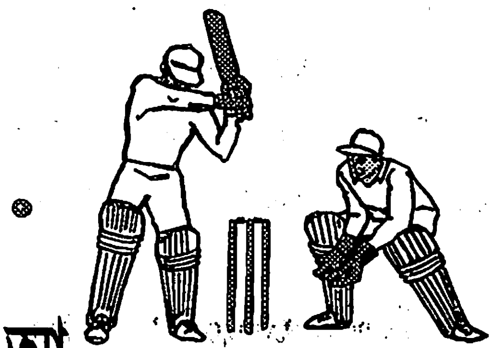

আধুনিক ক্ৰিকেটত নতুন সংযোজন টুৱেণ্টি- ২০। নৱ প্ৰজন্মক এক গতিশীল, ৰোমাঞ্চকৰ, আকৰ্ষণীয় তথা উত্তেজনাপূৰ্ণ ক্ৰিকেট প্ৰদান কৰাৰ প্ৰচেষ্টাতে জন্ম "টুৱেণ্টি-২০" ক্ৰিকেটৰ। টুৱেণ্টি-২০ প্ৰথমখন স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত খেল অনুষ্ঠিত হৈছিল ২০০৩ চনৰ ১৩ জুনত ইংলেণ্ডৰ ছাউদাম্পটনত। প্ৰতিদ্বন্দ্বী দুই কাউণ্টি দল আছিল হেম্পশ্বায়াৰ আৰু ছাছেক্স। ৮৫০০ দৰ্শকে উপভোগ কৰা এই মেচখনত হেম্পশ্বায়াৰ ৫ ৰাণত জয়ী হৈছিল। 'টুৱেণ্টি-২০" গাঁথনিৰ প্ৰথমখন আন্তৰ্জাতিক মেচ অনুষ্ঠিত হৈছিল অষ্ট্ৰেলিয়া আৰু নিউজিলেণ্ডৰ মাজত ২০০৫ বৰ্ষৰ ১৭ ফেব্ৰুৱাৰীত অকলেণ্ডত। এই মেচখনত অষ্ট্ৰেলিয়া ৪৪ ৰাণত জয়ী হৈছিল।

'টুৱেণ্টি-২০' মেচৰ ক্ৰমবৰ্ধমান জনপ্ৰিয়তালৈ লক্ষ্য ৰাখি আৰু ইয়াৰ প্ৰসাৰৰ স্বাৰ্থত আন্তৰ্জাতিক ক্ৰিকেট কাউন্সিলে ১১ ছেপ্টেম্বৰ ২০০৭ৰ পৰা দক্ষিণ আফ্ৰিকাত অনুষ্ঠিত কৰিছিল। এই নতুন সংস্কৰণৰ প্ৰথম বিশ্বযুদ্ধ। টেষ্টখেলা দহখন দেশৰ উপৰি আই চি চিৰ সহযোগী সদস্য স্কটলেণ্ড আৰু কেনিয়াই এই প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাত অংশ লৈছিল।

যেন ৰূপকথাৰ কাহিনীহে। কেৱল এখন "টুৱেণ্টি-২০" আন্তৰ্জাতিক মেচেৰে অভিজ্ঞ ভাৰতীয় দলে মহেন্দ্ৰ সিং ধোনীৰ নেতৃত্বত বিশ্ব চেম্পিয়নশ্বিপত অৱতীৰ্ণ হৈছিল। ভাৰতীয় দলৰ অভিজ্ঞ ত্ৰিমূৰ্তি তেণ্ডুলকাৰ, দ্ৰাবিড় আৰু গাংগুলীৰ অনুপস্থিতিত যুৱ শক্তিৰে অৱতীৰ্ণ হৈছিল টীম ইণ্ডিয়া। "টুৱেণ্টি-২০ ৱৰ্ল্ড কাপ"ৰ প্ৰাকমুহূৰ্তত কোটি-কোটি ভাৰতীয় ক্ৰিকেট প্ৰেমীৰ মনত উদ্ৰেক হৈছিল এটা জটিল প্ৰশ্ন ঃ ৱেষ্টইণ্ডিজ ৱৰ্ল্ড কাপত শোচনীয় প্ৰদৰ্শন কৰা দলটোৱে ভাল প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰিবনে? ভাৰতীয় উপমহাদেশৰ দুই দল ভাৰত আৰু পাকিস্তানে কম অভিজ্ঞ দলেৰে অৱতীৰ্ণ হোৱাৰ বিপৰীতে আনবোৰ দেশে পূৰ্ণশক্তিৰে জাতীয় দলটোকে অৱতীৰ্ণ কৰাইছিল। স্বাভাৱিকতে দুয়োটা দলৰ বাবে আছিল বৃহৎ প্ৰত্যাহ্বান।

কিন্তু সকলো জল্পনা -কল্পনাৰ ওৰ পেলাই ক্ৰিকেটৰ এই নতুন সংস্কৰণৰ বিশ্বযুদ্ধত নতুন ৰূপত দেখা গ'ল টীম ইণ্ডিয়াৰ দলটো । কেৱল এজন বা দুজন খেলুৱৈৰ প্ৰদৰ্শনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল হ'ব লগা নহ'ল। বৰং দেখা গ'ল টোটেল টীম ৱৰ্ক- যিটো ভলেমান দিনৰ পৰা দৃষ্টিগোচৰ হোৱা নাছিল ভাৰতীয় দলত। প্ৰতিখন খেলতে আত্ম প্ৰকাশ ঘটিছিল এজন নতুন নায়কৰ।

আৰম্ভণি সন্তোষজনক নাছিল ভাৰতৰ বাবে। স্কটলেণ্ডৰ বিৰুদ্ধে গ্ৰুপৰ প্ৰথমখন খেল বৰষুণৰ বাবে পৰিত্যক্ত হোৱাৰ বাবে গুৰুত্বপূৰ্ণ হৈ পৰিছিল পাকিস্তানৰ বিৰুদ্ধে পৰবৰ্তী খেলখন। ৰোমাঞ্চকৰ খেলখন টাই হোৱাৰ

পিছত বল আউট পদ্ধতিৰে চিৰন্তন প্ৰতিদ্বন্দ্বীক পৰাস্ত কৰি 'ছুপাৰ এইট' পৰ্যায়লৈ উন্নীত হয় ভাৰত। প্ৰথমখন খেলত নিউজিলেণ্ডৰ হাতত ১০ ৰাণত পৰাস্ত হোৱাৰ পিছত প্ৰতিবন্ধকতা আহি পৰে ভাৰতৰ যাত্ৰাপথত। ছেমি ফাইনেললৈ উন্নীত হ'বলৈ পৰাস্ত কৰিব লাগিব ইংলেণ্ড আৰু দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ দৰে শক্তিশালী দলক। কিন্তু প্ৰবল আত্মবিশ্বাসী আৰু শান্ত অধিনায়ক ধোনীয়ে সতীৰ্থসকলক উৎসাহ দি কৈছিল- "ফলাফলক লৈ মূৰ নঘমাবা। নিজৰ শ্ৰেষ্ঠখিনি উজাৰি দিয়া।" যুৱৰাজৰ বিস্ফোৰক ইনিংছৰে ইংলেণ্ডক হেৰুৱালে ১৮ ৰাণত। পৰৱৰ্তী খেলত আঘাতৰ বাবে যুৱৰাজ দলত নাথাকিলেও ২০ বছৰীয়া ৰোহিত শৰ্মাৰ অৰ্ধশতকীয় ইনিংছৰে ভাৰতক সন্মান জনক স্থিতিত উপনীত কৰোৱাৰ পিছত বাওঁহতীয়া পেচ বলাৰ ৰুদ্ৰ প্ৰতাপ সিঙৰ দুৰ্দান্ত বলিঙত দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ টুৰ্ণামেণ্টৰ পৰা বিদায় নিশ্চিত হয়। ছেমিফাইনেলত প্ৰতিদ্বন্দ্বী বিশ্ব চেম্পিয়ন অষ্ট্ৰেলিয়া। সন্মুখত এক ডাঙৰ পৰীক্ষা। এই পৰীক্ষাতো অনায়াসে উত্তীৰ্ণ হ'ল ধোনি এণ্ড কোম্পানী। মাত্ৰ ৩০ বলত ৭০ ৰাণৰ ইনিংছ খেলি পুনৰ জিলিকি উঠিল যুৱৰাজ। বলিঙত চমক দেখুৱালে শ্ৰীশান্তে। কেংগাৰু বাহিনীৰ দৰ্প চূৰ্ণ কৰি ফাইনেলত প্ৰৱেশ কৰে ভাৰতে। ফাইনেলখন আছিল এক থ্ৰিলাৰ। তিনিটা বল বাকী থকা অৱস্থাত শ্বাসৰুদ্ধকাৰী ফাইনেলত চিৰন্তন প্ৰতিদ্বন্দ্বী পাকিস্তানক পৰাস্ত কৰে ৫ ৰাণত। টীম ইণ্ডিয়াই ইতিহাস ৰচনা কৰে। ধোনী এণ্ড বিগ্ৰেডে ভাৰতীয় ক্ৰিকেটৰ সোণালী দিনবোৰ ঘূৰাই আনি ধন্য কৰে ভাৰতীয় সকলক। প্ৰশংসাৰ পাত্ৰ ধোনীৰ বিচক্ষণতা। তেণ্ডুলকাৰ, দ্ৰাবিড়, গাংগুলীৰ অৱৰ্তমানত ধোনীৰ নেতৃত্বত এই যুৱ বিগ্ৰেডৰ হাতত ভাৰতীয় ক্ৰিকেট সুৰক্ষিত বুলিয়ে ক'ব পাৰি।

"টুৱেণ্টি-২০" ক্ৰিকেট সম্বন্ধে বিভিন্ন মুনিৰ বিভিন্ন মত। কোনোৱে কৈছে "ফাষ্টফুড", আন কোনোবাৰ মতে "লটাৰী", আন কোনোবাই কৈছে "আন্দাৰৱেৰ", আন কোনোবাই কৈছে ....

খেল পথাৰৰ বাহিৰত সংগীতৰ উদ্দামতা, স্বল্পবসনা, লাস্যময়ীৰ নৃত্য, ৰঙীন পোচাক, উল্লাস, পেভেলিয়নৰ সলনি ফুটবলৰ দৰে ছাইড লাইনৰ বাহিৰত প্ৰতিদ্বন্দ্বী দলৰ খেলুৱৈৰ আসন। বেটছমেন দ্ৰুতগতিৰে ক্ৰিজলৈ অহা, ন' বলৰ পিছত ফ্ৰী হিট, বল আউট আদি এক অভিনৱ বিনোদন পেকেজ। মুঠতে তিনিঘণ্টা টপগীয়েৰত থাকিব লাগিব। মুঠতে "টুৱেণ্টি-২০" এক নতুন উদ্দাম।

প্ৰবন্ধটোৰ উৎস-

১। টুৱেণ্টি-২০ আৰু ভাৰত (ৰঞ্জন কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য)
২। যেন ৰূপকথাহে আছিল ভাৰতৰ যাত্ৰা (নীলাংকু শৰ্মা)
৩। এক অভিনৱ বিনোদনৰ পেকেজ (শিৱাজী পুৰকায়স্থ)

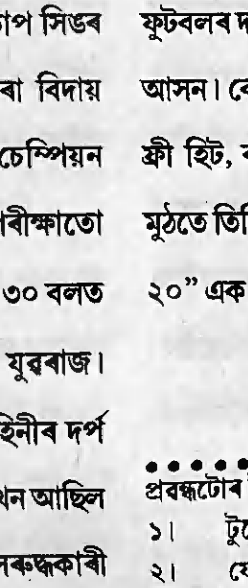

দোমোজা

ৰিতুপৰ্ণ পাটৰ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

এমাহ ... সম্পূৰ্ণ একমাহ ! প্ৰকাশে আঙুলিৰ মূৰত গণ্তি কৰিলে। হয় ঠিকেই আছে, এমাহেই হ'ল অংকিতাক লগ নোপোৱাৰ। লগ পোৱাতো বাদেই, তাইৰ ছাঁটোকে এই সুদীৰ্ঘ এমাহ সি দেখা নাই।

তিনিআলি চ'কলৈ গৈ মনটো আজিও বেয়া লাগিল প্ৰকাশৰ। অংকিতাক যি কোনো প্ৰকাৰে লগ ধৰি বহুদিনৰ সাঁচতীয়া মনৰ কথাবোৰ হিয়া উজাৰি পাতিম বুলি দৃঢ় হৈয়ে সি গৈছিল। কিন্তু অংকিতাই তাৰ সেই দৃঢ়তা ম্লান কৰি পেলালে। তাৰ সকলো হিচাপ, সকলো ভাৱনা খেলি-মেলিৰ মাজত সোমাই পৰিল। তিনিআলি চ'কটোত থকা বিৰিঞ্চৰ গুমটিখনৰ পোনে-পোনেই অংকিতাৰ ঘৰ। কিন্তু তাত এঘণ্টা জুৰি লগ পোৱাৰ আশাৰে বোন্দাপৰ দি থাকিও কোনো ফল নেপালে। তাৰ নিজৰ ওপৰতে ধিক্কাৰ উপজিল - কিয় বাৰু সি প্ৰেমত পৰিছিল ? কিহে পাইছিল তাক প্ৰেমৰ অটল সমুদ্ৰত হাবু-ডুবু খাবলৈ ? প্ৰেমৰ পথ ইমান জৰাজীৰ্ণ বুলি জনাহেঁতেন সি কেতিয়াও প্ৰেমত নপৰে ... প্ৰেম বিচাৰি সি কেতিয়াও হাবা-থুৰি নাখায় ...। উস! প্ৰেয়সীৰ পৰা নিলগে থকাৰ কি যে যন্ত্ৰণা প্ৰেমত পৰাজনৰ বাদে সেয়া বাৰু কোনে উপলব্ধি কৰে? এইবোৰ সি এতিয়া বাৰুকৈয়ে উপলব্ধি কৰিছে। সি মৰ্মাহত হৈ পৰিছে। সেয়েহে সি ঈশ্বৰক সোধে ... বাৰে-বাৰে ...

হে প্ৰভু ! য'ত তুমি বিদ্যমান তাত ইমান বেদনা, ইমান বাধা, ইমান শংকা কিয় ? যি পথেৰে তুমি হেনো অহা-যোৱা কৰা সেই পথ ইমান কণ্টকময় কিয় ? য'ত তুমি থাকা তাৰেই প্ৰতি মানুহৰ ইমান ঘৃণা কিয় ? কিয় প্ৰভু কিয় ?

কথাবোৰ ভাবি-ভাবি সি একো পাৰ নেপায়, অথচ এই একেবোৰ কথাকে সি সদায় ভাবি আহিছে ...একেখিনি প্ৰশ্নকে কৰি আহিছে। অংকিতাৰ পৰা আঁতৰি থকাৰ বেদনাই তাক খুলি-খুলি খাইছে। তাইক লগ পাবলৈ, মাত্ৰ এবাৰ তাইৰ সতে কথা পাতিবলৈ তাৰ হৃদয় ব্যাকুল হৈ পৰিছে। হয়তো সি বৰ অধীৰ হৈ পৰিছে । বাস্তৱিক জগতৰ পৰা তাৰ মন ক্ৰমাত বিচ্ছিন্ন হৈ আহিব ধৰিছে ...। সি মাজে-মাজে ভাৱে ... চ'কটোৰ কাষতেই সি এটা যেন ঘৰ সাজি বাস কৰিব ...। ভাবিলে কি হ'ব, সি যে একোকে কৰিব নোৱাৰে। আগতে তাইক মাতষাৰ লগাবলৈ যোৱাৰ চলেৰে ঘৰলৈ গৈ দুই এষাৰ কথাও পাতিব পাৰিছিল । কিন্তু এতিয়া সি তেনেকৈ কৰিব নোৱাৰে। কাৰণ 'সময়' সিহঁতৰ প্ৰেমৰ মাজত সোমাই পৰিল। সান্ত্বনা লভিবলৈকে হওঁক বা আন কিবা কাৰণতেই সকলোবোৰ দোষ সি এই 'সময়'ৰ ওপৰতেই জাপি দিয়ে। প্ৰকাশে নিজকে সুধি চায় ... যিজনী অংকিতাই তাক এপলক নেদেখিলেই, এষাৰি মাত দিব নেপালেই শোৱা-খোৱা সকলো বাদ দিছিল; সেই একেই জনী অংকিতাই তাক বাৰু অতদিনে নেদেখাকৈ শান্তিৰে থাকিব পাৰিছেনে ? তাই বাৰু

জানিছেনে যে ... এই এমাহে চাইকেলেৰে চ'কলৈ তাত বাটি কৰি-কৰি সি ভাগৰি পৰিছে ! গুমটিখনৰ একাষে থকা তামোলৰ ফলা গা-গছেৰে নিৰ্মিত ক্ষুদ্ৰ চাং খনৰ গাতে ছাইকেলখন আওজাই থৈ চাঙতে বহি-বহি সি পুৰণি কথাবোৰকেই ভাবি থাকিল। স্বয়ংক্ৰিয় ভাৱেই পাখি লগা কাঁড়ৰ দৰে তাৰ মন উৰি গ'ল মধুৰ অতীতৰ বুকুলৈ .....।

অংকিতা বৰদলৈ মানে প্ৰকাশৰ প্ৰেয়সী। মৰিগাঁও জিলাৰ এখন ভিতৰুৱা গাঁও হাটবৰ। এই গাঁৱৰে এটি ক্ষুদ্ৰ দৰিদ্ৰ পৰিয়ালৰ জীয়ৰী অংকিতা। তাহাঁতৰ ঘৰত প্ৰাণী মাথো তিনিটাহে। তাই, তাইৰ মাক যমুনা বৰদলৈ আৰু দেউতাক প্ৰভাত বৰদলৈ। অংকিতাহঁতৰ ঘৰৰ পৰা তিনিআলিৰ উত্তৰ দিশে যিটো পথ গৈছে সেই পথেৰে প্ৰায় এক কিঃমিঃ গলেই পোৱা যায় সাতবড়ি নামৰ গাঁওখন। এই সাতবড়ি গাঁৱৰে এটি নিম্ন মধ্যবিত্ত পৰিয়ালৰ ল'ৰা প্ৰকাশজ্যোতি কাশ্যপ। প্ৰকাশ আৰু অংকিতা দুয়ো ক্লাছমেট্। লগতে ভাল বন্ধুত্বও আছে সিহঁতৰ মাজত। বৰ্তমান দুয়ো স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী।

উত্তাল যৌৱনৰ অবিচ্ছিন্ন তাগিদাত তাই মানে অংকিতাই সিহঁতৰ বন্ধুত্বক এটা অন্য ৰূপ দিবলৈ মন মেলিলে। প্ৰকাশেও আপত্তিহীনভাৱেই তাইক সেই ৰূপেৰে গ্ৰহণ কৰিলে। কাৰণ, সেই সময়ত সিও উতলা যৌৱনৰ আক্ৰমণত ভাৰাক্ৰান্ত হৈ প্ৰেম বিচাৰি অজস্ৰ ৰমনীৰ হৃদয়ৰ দুৱাৰত টুকুৰিয়াই ফুৰিছিল। তেনে মুহূৰ্তত উপযাচি অহা কোনো গাভৰুৰ প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱক সি বাৰু কেনেকৈ অগ্ৰাহ্য কৰে? গতিকে অংকিতাক সি প্ৰমাণ-পত্ৰ প্ৰদান কৰিলে 'প্ৰেয়সী' ৰূপেৰে। এয়া আছিল ঠিক ক্লাছ নাইন-টেন্ মানৰ কথা। তেনেদৰেই আৰম্ভ হৈছিল সিহঁতৰ প্ৰেমৰ দিন আৰু খুব সুন্দৰ ভাৱেই অতিবাহিত হৈছিল প্ৰতিটো পল-অনুপল, প্ৰতিটো দিন-মাহ-বছৰ ...। ইজনে-সিজনৰ অবিহনে একমুহূৰ্তও থাকিব নোৱাৰে। চুম্বক ক্ষেত্ৰৰ উত্তৰ আৰু দক্ষিণ মেৰুৰ পৰস্পৰ আকৰ্ষণৰ দৰেই তীব্ৰ সিহঁত দুয়োৰে পৰস্পৰ আকৰ্ষণ। দুয়ো যেন কল্পনাৰ গভীৰ সমুদ্ৰত বিলীন হৈ যোৱা আজন্ম প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা। সিহঁত যেন মুক্ত পক্ষী ... কোনো বাধা নাই...কোনো শংকা নাই...নাইকোনো চিন্তা...। দুয়ো কেৱল প্ৰেমৰ সাধনাতেই অবিৰত মত্ত। প্ৰেমৰ সুস্বাদু ৰস পান কৰি এনেদৰেই যেন সমগ্ৰ জীৱন পাৰ কৰিব...। তেনেকৈয়ে সিহঁতৰ জীৱনৰ ওপৰেদি পাৰ হৈ গ'ল ছটা সোণালী বসন্ত...। অৱশ্যে দুয়োখন ঘৰৰ মানুহে কথাটো তেতিয়ালৈকে গম পোৱা নাছিল। কিন্তু ইয়াৰ পিছত দুয়োৰে সম্পৰ্কৰ বিষয়ে ঘৰৰ মানুহে যেতিয়া লাহে-লাহে জানিব পাৰিলে, তেতিয়াই যেন প্ৰকাশ আৰু অংকিতাৰ প্ৰেমৰ মাজলৈ সংঘাত নামি আহিল। খেলি-মেলিবোৰ যেন আৰম্ভ হ'ল ঠিক সেই তেতিয়াৰ পৰাই ...।

প্ৰকাশ! ঐ প্ৰকাশ! কি হ'ল? এনেকৈ ইয়াতে ৰাতিটো কটাম বুলি ভাবিছ নেকি?..... বিৰিঞ্চৰ গল্‌গলীয়া কণ্ঠই তাৰ তন্ময়তা ভাগি দিলে। চিন্তাৰ পথাৰত হাল বাই থাকোতে ধৰিত্ৰীৰ বুকুলৈ কেতিয়া যে সন্ধ্যা নামি আহি পৰিবেশটো তমসাচ্ছন্ন কৰি তুলিলে সি গমকে নাপালে। লৰালৰিকৈ চাইকেলখন লৈ বিৰিঞ্চক মাত লগাই গৃহাভিমুখে সি চাইকেল চলাই দিলে। আহোঁতে ৰাস্তাত সি এইবোৰ

কথাকেই ভাবি আহিলে। প্ৰকাশে লক্ষ্য কৰিছে সেই তেতিয়াৰ পৰাই যেন সকলো ক্ৰমান্বয়ে সলনি হৈ আহিছিল। সি প্ৰায়ে শুনিছিল অংকিতাক তাইৰ ঘৰৰ মানুহে কৰা অত্যাচাৰৰ কথা। তাই হেনো খুব কান্দিছিল তেতিয়া, কথাবোৰ শুনি সিও কান্দিছিল হিয়া ঢাকুৰি ...। কিন্তু সি এই সকলোবোৰ অংকিতাৰ দৰেই নীৰৱে সহ্য কৰাৰ বাহিৰে আৰু একো কৰিব পৰা নাছিল। তাইক সান্ত্বনাকণ দিবলৈকো সি অসমৰ্থ হৈ পৰিছিল। অংকিতা ঘৰৰ পৰা ওলাবলৈ প্ৰায় বাদ দিছিল। কাৎচিত পদুলি মুখলৈ অৱশ্যে ওলায় ...। প্ৰকাশক যদিও ঘৰৰ মানুহে অসংখ্য গালি পাৰিছিল - বুজাইছিল, তথাপি সি কিন্তু চ'কলৈ যাতায়াত কৰা বাদ দিয়া নাছিল। কাৰণ, তাৰ এক কথা - সি অংকিতাক ভাল পায় হিয়া উজাৰি অকৃত্ৰিম ভাৱে আৰু তাইক সি পাহৰিব নোৱাৰে জনম-জনমলৈ .....। তাৰ মতত সি অটল হৈ ৰৈছিল। কথাবোৰ মনতে পাগুলিয়াই-পাগুলিয়াই সি ঘৰ পালেহি। গা বেয়া বুলি মাকক ফাঁকি দি ভাত নোখোৱাকৈয়ে সি বিছনাত বাগৰ দিলে। অতীতৰ কথাবোৰেই জুমুৰি দি ধৰি পুনৰ তাৰ মন-মগজু তোলপাৰ লগালেহি .....।

পিছদিনা আবেলি পুনৰ সি গুমটি চৌহদত হাজিৰ হ'লহি। তাৰ মুখখন বৰ্ষা কালৰ আকাশৰ দৰে গোমা। অৱশ্যে তাৰ সেই গোমোঠা মুখৰ ছবিখন বেছি পৰ বৰ্তি নাথাকিল। অংকিতাৰ পত্ৰ এখনি বিৰিঞ্চুৰ পৰা লাভ কৰি সি জপিয়াই উঠিল। তাৰ গোমা মুখখনি পূৰ্ণিমাৰ জোনটোৰ দৰে উজলি উঠিল। অলপো পলম নকৰি সি চিঠিখন মেলি এফালৰ পৰা বাক্যবোৰৰ ওপৰত চকু ফুৰাই গ'ল। চিঠিত তাইৰ বতৰা লিখিছে ... প্ৰকাশৰো খবৰ লৈছে ... তাই অভিমান কৰিছে সি তাইৰ বাতৰি নোলোৱাৰ বাবে। তাই জানে যে সেইটো কাহানিও সম্ভৱ নহয়। তথাপি তাই লিখিছে ... অভিমান কৰিছে ...। কৰক ! তাইৰ তেনে অভিমানৰ বাবেইতো সি তাইৰ প্ৰতি অধিক অনুৰক্ত। চিঠিত তাই ওলাব-সোমাব নোৱাৰাৰ কাৰণবোৰো লিখিছে। প্ৰকাশেও অৱশ্যে জানে যে ইয়াৰ মূলতে পৰিস্থিতিয়েই দায়ী। তাই প্ৰকাশক লগ পাব বিচাৰে। কিবা কথা আছে হেনো। প্ৰকাশৰ বুকুখন তৎক্ষণাত সঘনে স্পন্দিত হ'বলৈ ধৰিলে ... কি বা কথা তাইৰ ! তথাপি সি এটা সুখৰ হুমুনিয়াহ কাঢ়িলে। যা হওঁক, বহুদিনৰ মূৰত হেঁপাহ পলুৱাই কথা পাতিবলৈ সি এটা সুযোগ পাব। সি মনতে ভাবিলে - সঁচাকৈয়ে মানুহ পৰিস্থিতিৰ দাস। পৰিস্থিতিয়ে মানুহক কেনেকৈ কোন দিশে উটুৱাই নিয়ে সেয়া কোনেও বুজিব নোৱাৰে। পৰিস্থিতিয়ে মানুহক কেতিয়াবা বিচাৰিলেও একো নিদিয়ে আৰু নিবিচাৰিলেও কেতিয়াবা বহু কিবা-কিবি দিয়ে। কি আচৰিত এই পৰিস্থিতি !

আজি বিহুৰ ফাংচন আছে। সেইদিনা চিঠিৰ কথামতে অংকিতাই প্ৰকাশক লগ ধৰাৰ কথা। মূল ষ্টেজৰ পিছফালে সেয়েহে প্ৰকাশ অধীৰ অপেক্ষাৰত .....। সময় যিমানেই পাৰ হৈ গৈছে সিমানেই তাৰ বুকুৰ স্পন্দনো ক্ৰমাত বাঢ়ি আহিছে ... উশাহ বোৰ চুটি হৈ আহিছে। সি ভাবি পোৱা নাই অংকিতাৰ সতে আজি কি কথা পাতিব .... অংকিতাই বা কি কথা ক'ব ...। অৱশ্যে সি আৰু বেছি ভাবিব লগা নহ'ল। যথা

সময়ত অংকিতা আহি তাৰ কাষত থিয় হ'ল। সি মাথো থৰ হৈ তাইৰ পিনেই চাই ৰ'ল। তাৰ মুখেৰে এযাৰিও মাত ওলোৱা নাই। সি ভাবিবলৈ নেপালে কিয় তাৰ এনে হৈছে। কোনোবা আপোনজনক বহুদিনৰ মূৰত লগ পালে হয়তো এনেকুৱাই হয়। অজস্র কথা ক'বলৈ মন যায় কিন্তু মুখেৰে একো ওলাই নাহে। প্ৰকাশো ইয়াৰ বাহিৰত নগ'ল। পাছত যেনিবা অংকিতাৰ সঁহাৰিৰে মাত ওলাল আৰু শেষত সকলো স্বাভাৱিক হৈ পৰিল। দুয়ো হিয়া উজাৰি অসংখ্য কথা পাতিলে বহু সময় ...। পিছে অংকিতাৰ শেষৰ দুটামান কথাই প্ৰকাশৰ কলিজাটো ভাঙি চুৰমাৰ কৰি দিলে ... তাৰ কণ্ঠ শুকাই গৈ মাতবোৰ পুনৰ হেৰাই থাকিল ...। খেলি-মেলি, ভয়-আশংকা, বিষাদেৰে তাৰ মনান্তৰ ভৰি পৰিল। এনে ভাৱ হ'ল - আকাশ খন যেন তাৰ মূৰৰ ওপৰতে খহি পৰিল ... তাৰ মূৰটো যেন চক্ৰাকাৰে তীব্ৰ বেগত ঘূৰিব ধৰিছে ... চকুৰেও ধূৱঁলি-কুৱঁলি দেখিছে ... সি বিস্ময়াভূত হৈ পৰিল - কি শুনিছে এইবোৰ !

অংকিতাই কথাবোৰ ঠিকেই ভাবিছিল। তাই ঘৰখন কিছু চাব লাগে, সেইটো তাইৰ দায়িত্ব। যিহেতু তাইৰ আগে-পিছে ভাতৃ-ভগ্নী বুলিবলৈ কোনো নাই। তাইনো দেউতাকৰ হাতত ধৰি আৰু কিমান চলিব ! তাইৰ ঘৰৰ আৰ্থিক অৱস্থাও শোচনীয়। গতিকে তাই কিবা এটা কৰি দেউতাকক সহায় কৰাত প্ৰকাশৰ কোনো আপত্তি নাই। তাই সেইবোৰৰ বাবেই যে তাক লগ বা দেখা কৰিব নোৱাৰে তাতো তাৰ একো আপত্তি নাই। কিন্তু বিয়া ! সি বাৰু কথাটো কেনেকৈ সহ্য কৰে? বিশ্বাস কৰেই বা কেনেকৈ যে - অংকিতাৰ বিয়া ঠিক হৈছে। সি মানি লববলৈ টান পালেও এয়া যে ঠিক ...। তাই প্ৰকাশক শীঘ্ৰে কিবা এটা উপায় উলিয়াবলৈ কৈ মণ্ডপৰ মাজলৈ গুচি গ'ল। সি কিন্তু ষ্টেজৰ পিছফালেই থিয় হৈ ৰ'ল সৰগ পৰা মানুহটোৰ দৰে ...। কাৰণ, সি জানে যে - এতিয়া সি একো কৰিব নোৱাৰে। বৰ্ত্তমান সি অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ। তেনেস্থলত সি বিয়াৰ কথা চিন্তাই কৰিব নোৱাৰে, চিন্তা কৰিলেও পদক্ষেপ লব নোৱাৰে। উপাৰ্জনৰ এটা সুগম পথ নোহোৱাকৈ বিয়াৰ কথা ভবাটো তাৰ বাবে অমূলক, অলীক। ডিগ্ৰীধাৰি হোৱাৰ পিছত চাকৰিৰ দৰে কিবা এটা আশা কৰিবলৈকো তাৰ সেইটোও কমপ্লিট হোৱা নাই। সিফালে ব্যৱসায় কৰিবলৈকো সি অসমৰ্থ, মূলধনৰ অভাৱ। তেন্তে, সি এতিয়া কৰিব কি ? উপাৰ্জনৰ এটা উচিত ব্যৱস্থা কৰি বিয়াও কৰিব নোৱাৰে, ইফালে তাৰ প্ৰথম প্ৰেম পাত্ৰ অংকিতাকো হেৰুৱাব নোখোজে। সি বৰ দোমোজাত পৰিল। এনে জটিল সন্ধিক্ষণৰ বাবেই সিদ্ধান্ত লোৱাৰ ক্ষমতাকনো তাৰ মন-মগজুৰ পৰা হেৰাই যোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল ... তাৰ ভৰি দুখনে শৰীৰৰ বোজা লোৱাৰ শক্তিকণ যেন ক্ৰমাত হেৰুৱাই পেলাইছে ... কাণেৰেও একো নুশুনা হৈ আহিছে ... সি বৰ দুৰ্বল হৈ পৰিছে তাৰ ভাৱ হৈছে - এই মুহূৰ্ত্ততে সি যেন ঢলি পৰিব ...

আই বসুমতীৰ বুকুতে আশ্ৰয় লব ...।

দিক্‌ভ্ৰান্ত

দিপিকা শইকীয়া
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

জ্যোতিস্মিতাৰ আত্মহত্যাৰ কথাটো পিছদিনা গোটেই জিলাখনতে বিয়পি পৰিল। সকলোৰে মুখত একেটাই কথা জ্যোতিস্মিতাই কিয় আত্মহত্যা কৰিলে? কোনেও তাৰ কাৰণ বিচাৰি নাপালে। বুজি নাপালে তেওঁৰ শাহুৱেক মালাই। বুজি নাপালে পুলিচে আৰু তেওঁৰ স্বামী বাতুল হাজৰিকাই।

"যোৱা কালি খাই বৈ দুয়ো শুবলৈ গৈছিলো। অৱশ্যে আগতকৈ কালি জ্যোতিস্মিতাৰ মনটো কিবা বেলেগ যেন দেখিছিলো, যদিও মই সোধা নাছিলো। ভাবিছিলো দুই সপ্তাহ ধৰি ভনীয়েক মালৱিকা ইয়াতে আছিল আৰু আজি গ'লগৈ। হয়তো ভনীয়েক যোৱাৰ বাবে জ্যোতিয়ে বেজাৰ পাইছে। কিছু সময়ৰ পাছত মোৰ টোপনি আহিল আৰু হঠাৎ ৰাতি দুটা মান বজাত ফেঁচাৰ এটা বিকট চিঞৰত মোৰ টোপনি ভাগি গ'ল। সাৰ পাই দেখো মোৰ কাষত জ্যোতিস্মিতা নাই। ভাবিছিলো বাহিৰলৈ গৈছে। বহু সময়ৰ পিছলৈকে নহা দেখি টেবুলৰ পৰা টৰ্চটো লৈ বিচনাৰ পৰা নামি আহোঁ। তেতিয়া দুৱাৰ খোলা হৈয়ে আছিল। বাহিৰলৈ আহি চাৰিও পিনে টৰ্চ মাৰি চাই জ্যোতিস্মিতাক ক'তো দেখা নাপালোঁ। কলৈ গ'ল? কিবা এক অজান আশঙ্কাত মোৰ গাটো জিকাৰ খাই উঠিল। ভিতৰলৈ আহি কম কেইটা চাই দেখোঁ আটাই কেইটা কমেই বন্ধ হৈ আছে। ঠিক সেই সময়তে মায়ে মোক মাত লগাই ওলাই আহে। মই মাক জ্যোতি নাইকিয়া হোৱাৰ কথা কওঁ। মোৰ কথাত মা অবাক হয়। তাৰ পাছত মাৰ লগত বাহিৰলৈ ওলাই আহোঁ আৰু চাৰিও ফালে বিচাৰি একো উৱাদিহ নাপাই, পিছফালৰ বাট টোৰেদি দুয়ো আগবাঢ়ো। কিছুদূৰ যোৱাৰ পিছত দেখিবলৈ পালোঁ লেচুজোপাত জ্যোতিস্মিতাৰ দেহটো উলমি আছে। একেজাপে মই গছৰ ডালত উঠি জ্যোতিক নমাই আনো। ডিঙিৰ পৰা ৰছীডাল খুলি দি ভালকৈ পৰীক্ষা কৰি দেখো জ্যোতিস্মিতা ইহ সংসাৰত আৰু নাই। মই পাগলৰ দৰে চিঞৰিবলৈ ধৰিলো। জ্যোতি তুমি ক'লৈ গ'লা? তুমি মোক অকলশৰীয়া কৰি কিয় গুচি গ'লা জ্যোতি। মোক তুমি এবাৰ মাতা জ্যোতি, মাত্ৰ এবাৰ মাতা। নহ'লে মই পাগল হৈ যাম। মই কেনেদৰে জীয়াই থাকিম জ্যোতি? তাৰ পিছত মই আৰু একো ক'ব নোৱাৰোঁ। যেতিয়া সাৰ পাওঁ তেতিয়া মই আমাৰ ড্ৰয়িং কমৰ বিচনাত। বহুতো মানুহৰ মাজত মোৰ নিচেই কাষতে বহি আছে ডাঃ অমৰ কলিতা।"

বাতুল হাজৰিকাৰ গোটেই কথাখিনি একান্ত মনে শুনি ডায়েৰীত লিখি লৈছে পুলিছ ইন্সপেক্টৰ জনে। তাৰ পিছত কৈছে ব'লক হাজৰিকা ডেড বডীটো ক'ত আছে চাওগৈ। আগে-আগে হাজৰিকা আৰু পিছে-পিছে ইন্সপেক্টৰ। ইন্সপেক্টৰে জ্যোতিৰ শটো ভালকৈ পৰীক্ষা কৰি চালে। হঠাৎ বুকুৰ ব্লাউজৰ মাজেৰে ওলাই থকা কাগজৰ টুকুৰা এটা চকুত পৰাত তেওঁ টুকুৰাটো উলিয়াই আনি মেলি চালে। তাত মাত্ৰ

এষাৰ কথা লিখা আছিল। "মোৰ মৃত্যুৰ বাবে কোনো দায়ী নহয়।" পুলিচ এজনে জ্যোতিৰ শটো গাড়ীত উঠালে আৰু ইন্সপেক্টৰে হাজৰিকাৰ পৰা বিদায় লৈ গাড়ীত উঠিল গৈ।

জ্যোতিৰ মৃত্যুৰ কেইসপ্তাহ মানৰ পিছত হাজৰিকাই কিবা কাৰণত আলমাৰী খোলাত নীলা খামৰ এখন চিঠি পায়। তাত নিজৰ নামটো দেখি লৰা-লৰিকৈ খুলি পঢ়ি চায়। তাত লিখা আছিল - দেৱতুল্য স্বামী,

মোৰ হৃদয় ভৰা মৰমবোৰ গ্ৰহণ কৰিব। আপুনি যে মোক জীৱনত কেতিয়াওঁ ক্ষমা কৰিব নোৱাৰে সেই কথা মই জানো । তথাপি মই আজি মোৰ জীৱনৰ সকলো কথা আপোনাৰ আগত ব্যক্ত কৰি যাম বুলিয়েই হাতত কলম ললো।

এয়া আজিৰ পৰা ১৫ বছৰৰ আগৰ কথা। মোৰ জন্ম হৈছিল এটা খুব দুখীয়া পৰিয়ালত। অৱস্থাৰ তাড়নাত পৰি দেউতাই এদিন পুৰণি গাওঁ এৰি গৈছিল এখন নতুন ঠাইলৈ। তাত হাবি-জংঘল ভাঙি দেউতাই এটা চিট উলিয়াই লৈছিল। তিনি বছৰ মানৰ পিছত নৰ পিশাচ চৰকাৰৰ পুলিচৰ অত্যাচাৰ । পথাৰৰ লহ-পহিয়াকৈ বাঢ়ি অহা পকা-ধানবোৰ হাতীৰে গচকাই, ঘৰ-দুৱাৰবোৰ ভাঙি পেলালে। এই অত্যাচাৰৰ ফলতেই আমি নতুন গাওঁখন এৰিবলৈ বাধ্য হলো। তেতিয়া মোৰ বয়স আছিল পোন্ধৰ বছৰ।

সেই দিনা আমি আহি গুৱাহাটী চহৰত উপস্থিত হ'লো। চহৰত উঠিয়েই দেউতাই পুৰণি বন্ধু এজনৰ ওচৰলৈ গ'ল। তেখেত আছিল পি, ডাব্লিউ, ডিৰ ইঞ্জিনিয়াৰ ৰমেন চলিহা। তেওঁ ডিব্ৰুগড়ত চাকৰি কৰে। দেউতাই তেখেতক আমাৰ দুখৰ কথা কোৱাত আমাক তেখেতৰ ঘৰতে থকা-মেলাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিলে। তাৰ চাৰি দিনৰ পিছতেই চলিহা যাবলৈ ওলাল ডিব্ৰুগড়লৈ। তেখেতে দেউতাক জনালে যে তেওঁ মোকো লগত লৈ গৈ তাত চাকৰি এটাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিব। দেউতাই কোনো আপত্তি নকৰিলে, হয়তো চাকৰি এটা পালে আমাৰ অভাৱ দূৰ হোৱাৰ আশাত।

সেইদিনা চলিহা আৰু মই সন্ধ্যা তেখেতৰ কোৱাৰ্টাৰত উপস্থিত হ'লো। তেখেতৰ ৰান্ধনি ল'ৰা ৰতনে ৰাতিৰ সাজ আহাৰ ৰন্ধা-বঢ়া কৰিলে। ৰাতি ভাত-পানী খোৱাৰ পিছত ৰতন যেতিয়া শুবলৈ গ'ল তেতিয়া চলিহাই মোক মাতি নি তেখেতৰ ওচৰত বহিবলৈ দি কৈছিল - জ্যোতি তুমি ইমান ধুনীয়া, প্ৰথম দৃষ্টিতে তুমি মোৰ মন প্ৰাণ হৰি নিছিলা। তোমাক গুৱাহাটীত এৰি থৈ মই ইয়াত কেনেকৈ থাকিম কোৱাছোন? সেই বাবে তোমাক মোৰ লগত লৈ আহিলোঁ।

ঃ তেনেহলে আপুনি মোক চাকৰি দিবলৈ অনা নাই?

ঃ চাকৰি !

ঃ ইমান সহজ নহয় যে যেতিয়াই তেতিয়াই পাবা। লাহে-লাহে চাই মেলি যোগাৰ কৰি দিম বাৰু। এই বুলি কৈ তেওঁ মোক গাৰ ফালে টানি নিয়ে। মই বহুত আপত্তি কৰিলো, কাকুতি-মিনতি কৰিলোঁ তথাপি ৰমেন চলিহাৰ মন গলাব নোৱাৰিলোঁ। শেষত চাকৰিৰ আশাত নিজকে অৰ্পণ কৰিলো ৰমেন চলিহাৰ হাতত । এদিন-দুদিনকৈ তিনি মাহত ভৰি দিলে। মই গম পালোঁ যে মই অন্তঃসত্ত্বা। ইফালে চাকৰিৰো কোনো খবৰ নাই। মই তেখেতক কথাটো জনালো। তেতিয়াই তেখেতে ক'লে যে তুমি চিন্তা নকৰিবা। মই তাৰ ব্যৱস্থা কৰিম।

এমাহ-দুমাহ কৰি যেতিয়া ছমাহত ভৰি দিয়ে তেতিয়া কতবাৰ অনুনয়-বিনয় কৰিলো তথাপি তেওঁৰ কাণ সাৰেই

নাই। তাৰ অলপ দিনৰ পিছত একেৰাহে পাঁচদিন চলিহা ঘৰলৈ নহাত মই বৰ চিন্তাত পৰিলোঁ। পাছদিনা মই গৈ অফিচত খবৰ লৈ জানিব পাৰিলোঁ যে তেখেত তাৰ পৰা বদলি হৈ গৈছে। কথাটো শুনাৰ পিছত পৃথিৱীখন যেন মোৰ ভৰিৰ তলৰ পৰা খহি গৈছে তেনেকুৱা লাগিবলৈ ধৰিলে। গোটেই পৃথিৱীখন মই অন্ধকাৰ দেখিলোঁ। দুদিন কান্দি-কান্দি কোৱাৰ্টাৰত পৰি থাকিলো। তাৰ পিছদিনা ৰতনো ঘৰৰ পৰা অন্তৰ্ধান হ'ল। উপায়হীন হৈ মই ভাবিবলৈ ধৰিলো যে ইয়াত অকলে-অকলে থাকো কেনেকৈ? খামেই বা কি? তেতিয়া দেউতালৈ খুব মনত পৰিব ধৰিলে। এনে এজন কু-চৰিত্ৰৰ মানুহৰ ঘৰত আশ্ৰয় লৈছিলো কিয়? তাতকৈ আমি ভিক্ষা খুজি খোৱা হলেই ভাল আছিল। তেওঁলোকৰ ঘৰত আশ্ৰয় লোৱাৰ বাবেই মোৰ জীৱনলৈ নামি আহে বিৰাট ধুমুহা। সেই ধুমুহাতে মোৰ জীৱনৰ সকলোবোৰ হেৰুৱাব লগাত পৰো। দেউতাৰ ওচৰলৈ গুচি যাবলৈ মোৰ হাতত টকা নাছিল। উপাই নাপাই এদিন মই আত্মহত্যা কৰিবলৈ ৰাতি ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিছিলো। কিন্তু দেউতালৈ বৰকৈ ঘৰত পৰিবলৈ ধৰিলে। দেউতানো ইমান নিষ্ঠুৰ হ'লনে? আজি ছটা মাহে, খবৰ এটাকে নললে। কপালত যি আছিল হৈ গ'ল। মই এই মুহূৰ্তত যদি ৰমেন চলিহাক লগ পালোহেঁতেন, তেনেহ'লে তেওঁক দেখুৱাই দিলোহেঁতেন সতী-সাবিত্ৰী, জয়মতী, মূলা গাভৰুৰ দৰে সতী ৰমনীৰ কিমান শক্তি। মোৰ সতীত্ব হৰণ কৰি চোৰৰ নিচিনা বদলি হৈ গুচি গ'লা তোমাক পোৱা হ'লে ....

কে .... ৰে ....ক। হঠাৎ নিচেই কাষতে গাড়ীখন বৰ জোৰেৰে ৰৈ গ'ল। তেতিয়াহে মোৰ চেতনা ফিৰি আহিল। ড্ৰাইভাৰৰ চিটৰ পৰা হৃষ্ট-পুষ্ট মানুহ এজন নামি আহিল আৰু মোক ক'লে- এই, গাড়ী অহা দেখা নাছিলি? পাগলীৰ দৰে ৰাস্তাই-ৰাস্তাই ঘূৰি-ফুৰিচ কিয়? মই উচপ্ খাই উঠিলো। ভয়তে মোৰ হাত-ভৰি কঁপিব ধৰিলে। মানুহজনে এইবাৰ দুগুণ জোৰেৰে সুধিলে - তই কোন?

মই লাহেকৈ কলো - মই জ্যোতিস্মিতা।

ঃ এই ৰাতি অকলে কলৈ যোৱা ?

ঃ আত্মহত্যা কৰিবলৈ।

ঃ কি আত্মহত্যা কৰিবলৈ?

ঃ হয়।

ঃ তোমাৰ ঘৰ ক'ত?

ঃ গুৱাহাটীত।

ঃ ইয়াত ক'ত থাকা?

ঃ পি, ডাব্লিউ, ডিৰ কোৱাৰ্টাৰত।

ঃ কাৰ ঘৰত?

ঃ ইঞ্জিনীয়াৰ ৰমেন চলিহাৰ ঘৰত। তেওঁ ইয়াৰ পৰা বদলি হৈ গুচি গ'ল।

ঃ তোমাক নিনিলে কিয়? ইয়াত তোমাৰ কোনো নাই? এতিয়া কলৈ যাবা?

ঃ আত্মহত্যা কৰিবলৈ।

ঃ আমাৰ ঘৰলৈ ব'লা। মই তোমাক গুৱাহাটীলৈ পঠাই দিম।

মই নাযাওঁ, মানুহজনে প্ৰায় জোৰ কৰি লৈ গ'ল। সেইদিনা তেখেতে মোৰ লগত একো কথা নাপাতিলে। ভাত-পানী খোৱাৰ পিছত বিচনাত বাগৰ দিলো যদিও টোপনি নাহিল। পিছদিনা তেখেত বাৰান্দাতে বহি আছিল। মোক মাতি আনি তেখেতৰ ওচৰতে বহিবলৈ দিলে। তাৰ পিছত

ক'লে - কোৱাচোন কালি তুমি কিয় আত্মহত্যা কৰিবলৈ ওলাইছিলা?

মই তেওঁক পুৰণি গাওঁ এৰাৰ পৰা আত্মহত্যা কৰিবলৈ যোৱালৈকে সকলো কথা ক'লো। তেখেতে মোক সান্ত্বনা দি কৈছিল যে পৰহিলৈ মই গুৱাহাটীলৈ যাম আৰু তাত মই তোমাৰ দেউতাৰ খবৰ কৰিম। বৰ্তমান তুমি ইয়াতে থাকা। তেখেত হ'ল ডিব্ৰুগড় মেডিকেল কলেজৰ অধ্যাপক ডাঃ সীমান্ত ফুকন। তেখেতৰ পৰিয়াল বুলিবলৈ পত্নী অলকা ফুকন, একমাত্ৰ কন্যা বৰ্ণালী আৰু একমাত্ৰ পুত্ৰ কংকণ। তেওঁলোকে মোক নিজৰ ছোৱালীৰ দৰেই মৰম-চেনেহ কৰিছিল। তিনিদিনৰ পিছত ডাঃ ফুকন দেৱে গুৱাহাটীৰ পৰা আহি মোক কৈছিলহি যে জ্যোতি তোমাৰ দেউতাক ৰমেন চলিহাৰ ঘৰত বিচাৰিছিলো। কিন্তু চাৰি মাহৰ আগতে দেউতাৰে তেওঁলোকৰ ঘৰৰ পৰা বিদায় ললে। সেইদিনা মই খুব কান্দিছিলো। কান্দি-কান্দি মোৰ অশান্ত মনটোক সান্ত্বনা দিছিলো। তেওঁলোকে মোক খুব বুজাইছিল। ডাঃ সীমান্ত ফুকন আৰু অলকা বাইদেৱে মোক নিজৰ ভনী আৰু ননদ বুলি গ্ৰহণ কৰিলে। তেতিয়া অলকা বৌৱে মোক কৈছিল আমি থাকোতে তুমি কিয় চিন্তা কৰিব লাগে জ্যোতি। আমি মৰা নাই নহয়। আমি জানো তোমাক খেদি দিম?

তেওঁৰ কথাত মই কান্দিবলৈ এৰি দিলো। বৰ্ণালী যদিও মোতকৈ বয়সত সৰু আছিল তথাপিও তাই মোৰ বান্ধৱীৰ দৰেই হৈ পৰিছিল আৰু কংকণৰ ৰং ধেমালিয়ে মোৰ অন্তৰত থকা দুখবোৰ পাহৰাই ৰাখিছিল। কেইদিন মানৰ পিছতে মই এটা মৃত সন্তান প্ৰসৱ কৰিলোঁ। ঘৰৰ সকলোৱে দুখ পাইছিল। কিন্তু মই হলে দুখ পোৱা নাছিলোঁ। কাৰণ সি আছিল ৰমেন চলিহাৰ সন্তান। ৰমেন চলিহাৰ সকলো চিন মোৰ গাৰ পৰা আঁতৰাই নিয়াৰ বাবে মই ভগৱানক ধন্যবাদ জনালো। তাৰ পিছৰ পৰা নবৌৱে মোক আগতকৈও বেছি মৰম কৰা হ'ল। লাহে-লাহে মই তেওঁলোকৰ ঘৰৰে এজনী হৈ পৰিলোঁ।

ডাঃ সীমান্ত ফুকনৰ যত্নতেই আপোনাৰ লগত মোৰ বিয়া হৈ গ'ল। আমাৰ বিয়া হোৱা আঠমাহ হৈছে।

এয়ে মোৰ জীৱন কাহিনী। ইমান খিনি জনাৰ পিছত আপুনি জানো মোক ক্ষমা কৰিব পাৰিব?

সেই বাবেই আজি মই আত্মহত্যা কৰিবলৈ ওলাইছো। অলপ সময়ৰ পিছত পাছফালৰ লেচু গছ জোপাত মোৰ মৃত দেহটো আপোনালোকে দেখা পাব। আজি মই অকলে আত্মহত্যা কৰিবলৈ ওলোৱা নাই। মই আত্মহত্যা কৰাৰ লগতে মোৰ অবাঞ্চিত অতীত অধ্যায়বো আত্মহত্যা ঘটিছে। মোক ক্ষমা কৰিব।

ইতি,

জ্যোতিস্মিতা

চিঠিখন পঢ়ি যাওঁতে শেষলৈ ৰাতুল হাজৰিকাই মূৰ আছুৱাই যোৱা হেন পালে। তেওঁ কাষৰ বিচনাত লাহেকৈ শুই পৰিল। বহুপৰ পিছত চেতনা ঘূৰাই পাই হাজৰিকাই ভাবিব ধৰিলে-জ্যোতিস্মিতাই আত্মহত্যা কৰি ইঞ্জিনিয়াৰ ৰমেন চলিহাৰ প্ৰতি প্ৰতিশোধ ল'লে নে ৰাতুলৰ প্ৰতি অবাঞ্চিত অবিচাৰ কৰিলে! তেওঁ চিন্তাৰ পাৰাপাৰ হেৰুৱাই পেলালে। ৰাতুল হাজৰিকা যেন দিক্‌ভ্ৰান্ত হৈ পৰিল ...।

অকাল সূৰ্যাস্ত

মনালিছা শইকীয়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

আকাশত জোনটোৱে মেঘৰ লগত লুকা-ভাকু খেলিছে আৰু তৰাবোৰেও ইয়াৰ আনন্দ উপভোগ কৰি যেন মিচিকিয়াই হাঁহিছে। খিড়িকীৰে সোমাই অহা ৰিব্‌ৰিব্ মলয়া জাকে অৰ্ঘৰ দেহ-মন শাঁত পেলাই গ'ল।

অৰ্ঘই লাহেকৈ খিড়িকীৰে বাহিৰৰ ফট্‌ফটীয়া জোনাকৰ ফালে এবাৰ চাই পঠিয়ালে। অৰ্ঘৰ কাণত লাহেকৈ ভাঁহি উঠিল সেই যে তৃষাই কোৱা কথাষাৰ ঃ- "এন্ধাৰ ৰাতিবোৰ নোহোৱা হ'লে হয়তো জোনাকক মানুহে দুখৰ পিছত অহা সুখক আদৰি লোৱাৰ দৰে আদৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন আৰু জোনাকবোৰ মানুহৰ অতিকৈ প্ৰিয় নহ'লহেতেঁন। নহয়নে বাৰু অৰ্ঘ?"

'থক্' ! হঠাৎ বতাহজাকে খিড়িকীত কোবোৱা শব্দত অৰ্ঘ উচপ্ খাই উঠিল। লগে-লগে অৰ্ঘৰ চকুযুৰি সেমেকি উঠিল। অৰ্ঘৰ দুগালেৰে বৈ গ'ল দুধাৰি তপত চকুলো। অৰ্ঘই লাহেকৈ ফুটা-নুফুটাৰ মাজেৰে কৈ পেলালে...তৃষা...।

অৰ্ঘ, মানে অৰ্ঘদীপ বৰুৱা। দীপক বৰুৱা আৰু অপৰ্ণা বৰুৱাৰ একমাত্ৰ সন্তান। অৰ্ঘৰ পোন্ধৰ বছৰ মান বয়সতে এদিন এটা মটৰ দুৰ্ঘটনাত অৰ্ঘৰ মাক-দেউতাকৰ অকাল মৃত্যু ঘটিল। মাক-দেউতাকৰ মৃত্যুৰ পিছত অৰ্ঘ ককাক-আইতাকৰ লগত থাকিবলৈ ললে। কিন্তু ছয় বছৰ পিছত অৰ্ঘৰ ককাকৰ মৃত্যু হয় আৰু তাৰ তিনি বছৰ মানৰ পিছতে আইতাকবো মৃত্যু হয়! ক্ৰমে মাক-দেউতাক আৰু ককাক-আইতাকৰ মৃত্যুৱে অৰ্ঘৰ জীৱনত এক প্ৰবল ধুমুহাৰ সৃষ্টি কৰিলে। কিন্তু এই ধুমুহা জাকৰ মাজতো অৰ্ঘই নিজৰ স্থিতি নেহেৰুৱাই আগুৱাই যাবলৈ সমৰ্থ হয়।

তৃষাৰ লগত অৰ্ঘৰ প্ৰথম দেখা হৈছিল সেইদিনা - যিদিনা অৰ্ঘৰ বন্ধু ৰাজীৱৰ বিয়া আছিল। সেইদিনা বিয়া ঘৰৰ উদুলি-মুদুলিৰ মাজত হঠাৎ পিছ ফালৰ পৰা অৰ্ঘক কোনোবাই এটা প্ৰচণ্ড খুন্দা মাৰিলে। অৰ্ঘই ঘূৰি চাই দেখিলে এজনী বাইছ-তেইছ বছৰীয়া সুন্দৰী গাভৰু । তাই অৰ্ঘৰ ফালে এখোজ-দুখোজকৈ আগুৱাই আহি ক'লে - "ক্ষমা কৰিব, মই বৰ বেছি লৰালৰিকৈ আহিছিলো।"

অৰ্ঘ ঃ- "হ'ব একো নহয়।"

অৰ্ঘ ঃ- "মোৰ নাম অৰ্ঘদীপ বৰুৱা। পিছে আপোনাৰ!!"

ছোৱালীজনীয়ে ক'লে ঃ- মোৰ নাম তৃষা ..... তৃষা হাজৰিকা।

এইদৰে কথা বতৰাৰ মাজেৰে বহু সময় পাৰ হৈ গ'ল। তৃষাই অৰ্ঘৰ পিনে চাই মুখত এমোকোৰা হাঁহি লৈ তাৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। তৃষাৰ এপলক চাৱনিয়ে যেন অৰ্ঘৰ সমগ্ৰ শৰীৰ কিবা এক মধুৰ আমেজেৰে জোকাৰি দি গ'ল।

সেইদিনা অৰ্ঘ ৰাজীৱহঁতৰ ঘৰলৈ গৈছিল। তাতে সি দুমাহৰ আগত বিয়াত লগ পোৱা তৃষাক লগ পালে। তেতিয়াৰে পৰা দুয়োৰে মাজত বন্ধুত্ব হ'ল। আৰু এই বন্ধুত্ব ক্ৰমে বাঢ়ি

আহিৰলৈ ধৰিলে। অৰ্ঘৰ মনত এই বন্ধুত্বই কেতিয়া এক নতুন ৰূপ ল'লে সি গমকে নাপালে। সি নিজেও নুবুজিলে যে, কিয় তৃষাক তাৰ ইমান ভাল লাগে, কিয় তৃষা তাৰ বাবে হৈ পৰিছে আন সকলোবোৰতকৈ বেলেগ। সি নিজেই নিজকে কলে, সি বাৰু প্ৰেমত পৰিছে নেকি? নে ই মাথো এক আকৰ্ষণ? নাই-নাই ই মাথো এক আকৰ্ষণ হ'ব নোৱাৰে, সি সঁচাকৈয়ে প্ৰেমত পৰিছে। এইদৰেই কিছু দিন বাগৰি গ'ল। লাহে - লাহে অৰ্ঘৰ হৃদয়ে অনুভৱ কৰিলে তৃষাৰ প্ৰয়োজন। হৃদয়ৰ তাগিদাতে এদিন সি তৃষাক কৈ পেলালে - "তৃষা মই নাজানো যে তুমি মোৰ বিষয়ে কি ভাবা। কিন্তু, এইটো সত্য যে, মই তোমাক ভাল পাওঁ। তৃষা মোৰ হিয়াখন আজি তোমাৰ হাতত বাকি দিলো, ইয়াক তুমি কি ভাৱে গ্ৰহণ কৰিব খোজা, এইটো সম্পূৰ্ণ তোমাৰ ওপৰত।"

তৃষাই মৌন হৈ থাকিয়েই অৰ্ঘৰ প্ৰস্তাৱৰ প্ৰতি সহাঁৰি জনালে।

লাহে - লাহে আঙুলিৰ মূৰেৰে পাৰ হৈ আহিল সময়বোৰ । হাঁহি - কান্দোন, কিছু খং আৰু অভিমান, কিছু আবেগ, কিছু অনুভূতিৰ মাজেৰে অৰ্ঘ আৰু তৃষাই পাৰ কৰিলে প্ৰেমৰ ছয়টা বছৰ। আৰু ইমানতে আহি পৰিল অৰ্ঘ আৰু তৃষাৰ প্ৰেমৰ মাজত এটা প্ৰচণ্ড বাধা। তৃষাৰ দেউতাকে অৰ্ঘক জোঁৱাই ৰূপে গ্ৰহণ কৰিবলৈ অমান্তি হ'ল। কিয়নো তৃষাৰ দেউতাক জয়ন্ত হাজৰিকা আছিল চহৰৰ এজন নামী ব্যক্তি আৰু তেওঁ একমাত্ৰ জীয়ৰী তৃষাৰ বাবে বিচাৰিছিল এজন চহকী ঘৰৰ ল'ৰা। কিন্তু অৰ্ঘ আৰু তৃষাৰ প্ৰেমে তেওঁক অনুভৱ কৰালে যে ধনেই সকলো নহয়। তেওঁ অৰ্ঘ আৰু তৃষাৰ প্ৰকৃত প্ৰেমৰ মাজৰ পৰা বাধাৰ ওখ প্ৰাচীৰখন আঁতৰাই দিবলৈ বাধ্য হ'ল। দুয়োকে বিবাহৰ পবিত্ৰ এনাজৰীৰে বন্ধাৰ সিদ্ধান্তৰে তেওঁ অৰ্ঘ আৰু তৃষাৰ বিয়া ঠিক কৰি পেলালে।

কিন্তু ..... কিয় বাৰু এনেকুৱা হয় যে ফুলিব খোজোতেই কলিটি মৰহি যায়। তৃষাইতো অৰ্ঘক আজীৱন লগত থকাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল। তেন্তে কিয় তাই অৰ্ঘক অকলশৰীয়া কৰি এৰি থৈ গ'ল মাথো এবুকু স্মৃতি, দুচকু ভৰা অশ্ৰু আৰু নিসংগতা ...।

সেইদিনা অৰ্ঘ আৰু তৃষা বিয়াৰ বজাৰ কৰিবলৈ, বজাৰলৈ গৈছিল। বিয়ালৈ মাত্ৰ এসপ্তাহ বাকী। তৃষাই দোকানত পাহৰি এৰি থৈ অহা কাপোৰৰ বেগটো আনিবলৈ বুলি ৰাস্তা পাৰ হওঁতেই সিফালৰ পৰা অহা এখন বাইকে তৃষাক খুন্দা মাৰি দিলে আৰু তৃষা গৈ কিছু আঁতৰত চিটিকি পৰিলগৈ। অৰ্ঘই তৃষা বুলি বলিয়াৰ দৰে চিঞৰি তৃষাৰ ফালে দৌৰি আহিল আৰু তৃষাক সাবটি ধৰি বহি পৰিল। কেই মুহূৰ্ত মান থাকি তৃষাই শেষ নিশ্বাস পেলালে। মৃত্যুৰ সময়ত তৃষাই অৰ্ঘৰ ফালে কৰুণ দৃষ্টিৰে চাই একো নকৈও যেন বহু কিবা-কিবি কৈ গল। সেইদিনাৰ পৰাই নিসংগতাই হৈ পৰিল অৰ্ঘৰ বাবে আপোন, অতিকৈ আপোন।

... অহা আৰু যোৱাৰ মাজত আমাৰ জীৱনটো কিছুপৰ থমকি ৰয় যদিও ই শেষ নহয়। সময়ৰ সোঁতত ই পুনৰ গতি সলায়। কিয়নো, পোৱা আৰু নোপোৱাৰ মাজতেইতো জীৱন আৰু প্ৰেম হ'ল আত্মাৰ প্ৰতিচ্ছবি। শৰীৰৰ মৃত্যু হ'লেও আত্মাৰ মৃত্যু কেতিয়াও নহয়। তেনেহলে প্ৰেমৰ জানো মৃত্যু হ'ব পাৰে। প্ৰেমৰ জানো মৃত্যু হয় ...? নিশ্চয় নহয় ...।

এন্ধাৰে আৱৰা জোনাক

শ্ৰী ৰুমী বৰদলৈ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

ট্ৰেইনখনে এটা দীঘলীয়া উকি মাৰি ষ্টেচনত ৰ'ল। এজন-এজনকৈ যাত্ৰীবোৰ নামিবলৈ ধৰিলে। শেষত ট্ৰেইনখনে আকৌ এটা উকি মাৰি গন্তব্য স্থানলৈ গতি কৰিলে। সময় তেতিয়া ১১-৩০ বাজিছে। ষ্টেচনত বৰ বেছি মানুহ নাছিল। যিকেইজন আছিল তেওঁলোকে নিজ-নিজ ঠাই অভিমুখে যাত্ৰা কৰিলে। এই নিৰ্জন ৰাতি এখোজ-দুখোজ কৰি মই অকলে-অকলে আগবাঢ়িবলৈ ধৰিলো। ষ্টেচনৰ পৰাও আমাৰ গাঁৱলৈ অলপ দূৰ আছিল । অকলে যোৱাটো সম্ভৱ নহয়। কাৰণ বাটত এখন ডাঠ হাবি য'ত দিনতেই সূৰ্যৰ পোহৰেয়ো ঢুকি পোৱা নাছিল। তাৰপৰা আমাৰ গাঁৱলৈ বৈ যোৱা এখন নৈ আৰু পথাৰ খন । তাৰ পিছতহে আমাৰ গাঁও আঁহতগুৰি। ষ্টেচন পাৰহে হাবিখনো পাৰ হ'লো । হঠাতে মোৰ কাণত নুপূৰৰ শব্দ পৰাত ঘূৰি চাই দেখো মোৰ বাল্যকালৰ বান্ধৱী পৰীস্মিতা । মই মৰমতে পৰী বুলি মাতো। লগে-লগে মই চিঞঁৰি উঠিলো। অ' পৰী। তাইয়ো মোক দেখি চিঞঁৰিলে সমীৰ। আচলতে মোৰ নাম সমীৰণ জ্যোতি শইকীয়া। তাই মোক সমীৰ বুলিয়েই মাতিছিল। তাইৰ লগতে কথাপাতি আহোতে কেতিয়া গাঁও পালোহি গমেই নাপালো। কিন্তু এটা কথা ভাবি মই আচৰিত হৈছো। তাই ইমান ৰাতি ক'লৈ গৈছিল আৰু বাটত কথাপাতি আহোতে তাই মোৰ পৰা প্ৰায় তিনি-চাৰি হাত আঁতৰে-আঁতৰে আছিল। সেইদিনা পূৰ্ণিমা আছিল যদিও তাইৰ মুখখন স্পষ্টকৈ দেখা পোৱা নাছিলো চুলিবোৰো আউল-বাউল লাগি আছিল। পিন্ধনতো এখন বগা শাড়ী। তাৰ উপৰিও তাই আঁহত জুপিৰ তলতে ৰ'ল আৰু মোক ক'লে তই গৈ থাক মই গৈ আছো আৰু একেলগে আহিব কোৱাত অমান্তি হ'ল। কথাবোৰ যেন খেলি-মেলি। ঘৰৰ পদূলি মুখতে অলপ ৰ'লো; কাৰণ পৰী হঁতৰ ঘৰ আমাৰ ঘৰ পাৰ হৈহে পায়। কিন্তু ক'তো একো উৱাদিহ নাপাই ঘৰলৈকে গ'লো। তেতিয়া ঘৰত দেউতাৰ বাহিৰে সকলো কালঘুমটিত মাত্ৰ মাইহে মোৰ মাত শুনি সাৰ পাই উঠি আহিল। তাৰ পিছত গা-ধুবলৈ দি খোৱা-বোৱাৰ দিহা কৰিলে। তেতিয়া প্ৰায় তিনিটা বাজো-বাজো, সেইকাৰণে কাকো একো নকৈ বিছনাত বাগৰ দিলো। কিন্তু বহু সময়লৈকে টোপনি অহা নাছিল। বাৰে বাৰে পৰীৰ কথাই আমনি কৰিলে- ক'ত গ'ল তাই, কিয় মোৰ লগত নাহিল? যিজনীয়ে মই নহ'লে নহয় তাই ইমান সলনি হৈ গ'ল নে? তথাপিও দিনৰ পৰিশ্ৰমে কেতিয়া চকুলৈ টোপনি আনিলে কবই নোৱাৰিলো। মাথো চকু মেলি দেখা পালো বেলি বহু ওপৰত মই উঠা গম পাই মাই চাহ জলপান খাবলৈ দিলে। ভাইটি-ভণ্টীহঁতক নেদেখি সিহঁতৰ কথা মাক সুধিলো। তোক জগাই-জগাই বলে নোৱাৰি

স্কুললৈ গ'লগৈ। তেন্তে আজি তাইৰ মুখ খন পাচিটোৰ দৰে হৈ আহিব। দৰকাৰ হ'লে মোক নামাতিবই। যিহে আকৰী আৰু অভিমানী। গতিকে স্কুলৰ পৰা অহাৰ আগতেই পৰীহঁতৰ ঘৰ ওলালোগৈ তাই ভাল পোৱা গোলপীয়া ৰঙৰ শাড়ীখন লৈ। ভিতৰত গৈ দেখো সন্মুখৰ টিভিটোৰ ওপৰত পৰীৰ ফটোখন আগতে মই দিয়া চুইদাৰ পিচ্‌টো পিন্ধি উঠা। সঁচাকৈ তাইক গোলপীয়া ৰং টোৰে সৈতে বেছ ভাল লাগে। আনফালে আমি দুয়োটাই উঠা ফটোখন। কিন্তু এয়া কি পৰীৰ ফটোখনত মালা। খুড়ীয়ে কোন সময়ত চাহ দিলেহি গমেই নাপালো। খুড়ীৰ দ্বিতীয়টো মাততহে চকখাই উঠিলো। মই চাহ খোৱাত লাগিলো আৰু খুড়ীয়ে তেওঁলোকৰ ঘৰৰ বিষয়ে ক'বলৈ ধৰিলে। শেষত পৰীৰ কথা শুনি মোৰ মূৰত আকাশ খন খহিপৰা যেন লাগিল। মই আৰু স্থিৰেৰে থাকিব নোৱাৰিলো ঘৰত আহি বিছনাতে শুই কান্দিবলৈ ধৰিলো। মা-দেউতাহঁতে মোক বহুপৰ বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিলে। কিন্তু কাৰো কথা মোৰ কাণত নুসুমালে । মাত্ৰ এটা সময়ত গম পালো ভণ্টিয়েও মোৰ ওচৰত বহি কান্দি আছে। মই ঘৰলৈ আহিলে সিহঁত দুটাই স্কুলৰ পৰা সোনকালে আহে আৰু পৰীৰ সৈতে চাৰিটাই টাউনলৈ গৈ বজাৰ কৰি আনো। কিন্তু পৰী এতিয়া আৰু নাই।

সন্ধিয়া হৈছে ঘৰত থাকি আমনি লগাত গাঁৱতে অলপ ফুৰিবলৈ ওলাই গ'লো। ঘূৰি আহোতে, প্ৰায় আন্ধাৰ হৈছিল। হয়তো দুই-এঘৰে খাই-বৈ শুইছেও। মই আহি আহত জোপাৰ ওচৰ পাইছোহে তেনেতে মোক মাত দিয়া শুনিলো। ঘূৰি চাই দেখি মোৰ গাৰ নোম সিঁয়ৰি উঠিল। দৌবিব ধৰোতেই শিল গুটিত উজুটি খাই পৰিলো। তেতিয়া শুনিবলৈ পালো উচুপি উঠা কান্দোনৰ শব্দ আৰু ক'লে সমীৰ তয়ো মোক ভয় কৰ ! তই মোক নোসোধ কিয়-কিয় মোৰ এই অৱস্থা। যা-যাগৈ মোক কোনোৱেই সুধিব নালাগে, কোনোৱেই বুজিব নালাগে সুধি বা বুজি কি লাভ হ'ব মই আত্মাহে। মোৰ কথা বুজিলে জানো মই আগৰ অৱস্থা ঘূৰাই পাম? নাপাওঁ। তথাপিও তোক কম বুলিয়েই ভাবি আছিলো। কাৰণ তই মোৰ বাল্য বন্ধু। কিন্তু তইয়ো .... আজি। তেতিয়া মোৰ মনলৈ বহু সাহস ক'ৰপৰা আহিল নাজানো। তাইক সুধিলো তাইৰ দুখৰ কথা। অলপ সময় তাই উচুপিয়েই থাকিল। লাহে -লাহে তাই ক'বলৈ ধৰিলে ঘটি যোৱা জীৱনৰ কাহিনী ...। বিয়াৰ দুমাহৰ পিছৰ পৰা মোৰ সুখৰ জীৱনত দুখৰ ছাঁ পৰিবলৈ ধৰিলে। এদিন, দুদিনেই মোৰ কাৰণে বহু যুগ যেন লাগিল। বিয়াৰ ডেৰমাহৰ পিছতেই দীপক চাকৰিলৈ যাবলৈ ওলোৱাত তেওঁক আগবঢ়াবলৈ মই আৰু ভণ্টি গৈছিলো। ঘূৰি আহোতে বাটত ব্ৰেক ফেল হৈ এজোপা গছত খুন্দা মাৰিলে। ভণ্টি আৰু ড্ৰাইভাৰৰ ঠাইতে মৃত্যু হয়। ময়ো অলপ আঘাত পাইছিলো। কিন্তু ....কিন্তু মোৰ আঘাতে শৰীৰতকৈ মনতহে বেছি আঘাত দিলে। যিহেতু মই কেতিয়াও মাক হ'ব নোৱাৰিম। খবৰ পাই দীপক আহিল আৰু তেওঁক দ্বিতীয় বিবাহ কৰিবলৈ জোৰ কৰিলো। কিন্তু তেওঁ কোনো পধ্যে মান্তি নহয়। কিছুদিনৰ পিছত তেওঁ আকৌ গ'লগৈ। তাৰ পিছৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত মোৰ বাবে বিষলৈ পৰিৱৰ্তন হ'বলৈ ধৰিলে। মোক মোৰ ঘৰলৈ খেদি দিয়াৰ উপক্ৰম কৰিলে আৰু মা-দেউতাৰ পৰা টকা দাবী কৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু টকা

দিয়াটো দেউতা হঁতৰ পক্ষে সম্ভৱ নাছিল। মই ঘৰলৈ ঘূৰি আহিৰলৈ অমান্তি হোৱাত তেওঁলোকৰ বাবে মই বোজা স্বৰূপ হৈ পৰিলো। দিনে-দিনে পকা মুচা, কাপোৰ ধোৱা, বাচন ধোৱা তাৰ বিনিময়ত ভাতৰ সলনি কিল-ভুকু, লাথি-গোৰ আদি। এদিন ভয়ংকৰ দৃশ্য এটাই মোৰ আগত দেখা দিলে। মোক যিখিনি ভাত খাবলৈ দিছিল সেইখিনি ভাত আমাৰ ঘৰৰ কুকুৰটোৱে খাই মৰি আছে। সেইদিনা মোৰ ভাত খাবলৈ আহৰি নথকাৰ কাৰণে কুকুৰটোকে খাবলৈ দিছিলো। কিন্তু দৃশ্যটোৱে মোৰ বুকু কঁপাই তুলিলে। পিছদিনা পুৱাই মোক পুনৰ আচৰিত কৰি দিলে। শাহু-শহুৰৰ যি মৰম, মই ভাবিছিলো মই আকৌ আগৰ দিনবোৰ ঘূৰাই পাইছো। কিন্তু মই ভবাটো একেবাৰে ভুল আছিল। কাৰণ ৰাতিহে সেই মৰমৰ ফল ফলিয়ালে। হয়তো এই আঁহত জোপা আৰু শাহু-শহুৰে অপেক্ষা কৰি আছিল মোৰ মৃত্যুৰ বাবে। সিহঁতে হয়তো জানিছিল মই জীয়াই থকা অৱস্থাত দীপকে কেতিয়াও বিয়া নকৰে। গতিকে মোৰ মৃত্যুকেই শ্ৰেষ্ঠ বুলি ভাবিছিল আৰু বিয়ালৈ বুলি মোকো লগত লৈ আহিল। বিয়া ঘৰৰ পৰা ঘূৰি আহোতেই ঘটনা ঘটিল। গাড়ী বাটত ৰখাই মাই মোক আঁতৰলৈ মাতি লৈ গ'ল তাৰ পিছতেই পাছফালৰ পৰা কোনোবাই মোৰ মুখত সোপা দি ধৰিলে আৰু তাৰ পিছত অজ্ঞান হৈ পৰিলো। মাত্ৰ ওলমি ৰ'ল মোৰ এই অক্ষয় দেহটো। কিন্তু তোক সিহঁতে মৰাৰ উদ্দেশ্য কি? ক'লোয়েই দেখোন মই জীয়াই থকা অৱস্থাত দীপকে কেতিয়াও বিয়া নকৰে আৰু বোলে শহুৰৰ বন্ধু এজনৰ বিধৱা ছোৱালী এজনী আছে। তাইক দীপকলৈ বিয়া কৰি আনিলে বহুত ধন-সম্পত্তি দিব। ধন-সম্পত্তিৰ কথা শুনি তেওঁলোকৰ চকুত টোপনি নহা হ'ল। কিন্তু তেওঁলোকৰ এই লোভ-মোহৰ আশা পূৰণ হ'বলৈ নিদিম। তেওঁলোকক মই প্ৰতিশোধ ল'ম। নহ'লে মোৰ আত্মাই কেতিয়াও শান্তি নাপাব। মোৰ গাত লগোৱা জুইৰে তেওঁলোককো পুৰি ছাৰ-খাৰ কৰিম। ঠিক যেনেকৈ ৰাৱণে হনুমানক মাৰো বুলি হনুমানৰ নেজত জুই লগাইছিল আৰু সেই জুইয়েই লংকা ধ্বংস কৰি ৰাৱণকো নাশ কৰিছিল ঠিক তেনেকৈ। মাথো তই অহালৈ বাট চাই আছিলো। সকলোৱে জানে মই আত্মহত্যা কৰিছো বুলি। কিন্তু ময়ো ক'ব বিচাৰো মোৰ ওচৰত চলোৱা অত্যাচাৰৰ কথা। সকলোৱে দেখোন মোক দেখিলে ভয়েই কৰে, কওঁ কাৰ আগত। আজি তয়োতো ভয়েই খাইছিলি। নহয় অ'........ পৰী বুলি মই কান্দিবলৈ ধৰিলো। মই বিচাৰি নাপালো, কি বুলি তাইক ক'ম। তথাপিও কিবা এটা কম বুলি মূৰ দাঙোতেই তাই অদৃশ্য হৈ গ'ল-ক'ত নাজানো। মাত্ৰ সৰ্বশক্তি প্ৰয়োগ কৰি চিঞৰিলো পৰী......পৰী.....বুলি। কিন্তু সঁহাৰি জনাবলৈ পৰী আৰু নাহিল। তাই গ'লগৈ তাইৰ অত্যাচাৰৰ প্ৰতিশোধ ল'বলৈ। ময়ো গাঁৱৰ পৰা গ'লোগৈ। পিছৰ বাৰ গাঁৱলৈ আহি মই আচৰিত হ'লো। সঁচাকৈ দীপকৰ বাহিৰে ঘৰৰ সকলোবোৰেই যেন পুৰি ছাঁই হৈ গ'ল। কিন্তু দীপক এতিয়া সুখী, বহুত সুখী। কিজানি পৰীয়ে তাকেই বিচাৰিছিল...........।

তোমাক ভাল পাঁও বাবেই

মানৱ জ্যোতি মহন্ত
উচ্চতৰ মাধ্যামিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

জুলাই মাহৰ প্ৰখৰ ৰ'দত যেতিয়া মই এ ডি পি কলেজৰ বাৰাণ্ডাত মোৰ লগৰ বন্ধু দেব, যতিন, জিতেন, পল আৰু ৰাজীৱ এই কেইজনৰ সৈতে আড্ডাত মচগুল হৈ আছিলো, ঠিক সেই মুহূৰ্তত কলা বৰণৰ ছাতি, কেৱল কলা বৰণৰ নহয়, কলা বৰণৰ ছাতিত কিছু বগা বৰণৰ ফুল থকা ছাতি আছিল তোমাৰ হাতত। তোমাৰ মুখখন মই দেখিছিলো আৰু দেখিছিলো তোমাৰ সেই ধুনীয়া চকু যুৰি । তোমাৰ চকু যুৰিত যেন মই কিবা আকৰ্ষণ অনুভৱ কৰিছিলো। সেয়াই আছিল মই তোমাক ভালপোৱা প্ৰথম দৃশ্য।

এনেদৰে প্ৰতিদিন তুমি আমাৰ আড্ডাৰ কাষেদি পাৰ হৈ যোৱা আৰু মই দুই নয়ন ভৰি প্ৰতিদিনেই তোমাক চাই থাকো। এদিন বন্ধুবোৰে গম পালে মোৰ হৃদয়ত বাজি থকা শব্দবোৰ। এনেদৰে চাই থকাৰ কাৰণে তুমিও গম পাইছিলা মোৰ হৃদয়ৰ ভাষা। কিন্তু মই কোনোদিনে তোমাক কোৱা নাছিলো মোৰ ভালপোৱা কথাবোৰ। কাৰণ মোৰ বহু ভয় হৈছিল আৰু মোৰ হৃদয়ত ভালপোৱা বিষয়ে এটাই ধাৰণা হৈছিল যে .... ভালপোৱা শব্দবোৰ বহু কঠিন, ইয়াক নিজেই বুজিব পাৰি, আনক বুজাব নোৱাৰি। ইয়াৰ জুইত নিজেই পুৰি ছাঁই হ'ব পাৰি, আনক ছাঁই হ'ব দিব নোৱাৰি। মই ভাগ্যক বিশ্বাস নকৰো; কিন্তু সময়ক কৰো। সময়ে কেতিয়া কাক কেনেকৈ ক'লৈ লৈ যায় কোনেও ক'ব নোৱাৰে। সময়ক বিশ্বাস কৰা কাৰণেই এদিন তোমাক লগ কৰাৰ সুবিধা কণ দিছিল মোক সময়ে।

কিন্তু তোমাক লগ ধৰাৰ সেই মুহূৰ্তটো মোৰ বাবে হ'ল মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ দুখ লগা সময়। শংকৰদেৱৰ তিথিৰ দিনা তোমাক মোৰ লগৰ বন্ধুবোৰে নিমন্ত্ৰণ কৰাৰ বাবে তুমি যি ব্যৱহাৰ কৰিছিলা সেয়া আছিল অভাৱনীয়। শংকৰ দেৱৰ তিথি, সেই দিনটো এটা পবিত্ৰ দিন। নিমন্ত্ৰণ কৰিছিল বুলি তুমি যে আহিব লাগিব তেনে কোনো কথা নাছিল। কিন্তু তাৰ পৰিৱৰ্তে তুমি মোৰ বন্ধুসকলক বেয়াকৈ ব্যৱহাৰ কৰিব নালাগিছিল। মইহে তোমাক ভালপাঁও । কিন্তু মোৰ লগৰ সকলোৱে তোমাকতো ভাল নাপায়। যাৰ বাবে কলেজৰ দহ নম্বৰ কক্ষত মাতি আনি ক'ব লগা হ'ল যে - তোমাৰ দেহত ক'তো লিখা নাই যে তোমাৰ নাম তৃষ্ণা;

তোমাক কোনেও ভাল পাব নোৱাৰিব নাইবা কোনো দিন বাতৰি কাকত বা ৰেডিঅ'ত প্ৰচাৰ কৰা নাই যে - তোমাক যি জন লৰাই ভাল পাব তাক তুমি ঘৃণা কৰা বা বেয়া পোৱা। হয়তো এনেকৈ মই তোমাক বহু কিবা-কিবি কৈছিলো। তুমি কেৱল তলমূৰকৈ লাহেকৈ ছ'ৰি বুলি কৈছিলা। কথাৰ মাজতে হঠাৎ ওপৰ মূৰকৈ তুমি মোৰ ফালে চাওঁ ...নাচাওঁ কৈ এবাৰ চাইছিলা আৰু তোমাৰ সেই চকুযুৰি দেখি মই কিছু সময়ৰ বাবে বাক্‌ৰুদ্ধ হৈ পৰিছিলো। মোৰ খং নাইকিয়া হৈ পৰিছিল আৰু মই তোমাক একো ক'ব পৰা নাছিলো । বিদায় মুহূৰ্ত্ত কেৱল তুমি এবাৰ মোলৈ চাই ধুনীয়াকৈ হাঁহি দিছিলা। আৰু হয়তো সেয়াই আছিল মোৰ শেষ হাঁহি যি তোমালৈ চাই মই মাৰিছিলো।

আমি সকলোৱে নিউটনৰ তৃতীয় সূত্ৰটো জানো, যিটো আছিল -প্ৰতিটো ক্ৰিয়াৰে সমান আৰু বিপৰীত মুখী প্ৰতিক্ৰিয়া থাকে। সেয়ে মই ভাবো মোৰ প্ৰতি তোমাৰ যি বেয়া ভাব আছে ঠিক সিমানখিনি ভালপোৱাও আছে । যদি নিউটনৰ তৃতীয় সূত্ৰটো সঁচা তেন্তে তুমি মোক ভালপোৱা।

তোমাক বহু ভাল পাঁও বাবেই আঁতৰি আহিছো, তোমাৰ কাষৰ পৰা নিজৰ জীৱনটোক গঢ় দিবলৈ। তোমাক বহু ভাল পোৱা বাবেই নিজৰ জীৱনটোক সাফল্যময় আৰু সুন্দৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছো মাত্ৰ তোমাক ভালপোৱাৰ কাৰণেই। মই এতিয়া বহু দূৰ অতিক্ৰম কৰিছো তৃষ্ণা।

মই জানো তুমি এতিয়াও মোৰ কাৰণে অপেক্ষা কৰি আছা । কিন্তু মই যে বহু দূৰৈত তোমাৰ পৰা, য'ৰ পৰা আৰু উভতি অহাৰ কোনো বাট নাই। তোমাক বহু ভাল পোৱাৰ কাৰণেই মই বুজিব পাৰিছো যে পৃথিৱীৰ সকলো মানুহেই দূৰন্ত প্ৰেমিক। কিন্তু বুজিব পৰা নাই - "প্ৰেমৰ বাবে আমাৰ জন্ম, নে আমাৰ বাবে প্ৰেমৰ জন্ম"। তোমাক মই সদায় মনত ৰাখিম। কাৰণ প্ৰেম অমৰ, হয়তো সেইবাবেই । তুমি সুখী হোৱা। তাৰ কাৰণে মই ভগৱানক প্ৰাৰ্থনা জনাম সদায় ...।

যৌৱনৰ বা লাগি উজ্বলি উঠা দিনবোৰৰ মধুৰ স্মৃতিৰে ভৰা সময়বোৰ , নিৰ্জনতাৰ প্ৰতীক হোৱা কথাবোৰ জীৱনৰ ডায়েৰীৰ এখিলা পাত হৈ নীৰবে উচুপি ৰ'ল ।।

প্ৰিয়তমালৈ বুলি ....

ইমদাদুল ইছলাম
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

প্ৰিয়তমা,

হৃদয়ৰ নিভাঁজ মৰমবোৰ ল'বা। মোৰ বুকু জোনাকহীন কৰি তুমি গুচি যোৱা বহুদিনেই হ'ল। তথাপি তুমি মোৰ অনুভৱৰ নিজৰাত ওলমি আছা। তুমি হয়তো নাজানা তোমাক হেৰুৱাই মই কি কি নেহেৰুৱালোঁ! স্বপ্নৰ দুৱাৰ দলিত কিদৰে উচুপি ৰলোঁ! ব্যৰ্থতাত মুখ গুজি দিলো। চকুলো টুকিও শেষ নোহোৱা হ'ল দুখবোৰ। শেষ নোহোৱা হ'ল বিষাদ ...।

মই জানো তোমাৰ ভোগবাদী মনটোত মোৰ ছন্দহীন জীৱনটোৰ বাবে কোনো সহানুভূতি নাজাগে, যদিও এই ব্যৰ্থতাৰ কাৰণ তুমিয়েই। মই এইটোও জানো, মোৰ জীৱন হেৰুৱা উৎসৱত তুমি হাঁহিমুখেই চামিল হ'ব পাৰিবা। কাৰণ তুমি হৃদয়কো গলাই শেষ কৰি দিব পাৰা, প্ৰণয়কো জ্বলাই ছাঁই কৰি দিব পাৰা। মই জানো, বুজোঁ তোমাক। তথাপিও বুজিও অবুজ শিশু তোমাৰ বাবে। কি কৰিবা দুৰ্বল হৃদয়! তুমি যিদিনা তোমাৰ পৰা মোক বিচ্ছিন্ন কৰিলা, সেইদিনাৰ পৰাই তোমাক পোৱাৰ বাসনা আৰু তীব্ৰতৰ হ'ল। মিলনৰ অযুত হেঁপাহত ব্যাকুল হ'লো।

নিষ্ঠুৰ বাস্তৱৰ মতে মুখা-মুখি হ'বলৈ ময়ো জানো। মোৰো বিবেক আছে। কিন্তু কি কৰিবা? হৃদয় নিৰুপায়! মনে নুবুজে একো ... বিচাৰে মাথোঁ তোমাকে । অশ্ৰুসিক্ত দুনয়নে তোমালৈ অপেক্ষা কৰে ....। আন্ধাৰে ভৰা মোৰ জীৱনত তুমি জোন হোৱা, সিঁচি দিয়া জোনাক। .... অন্ততঃ অৰ্থহীন ভাৱে মই এতিয়াও এনেকুৱাই ভাৱো ...।

মই
হাতৰ মুঠি খুলি দিলো ঃ
একো অনা নাই তোমাৰ পৰা।
নগন্য এটি অশ্ৰুমুদ্ৰাৰ প্ৰচ্ছায়া
হাতৰ তলুৱাত ঃ
মোৰ সকলো দুখ ; একেটি স্বপ্ন।
একো অনা নাই তোমাৰ পৰা
মোৰ দুহাত শূন্য ।

(হীৰেন ভট্টাচাৰ্য্য)

জীৱনত শেষবাৰলৈ আমনি দিয়াৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰে আৰু তোমাৰ সুখৰ কামনাৰে ।

তোমাৰ এদিনৰ
'প্ৰিয়তম'

কবিতা কানন

কালজয়ী

জিতেন্দ্ৰ কুমাৰ হীৰা
উচ্চতৰ মাধ্যামিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

তুমি যদি দুখৰ দিনতো
গাব পাৰা আনন্দৰ গান
তুমি যদি আনন্দৰে সহিব পাৰা
বেদনাৰ অসহনীয় বোজা
তুমি যদি প্ৰাণ দিব পাৰা
ৰ'দ, তাপত মৰহি যোৱা ফুলবোৰক
তুমি যদি হাঁহিব পাৰা
পৰাজয়ৰ গ্লানিয়ে আৱৰি থাকিলেও
তুমি যদি হ'ব পাৰা উদাসীন
দুৰ্যোগ আৰু দুৰ্দশাৰ প্ৰতি
তুমি যদি নিৰ্ভীক হৈ আগবাঢ়িব পাৰা
সকলো সুখ-শান্তি হেৰুৱাই
তুমি যদি নামি ল'ব পাৰা সংগীত মূৰ্চ্ছনাৰে
সৰ্বস্বান্ত হৃদয়ৰ জখমবোৰ
তুমি যদি দিব পাৰা মুকুতাৰ দৰে এটোপাল সাহ
কান্দি-কান্দি ধুৰলি-কুঁৰলি দেখা দুচকুক
তুমি যদি ৰাখিব পাৰা ফুলৰ পাপৰি বুলি
বেথাহত হৃদয়ৰ কথাবোৰ
তুমি যদি আৱিস্কাৰ কৰিব পাৰা প্ৰেম
তোমাৰ তপত হুমুনিয়াহৰ উষ্ণ আলিংগণত
তুমি যদি দিব পাৰা নতুন জীৱন
মুহূৰ্ত্তে - মুহূৰ্তে মৃত্যু হোৱা জনক
তেন্তে এই জীৱন নিশ্চয় হ'ব
তোমাৰ বাবে "কালজয়ী"।

আছে জানো এখন হৃদয়

বৰ্ণা বৰা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

ব্যাকুল হৈ বৈ থাকো
এন্ধাৰ নিশা,
জানোচা আলোকৰ স'তে আহে
কোনোবা আপোনজন
অথবা,
নীলিম আকাশখনে দিয়ে
এখন হৃদয়ৰ ঠিকনা
শিলৰ পুখুৰীতে তেজৰ ৰঙা ৰং
নিশা হৈ পৰে ক'লা,
শ্মশানত চাণ্ডালৰ হৃদয়।
মই বৈ থাকো
প্ৰিয় এন্ধাৰ নিশাত
ক্ৰমাৎ অনুভূতিহীন হ'বলৈ ধৰা মোৰ মন,
ক্ষত - বিক্ষত হৃদয়
চোৱা, কিমান অসহায় আজি মই।
মই বৈ থাকো
প্ৰিয় এন্ধাৰ নিশাত
প্ৰতিটো কোমল ৰাতিপুৱাৰ
আগমণৰ পূৰ্বে
সমাধান বিচাৰো
এটি জটিল প্ৰশ্নৰ
আছে জানো এখন হৃদয়
থ'বলে মোৰ অনুভূতি, সকলো সপোন
মাতাল নিশাবোৰৰ সেউজ বৰণ
(আৰু) দুখৰ নিশাৰ সমস্ত অকথিত
কবিতা ....
ফেঁচাৰ কুৰুলি, বাইকৰ শব্দ
ক'লা ধোঁৱা ....
হঠাৎ মই হেৰাই যাওঁ
নিলাজৰ দৰে নিজৰ পৰা,
মাথোঁ উদাস হৈ বৈ থাকে
এটি আশা।

হেৰুৱা দিনৰ সুবাস

হবিবুৰ ৰহমান
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

তোমাৰ দেহৰ
সপোনক মাতাল কৰা
নিয়ৰ সেমেকা এটি
কোমল ঘ্ৰাণ
তাৰ পৰাই আৰম্ভ
মোৰ হেৰুৱা দিনৰ
সুবাসৰ সন্ধান
সন্ধানী দৃষ্টি মোৰ
আৱদ্ধ
দেহৰ চাৰি সীমাত তোমাৰ
অথচ হেৰুৱা সুবাসৰ
সম্ভাব্য সন্ধান
মহা শূন্যৰ ব্যাসাৰ্দ্ধত।

এতিয়া যে সেইবোৰ স্মৃতি হ'ল

বিকাশ জ্যোতি হাজৰিকা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

ইতিহাসে ঢুকি নোপোৱা সেই কথাবোৰ
তুমি শুনিবানে
ঘণ্টাৰ পাছত ঘণ্টা ধৰি ক'লো,
ঘূৰি চালো। তুমি নাই।
মিছামাছৰ দৰে ভাঁজলোৱা কেঁকুৰিটোৰ ফালে
তুমি অগ্ৰসৰ
তুমি নুশুনা মোৰ কথা।
এতিয়া যিবোৰ স্মৃতি হ'ল।
তোমাক ক'বলৈ লওঁতে কথাবোৰ
আৰু ডাঙৰ হ'ল। আগৰ খিনিৰ লগত
সংযুক্ত হ'ল -
তুমি যেতিয়া মোৰ ওচৰৰ পৰা
কেঁকুৰিটোৰ ফালে এখোজ - এখোজকৈ
আঁতৰি গৈছিলা,
মই ভাবিছিলো তুমি মোক কিবা দি গৈছা।
ভাবিছো -
তুমি মোৰ কাহিনী শুনিছা,
মই সুখী।
গোটেই বিশ্বৰ সুখ মোৰ হৃদয়ত
উথলি উঠি তৰংগৰ সৃষ্টি কৰিছে।
তোমাক লৈ একো অভিযোগ নাই।
তুমি মোৰ মন বুজা
- সেয়ে বহুত।
হঠাৎ ঘূৰি চাই দেখো ....
কবিৰ নিয়ৰৰ কল্পনাক
অচিনাকি বতাহ জাকে সৰাই পেলোৱাৰ দৰে
হাতৰ মুঠি খুলি দেখো
বিৰাট শূন্য।
অলপ পাছত যে
এইবোৰো স্মৃতি হৈ যাব।

উদিত সূৰুয

ভৈৰৱী দাস
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

ৰিব - ৰিব বতাহজাকে
হঠাৎ দি গ'ল এটি
মিঠা কোমল সুবাস,
মন গ'ল
জোনাক নিশা নীল আকাশৰ তলত
আইতাৰ কোলাত মূৰ থৈ
বুৰঞ্জীৰ প্ৰতিটো ঘটনা আৰু
প্ৰতিখিলা পাতৰ সৈতে
মুখা - মুখি হ'বলৈ।
হেৰাই যোৱা সপোনবোৰ
পুনৰ এবাৰ চাবলৈ
মন যায় মোৰ উদিত সূৰুযটো
দুহাতেৰে এবাৰ স্পৰ্শ কৰিবলৈ
মন যায় মকমৰ বকুল জোপাৰ
তলত বহি অতীতক
হাতেৰে চুই চাবলৈ।
নীল আকাশৰ উদিত সূৰুযটো
চাবলৈ মোৰ মন যায়।

তোমাক ভালপাঁও বাবেই

মিতুল ডেকা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

তোমাক ভালপাওঁ বাবেই
তোমাৰ ওচৰত অভিমান কৰো,
আব্দাৰ কৰো
এবাৰি মিঠা মাতৰ বাবে।
তোমাক ভালপাওঁ বাবেই
বৰষুণত তিতি ভালপাওঁ
ভাল লাগে
ৰামধেনুৰ সাতোটা ৰং।
তোমাক ভালপাওঁ বাবেই
ৰঙা গোলাপ আজি মোৰ প্ৰিয়,
ভাল লাগে
ভোমোৰাৰ গুণগুণনি।
তোমাক ভালপাওঁ বাবেই
মোৰ কলিজাৰ বাগিচাত
ফুলি আছে
সোণাৰু, নাহৰ, কৃষ্ণচূড়া ...।
তোমাক ভালপাওঁ বাবেই
মই আজি সাহসী হৈ উঠিছো,
দুখৰ সমদলে আজি মোক
কৰিব নোৱাৰে ভাবাক্ৰান্ত।

মোৰ অতীত-ভৱিষ্যত

অঞ্জন কুমাৰ শৰ্মা কৌশিক
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা)

সাগৰৰ দৰে তোমাৰ নীলিম চকু, সূৰ্যৰ দৰে উজ্জ্বল তোমাৰ স্মৃতি,
পৃথিৱীৰ দৰে বিশাল তোমাৰ হৃদয়।
মইঁ ৰৈ থাকিম তোমাৰ বাবে, এক সীমাহীন অপেক্ষাত।
কিমান দিনলৈ তুমি মানি ল'ব পাৰিবা মোৰ যাযাবৰী জীৱন।
নালাগে দিয়া প্ৰেয়সী, থাওক দিয়া মোৰ বুকুৰ মাজতে মোৰ অতীত ভৱিষ্যত।
তুমি ঘূৰি ফুৰা তোমাৰ সেই কল্পনাৰ সোণোৱালী ৰাজ্যখনত,
আৰু মইঁ পৰি ৰ'ম দিয়া তোমাৰ সেই চহৰ খনৰ ডাষ্টবিনৰ কোনোবা এটা কোণত।
সকলো মানুহৰ হৃদয় নাথাকে, যি সকলৰ থাকে তেওঁলোক কবি বা বন্ধু !
কিয়নো নুবুজা মোৰো যে আছে হৃদয়, বিবেক আৰু যৌৱন।
কিয় বাৰো তুমি ভাঙি থৈ গ'লা মোৰ সপোনৰ ঘৰ।
সেই ভগ্নস্তুপৰ মাজত, বগা কাগজত ৰঙা চিয়াঁহীৰ দৰে ককবকাই থাকো মইঁ।
সেই বাবেই এতিয়া মইঁ মুক্তিৰ বাবে মৃত্যুক পূজা কৰো।

মোৰ কবিতাৰ আকাশত নামিল ডাৱৰ....

দেবীকা ৰায়
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

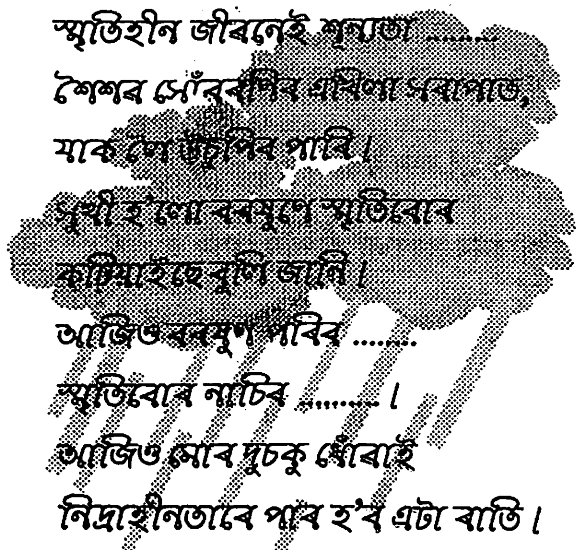

মোৰ কবিতাৰ আকাশত নামিল ডাৱৰ ...।
মোৰ ডাৱৰ কাজল দুচকুত লুকাইছে বেলি...
স্মৃতিহীন জীৱনেই শূন্যতা ....
শৈশৱ সোঁৱৰণিৰ এখিলা সৰাপাত,
যাক লৈ উচুপিব পাৰি।
সুখী হ'লো বৰষুণে স্মৃতিবোৰ
কঢ়িয়াইছে বুলি জানি।
আজিও বৰষুণ পৰিব ....
স্মৃতিবোৰ নাচিব ....।
আজিও মোৰ দুচকু ধোঁৱাই
নিদ্ৰাহীনতাৰে পাৰ হ'ব এটা ৰাতি।
নিশাৰ গভীৰতাই বুকুত বিষাদৰ ঢৌ তুলিছে।
ভৰি পৰিছে দুচকুত মোৰ
দুখৰ দবা-গিটা বৰষুণ।
মনতে প্ৰশ্ন হৈছে,
তুমি হেৰুৱালা নেকি মোৰ ঠিকনা ?
ভুল নুবুজিবা
নকৰিবা চোন ইমান অভিমান
মোক স্পৰ্শ কৰা আৰু
ছুই চাব দিয়া তোমাৰ অনুভূতিক.......
দূৰণিত থাকিলেও তুমি .....
মোৰ হৃদয়ৰ পৰিধি চাব পাৰা জুমি-জুমি ......

তোমাক কি লাগে

মীনাক্ষী বৰদলৈ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

আজি মই ধৰাশায়ী
মোৰ ভাৱনাৰ বাটত হেজাৰ কাঁইট।
মোৰ সপোনৰ বাটত দুলি ৰয়
হেজাৰটা প্ৰশ্নৰ হেজাৰটা পেণ্ডুলাম।
হিংসাৰে পৃথিৱী জয়ৰ সপোন
কাৰোবাৰ সুখক আজুৰি অনাৰ সপোন
তুমি দেখিছা নেকি ?
আছে নেকি তোমাৰ এনে অভিপ্ৰায়
দেৱতাৰ পৰা দৈত্য হোৱাৰ
হ'ব খোজা নেকি
দানবৰ সমাজৰ একচ্ছত্ৰী সম্ৰাট
যাৰ শাসনত চলে অত্যাচাৰ, ব্যভিচাৰ।
নিবিচৰা নেকি নিষ্পাপ শিশুৰ হাঁহি,
নিবিচৰা নেকি শান্তিময় পৃথিৱী ?
আজুৰি আনিব খোজা কিয় কাৰোবাৰ সুখ
চাব খোজা কিয় নিৰ্দোষী লোকৰ
চিন্ন অংগ, তেজৰ সোঁত।
নুবুজানে কান্দোন কি ? কাৰোবাৰ হেঁপাহ কি ?
হৃদয় আছেনে তোমাৰ ? 'মানুহ'ৰ হৃদয়
যাৰ অভাৱত হৈ পৰিছা অমানুহ।
ইয়াৰ বাবে কোননো দায়ী ?
লাগে নেকি তোমাক
দিব পাৰো মই এনে এখন হৃদয়
যি হৃদয় যন্ত্ৰণাত ধৰাশায়ী।

মা

প্ৰণিতা ডেকা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

মোৰো জন্মত,
বৰকাঁহ বাজিছিলনে নাই
মই নাজানো।
এইটো ঠিক যে
আইৰ যান্ত্ৰণা কাতৰ চিঞৰত
দশোদিশ চানিছিল,
আৰু বেদনাৰ পাৰ ভাগি
বৈ অহা, উত্তপ্ত চকুলো দুধাৰিয়ে
আইৰ দুগাল তিয়াইছিল।
হৃদয়ৰ গোপন কোণত
আশাৰ সাতোৰঙী খেলা খেলিছিল।
আইৰ কপালৰ কেঁচা ঘামে
মোৰ শিৰা উপশিৰাত
তেজ ঢালি দিছিল
চকুলোৰে বন্তি জ্বলোৱা
তুলসী তলৰ চাকিটিয়ে
মোক উজ্বলাই তুলিছিল।
সেয়েহে,
মোৰ জীৱনৰ নিৰবচ্ছিন্ন
গতিধাৰাৰ নাই কোনো
নিউটনীয় ব্যাখ্যা,
আছে মাথোঁ আইৰ শেঁতাপৰা
দুখনি ওঁঠৰ এটি মিঠা হাঁহি
আৰু প্ৰেৰণা ....।

নিষ্ঠুৰ সময়

মানৱ জ্যোতি মহন্ত
উচ্চতৰ মাধ্যামিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

সময়ে হাত বাউলি মাতিছে মোক
উৰি যাম এখন নিজান ঠাইলৈ
এটা হালধীয়া চৰাই হৈ ...।
এৰি থৈ যাম ইয়াতেই
জীৱনৰ সকলো সপোন মোৰ ।
বুকুত আবদ্ধ কৰি ৰখা জীৱনৰ
সকলো আশা আকাঙ্ক্ষা
এৰি থৈ যাম ইয়াতেই ...।
হৃদয়ৰ ভগা ডালত
ওলমি থকা এখিলা সেউজীয়া পাত
নিষ্ঠুৰ সময়ে হাত বাউলি মাতি আছে মোক।
মই এদিন হেৰাই যাম সকলোৰে পৰা
সোণালী জীৱনৰ সোণালী স্মৃতিবোৰ
বুকুতে সাৱটি মই এদিন
হেৰাই যাম সকলোৰে পৰা !!

এড়োখৰ শিলৰ টুকুৰা

বৰ্ণালী হাজৰীকা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

জীৱন যেতিয়া হয় জ্বলন্ত অগ্নিপিণ্ড,
তেনেকুৱা জীৱনত জুইশলাৰ প্ৰয়োজন ক'ত?
যেতিয়া চতুৰ্দিশৰ ঘূৰ্ণিবতাহে আগুৰি ধৰে
তেতিয়া সি নীৰৱ - নিস্তব্ধ হৈ থমকি ৰয়।
কংক্ৰিটৰ অট্ৰালিকাবোৰৰ মাজত সি,
তেতিয়া সি জানে কেৱল স্বাৰ্থপৰতা,
জোন - বেলিৰ দেশলৈ আগমন হয় তাৰ,
সি বুজি উঠে সৰ্বজনৰ অবুজ ভাষা।
দুৰ্ভগীয়াৰ আৰ্তনাদে তাৰ বুকুত ঠেকা খাই
প্ৰতিধ্বনি হয়।
তাৰ হৃদয়খন কঁপিবলৈ ধৰে
একোটা প্ৰকাণ্ড ভূঁইকপৰ দৰে।
তেতিয়াই সেই গছবোৰ উভালি পৰে,
যিবোৰত তাৰ আছিল অগাধ লিপ্সা।
তাৰ অনুভৱত আঘাত দি সিহঁত হৈ পৰে
বিশ্বাসঘাতক, প্ৰতাৰক, প্ৰৱঞ্চক।
কীটখোৱা গছপাতবোৰে উচুপি উঠে যেতিয়া,
সি আলফুলে হাত বুলাই মৰম কৰে।
সাগৰখনে যেতিয়া হাতবাউল দি
তাক আমন্ত্ৰণ জনায়,
তেতিয়া তাৰ স্মৃত হয় গীতাৰ শ্লোক।
শুভ্ৰ পৰ্বতটোলৈ সি বগাই যায়
তৰাৰ দেশৰ আশাৰে
তেতিয়া তাক কঢ়িয়াই নিয়ে
পপীয়া তৰায়ে পংগুত্বৰ স্থানলৈ।
লক্ষ্য চিৰস্থায়ী কৰি সি আগুৱাই যায়;
সি অৱলম্বন কৰে অন্ধত্ব, বধিৰতা,
সহিষ্ণুক সংগী কৰি আৰম্ভ কৰে সি
এক দুৰ্বিসহ অন্তহীন যাত্ৰা।
সি নাজানে, ক'ত ইয়াৰ অন্ত;
কিন্তু লাহে লাহে কমি আহে
প্ৰতিধ্বনিৰ শব্দ।

তুমিতো মোৰ কাহানিও নাছিলা

দীপিকা শইকীয়া
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

প্ৰতিটো পল প্ৰতিটো ক্ষণ
মোৰ বাবে আজি এক বিষাক্ত দংশন

তুমিতো মোৰ কাহানিও নাছিলা
তেন্তে কিয় মোৰ অশ্ৰুসিক্ত দুচকুত
ৰঙীন সপোনবোৰ সিঁচি গ'লা

প্ৰত্যেকটো সপোন আজি ভাঙি চুৰমাৰ
মোৰ দুচকুত এতিয়া মাথোঁ অন্ধকাৰ
আশাবোৰো আজি যেন নিৰাশা
প্ৰতিটো দিন প্ৰতিটো ৰাতি এতিয়া
বিষাদেৰে ভৰা
এতিয়া মোৰ বুকুত মাথোঁ
অপূৰ্ণ আশাবোৰৰ যন্ত্ৰণা

নাই নাই তুমি ভুল নুবুজিবা
ইয়াত তোমাৰ কোনো দোষ নাই
কাৰণ, তুমিতো মোৰ ....
কাহানিও নাছিলা।

চকুলো

দিব্যজ্যোতি হাজৰিকা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

স্মৃতিৰ আকাশত উৰি থাকোতে মই

প্ৰতি নিশাৰ অলেখ প্ৰহৰত,

আছিলো উজাগৰে

জানো তুমি আহিবা মোৰ কাষলৈ !

সপোনে - শয়নে তেতিয়া ....

তোমাৰেই প্ৰতিচ্ছবি ভাঁহিছিল মোৰ দুচকুত

কিন্তু ...! আজি আৰু নাই সেই আভাস

নাই আজি মোৰ দুচকুৰ সেই প্ৰতিচ্ছবি।

আছে মাথোঁ মোৰ দুচকুৰ কোণত

কেইটোপালমান চকুলো।

খিৰিকী মুখত তোমাৰ মুখ

দিবাকৰ বৰদলৈ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

খিৰিকী মুখৰ সৌন্দৰ্যৰ

মাদকতাই বেলেগ

অচিনাকিবোৰো হয়

কিবা চিনাকি – চিনাকি

কিবা ভাল নলগাটোও

ভাল লাগি যায়

প্ৰথম তোমাকে

খিৰিকীৰেই দেখিছিলো

দেও লগা যৌৱনৰ বাটত

খিৰিকী মুখত

তোমাৰ মুখ

আঃ

অনুপম ! অনুপম !

এটা নতুন সপোনৰ বাবে

মৃদুলা বৰদলৈ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

প্ৰেমৰ বা বলিলে
তোমাৰ পৰা দূৰত
মোৰ মন উৰণীয়া মৌয়ে
সুগন্ধিত মতলীয়া ;
হৃদয় সুকোমল পাহি গছকি
তুমি দি যোৱা সপোনটো
মোৰ কামি হাঁড়ৰ মাজে- মাজে
সুগন্ধি শেৱালি হৈ ফুলি আছে
মই যে নাৰী
মতলীয়া মই
তুমি বিচাৰিলেই
দিবলৈ মন যায়
যদিও মোৰ একো নাই
এখন হৃদয়ৰ বাহিৰে
যিয়েই সৰ্ব্বস্ব
কাৰণ মই নাৰী
তুমি আহিবা
বাট চাই ৰ'ম ওৰেটো জীৱন ....
এটা নতুন সপোনৰ বাবে ....
আশাৰ জীৱন
সজাম ধৰণী-ধুনীয়া।

স্মৃতিক সুঁৱৰি

ৰুমি বৰদলৈ
একাদশ মান (কলা)

তুমি নোহোৱাত মোৰ এনে লাগিছে
গোটেই পৃথিৱীখন জনশূন্য,
মাথোঁ শুনিছো কোনোবা এজাক বতাহে
সুহুৰিয়াই যোৱা আৰু ....।
যেতিয়া ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুৰ শুকান বালিত
খোজ কাঢ়ো নীৰৱ হৈ অকলে,
ক'ৰবাৰ পৰা ভাঁহি আহে মাথোঁ তোমাৰ
সেই হাঁহি আৰু কথা ....
ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুতে আছিল এচটা
ডাঙৰ শিল,
তাতো আছিল তোমাৰ আৰু মোৰ নাম।
ক্ৰমান্বয়ে ধৰিছিল শেলাই
তোমাৰ নামটোত,
অনাথ হৈ ৰ'ল সেই প্ৰাণবিহীন
মোৰ নামটি
বহি ৰ'লো সেই এজোপা
বকুলৰ গুৰিতে
য'ত দিছিলা তুমি মোক অসীম মৰম।
সেই স্মৃতিক সুঁৱৰি আজি
টুকিছো চকুলো,
আৰু তোমাক লৈয়ে ৰচিবলৈ
ল'লো কবিতা।

মাথোঁ তোমাৰেই অপেক্ষাত

ইমদাদুল ইছলাম
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

পূৰ্ণিমাৰ এই স্বচ্ছ জোনাক
হয়তো এজাক কলিয়া ডাৱৰে ঢাকি পেলাব
যিটো স্থায়ীভাৱে সম্ভৱ নহয়
জোনাক আজি নিৰ্বিকাৰ ....
জোনাকৰ নিজা অস্তিত্ব
বিলীন সম্ভৱ নহয়,
ঠিক তোমাৰ ভালপোৱাৰ দৰেই
তুমি নিৰ্বিকাৰ।
হয়তো কিছুক্ষণৰ বাবে,
তাৰ পাছত পুনৰাই
তোমাৰ বাহুলৈ মোক আমন্ত্ৰণ জনাবা।
মোৰ বিশ্বাস,
মই দৃঢ় ....
ঠিক আগৰ দৰেই আছে
এই আকাশ, এই বতাহ আৰু মোৰ বিশ্বাস।
তুমি পুনৰ আহিবা দেই ....
কলিয়া ডাৱৰখিনি আঁতৰাৰ লগে লগেই,
তোমাৰ প্ৰেম মোৰ কাম্য
ঠিক জোনাকৰ মিঠা পোহৰৰ দৰেই।
তুমি পুনৰ আহিবা দেই ....
কিয়নো, তোমাৰ প্ৰেমেই মোৰ.........
অপেক্ষা .... ।

জীৱন

মঃ আমজাদ হুছেইন

জীৱনটো হ'ল এটা বালিঘৰ
নিমিষতে ভাঙে নিমিষতে গঢ়ে
নদীৰ পাৰত বহি তাকেই ভাবো
নদীৰ সৌন্দৰ্যত ভোল গৈ পাহৰিলো মই
নদীৰ যে আছে ভয়ংকৰ ঢৌ
তাতেই বহি-বহি সাজিলো মনৰ বালিঘৰ
তাতেই খেলিলো জীৱনৰ খেলা
ঢৌৰ প্ৰকোপত পৰি
গলো জহি - খহি
হ'ল মোৰ আশাৰ সমাধি
শেষ হ'ল জীৱনৰ পাতনি
খেলি-মেলি জীৱন লৈ
গৰাকী নোহোৱাকৈ
বৈ যায় মাথোঁ বেদনা
তথাপি মানুহ আহিব খোজে নদীৰ বালিচৰত
পাতিব খোজে হেঁপাহৰ মেল।
জানিও ঢৌৱে ভাঙিব হেঁপাহৰ বালিঘৰ
কিয়, মানুহে সাজিব খোজে হেঁপাহৰ বালিঘৰ
এজাক প্ৰৱল ঢৌৱে যে
উৰুৱাই নিব সকলো আশা - আকাংখ্বা
মাথোঁ বেদনাৰ প্ৰৱাহ প্ৰৱাহ প্ৰৱাহ ....।

তোমাক সুঁৱৰি এটি আবেলি

বিতুপৰ্ণ পাটৰ (বাবু)
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

নীলাঞ্জনা !
তুমি কেনে আছা ?
পৃথিৱীৰ বুকুলৈ নামিছে সন্ধ্যা ....
বিশাল লুইতৰ নীলাভ জলৰাশিত পৰিছে
তাৰেই হেঙুলি আভা ....
দূৰৈত সৌৰা ....
ৰিণিকি-ৰিণিকি ভাঁহি উঠিছে
টুলং - ভুটুং কৰি থকা
এখনি পালতৰা নাও...........
যেন বিস্তীৰ্ণ লুইতৰ বুকুত
সাঁতুৰি দিশহাৰা।
পক্ষীবোৰ নিজৰ ঘৰলৈ উভতিছে
হাঁহি - উৰুমি, কিৰিলি ....
হয়তো সিহঁতৰ সেয়া ৰং -ধেমালি
যেন বিচাৰিছে সিহঁতে
অৱসান, দিনটোৰ ক্লেশ - ক্লান্তিৰ ...
কুলি এটিয়েও বিনাইছে
বৰ আতুৰ ভাৱে ....
হয়তো প্ৰিয় সংগীৰ সন্ধানত ...
যেন সি বিচাৰিছে
অৱসান, করুণ নিঃসঙ্গতাৰ ....
নীলাঞ্জনা ....
আবেলিৰ এই স্বপ্নীল ক্ষণত মোৰ
তোমালৈ পৰিছে মনত
সেই কুলিটিৰ দৰেই ....
হৃদয় মোৰো নিঃসঙ্গ
আকুলতাৰে ভৰা
কোৱা নীলাঞ্জনা !
তুমি কেনে আছা ??

সপোন

মৌচুমি মজুমদাৰ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

তোমাৰেই পৰশত সাৰ পাই উঠো,
কিন্তু চাৰিওফালে ঘূৰি চাওঁ
কিয় কাকো নেদেখো?
মাজে - মাজে তুমি মোক আমনি কৰা,
হঠাৎ আহি টোপনি ভাঙি
বুকুখন মোৰ কঁপাই তোলা।
কেতিয়াবা মোৰ বৰ ভয় লাগে।
কিয় তুমি এনে কৰা মাজে- মাজে?
কেতিয়াবা আকৌ মোৰ বৰ ভাল লাগে
মই ভাবো; কেতিয়াবালৈ আৰু মই
এনে সপোন দেখিমনে চাগে।
নহয়, এই সকলোবোৰ মিছাৰ
মোহিনী জাল
কিন্তু... তোমাৰ সপোন দেখিলে
লাগে বৰ ভাল।

ভাল পাওঁ তোমাক

ৰবিশংকৰ বৰদলৈ
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

দেখিছো অনেক ক্লান্ত প্ৰেমিক
তোমাৰ মোহনীয়তাত
য'ত জগতখনকে সামৰি সোমাই আছে
বহু আৱেগ, বহু অনুভূতি
কাৰোবাৰ আৱেগ, কাৰোবাৰ স্মৃতি ...
ময়ো সোমাই আছো
এই পৃথিৱীৰ মায়াময় জগতত
ভালপোৱাৰ আজৱ কায়দাত
যদিও
ঘা লগা এই হৃদয় টুকুৰাৰ লগত নহয়
তথাপিও তোমাক মই বৰ ভাল পাওঁ
পূৰ আকাশৰ ৰঙা বেলিটোৰ দৰেই
শূন্যতাৰ বিশাল আকাশত
এবুকু সাঁচতীয়া জোনাক বিচাৰি ...।

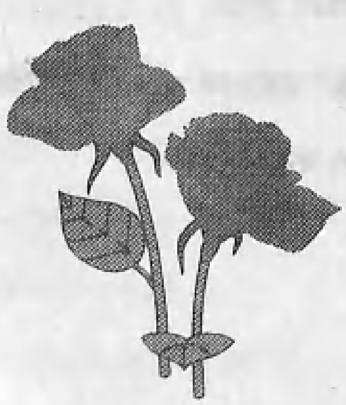

এন্ধাৰ জীৱন মোৰ

মঃ ইকৰামুল হক
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

জোনাক বিচাৰি নাপালো একোতে
এন্ধাৰেই ভাল মোৰ বাবে
তোমাৰ সঁচা প্ৰেম বিচাৰিলো
নাপালো একোতে
অকলশৰীয়াই ভাল মোৰ বাবে।
তোমাৰ প্ৰেম নথকা মোৰ জীৱন
এন্ধাৰ হৈ ৰ'ল,
জোনাক বিচাৰি মই
বাসনাৰ ৰঙা ৰং সানি
এবুকু বেদনা পালো মাথোন
এন্ধাৰেই হ'ল চিৰসঙ্গী !!
এন্ধাৰ পোহৰ দোমোজাতে আহি
সৰি পৰে এটি ফুল
গোন্ধৰ সঁফুৰা হিয়াত লাগি
হৈছিল মোৰ বহুত ভুল ।

অদৃশ্য কাৰাগাৰাৰ বন্দী মই

সংঘমিত্ৰা দাস
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

অদৃশ্য কাৰাগাৰাৰ মই বন্দী
যেন কোনোদিনে নাপাওঁ
ইয়াৰ পৰা মুক্তি।
মাজে - মাজে ভাবো
ইয়াৰ পৰা পলাই যাওঁ বুলি,
কিন্তু বাট বিচাৰি নাপাই
খাওঁ হাবাথুৰি।
এতিয়া ভাবিছোঁ,
যেতিয়া নাই কোনো উপায়
সকলো কষ্ট স্বীকাৰ কৰি
ইয়াতে থাকিবলৈ
মই যে অসহায়।

মহৎলোকৰ বাণী

১। যিসকলে অতীতক মনত পেলাব নোৱাৰে তেওঁলোকে একে ভুলকেই কৰি থাকে । - জৰ্জ সনটানা।

২। নিজৰ সুখেহে যাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য তেওঁ অসত্য, আনৰ প্ৰশংসা পোৱাটোৱে যাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য তেওঁ দুৰ্বল, আনৰ সুখহে যাৰ লক্ষ্য তেওঁহে সৎ লোক । - টলষ্টয়।

৩। তোমাৰ মুখখন ৰশ্মিৰ ফালে ৰাখিলে কেতিয়াও ছাঁ দেখিবলৈ নাপাবা । - হেলেন জেয়াৰ।

৪। আপোনাৰ চৰিত্ৰটোনো কি সেইটো নজনাটোৱেই হ'ল আপোনাৰ চৰিত্ৰ । -ভুমাইট এল মুডি।

৫। কলমেৰে লিখা অসত্যবোৰেৰে তেজেৰে লিখা সত্যক ঢাকিব নোৱাৰি। তেজৰ ঋণ তেজেৰেই পৰিশোধ কৰিব লাগিব। নহ'লে যিমানেই পলম হ'ব সিমানেই সুদৰ পৰিমাণ বাঢ়ি যাব । - লুচন।

৬। প্ৰথমে নিজক বুজি লোৱা, তেতিয়াহে আনক বুজিবা । - মাদাৰ টেৰেছা।

৭। মানুহ জন্মতেই দুষ্ট নহয়, সি বেমাৰী হোৱাৰ দৰে পিচতহে দুষ্ট হয় । - ভল্টেয়াৰ।

৮। অনুকৰণ হ'ল সৰল চাতুৰ্য । -মহাত্মা গান্ধী।

৯। মানুহে পোহৰতকৈ অন্ধকাৰ বেছি ভাল পায়, কিয়নো মানুহৰ কামবোৰ অসৎ । -বাইবেল।

১০। মোৰ বিষয়ে কি কয় সেইটো বিশেষ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা নহয়। মই পিছে কি ক'ম আৰু কি কৰিম সেয়েহে গুৰুত্বপূৰ্ণ । -ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ।

কৌতুক

* কয়লা ব্ৰেক কৰাৰ অপৰাধত পুলিচে এজন ব্যক্তিক থানালৈ আনি বৰবাবুক চমজাই দিলে। বৰবাবুয়ে অপৰাধী জনক প্ৰশ্ন কৰিলে - আচ্ছা, তুমি কিয় কয়লা ব্ৰেক কৰা ? উত্তৰত অভিযুক্ত জনে ক'লে - মই কয়লা ব্ৰেক কৰা নাই ছাৰ, কয়লাটো আগৰ পৰাই ব্ৰেক।

* * *

* শান্ত, নিৰাপদ ঠাইত মাটি কিনিবলৈ বিচাৰে ৰতনে। এজন বন্ধুৰ লগত মাটি বিচাৰি গ'ল। এঠাইত মাটি চাই পছন্দ কৰি ক'লে - ঠাইখিনি বৰ নিৰাপদ যেন পাইছো ।

বন্ধুজনে উত্তৰত ক'লে - ঠিকেই কৈছা, বৰ নিৰাপদ । কেইদিনমান আগতে দিন - দুপৰত ইয়াতে এটা খুন হৈছিল, কোনেও গম পোৱা নাই ।

* * *

হবিবুৰ ৰহমান
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

বাংলা বিভাগ

হৃদয়ের বন্ধন

টুম্পা দাস
স্নাতক তৃতীয় বর্ষের ছাত্রী

কলেজ জীবন স্বাভাবিক ভাবেই আনন্দময়। আর আমরা প্রত্যেকেই চাই এই সময়টিকে জীবনের অমূল্য সম্পদরূপে চিরদিনের জন্য সাজিয়ে রাখতে। জীবনের এই পাঁচটি বছর আনন্দে কেটে যায়, যেন মনে হয় মাত্র পাঁচটি দিন। মনে হয়, সেদিন মাত্র আমরা H.S. 1st year এ ভর্তি হলাম আর আজ আমরা T.D.C. 3rd year এর ছাত্র-ছাত্রী। দেখতে দেখতে চলে যায় মজার দিনগুলো। শুধু থেকে যায় কিছু মধুর স্মৃতি।

এমনই আনন্দের মধ্যে চলছিল চারটি মেয়ের জীবন। এই চারজন হ'ল রিতু, জিয়া, তাসু আর সানিয়া। এই চারজনেই ছিল best friend । বলতে গেলে চারটি দেহ একটি প্রাণ। চারজনই চারজনকে প্রাণের চেয়েও বেশী ভালবাসত। কেউ কাউকে না দেখে থাকতে পারত না। ওরা ছিল স্নাতক দ্বিতীয় বর্ষের ছাত্রী। যখন ভাবত 2nd yearতো চলেই যাচ্ছে। আর আছে last year এটাও যখন চলে যাবে তখন ওরা কি করবে, কিভাবে বাঁচবে একে অপরকে ছেড়ে । তা ভেবেই তাদের অন্তর কেঁপে উঠত। মনে হয় যেন, যদি ক্ষমতা থাকত ওরা সময়টাকে আটকে রাখত। সারাদিন ওরা থাকত একই সঙ্গে। ওদের জীবনের সুখ-দুঃখ সবই ছিল এক সাথে। এমনই অতুলনীয় ছিল তাদের বন্ধুত্ব। মনে হয়, তাদের বন্ধুত্ব চিরদিনের জন্য অমর হয়ে থাকবে।

একবার হঠাৎ তাসু অনেকদিন ধরে কলেজে আসছে না। জিয়া, রিতু আর সানিয়া বলাবলি করছে। ওর কোন খবরও পাওয়া যাচ্ছে না। আগেতো কখনও এমন হয়নি। তাই রিতু বলল, চল আজ কলেজ শেষ হওয়ার পর একবার তাসুর বাড়িতে যাই। সানিয়া আর জিয়াও বলছে, আমাদের মনটাও কেমন লাগেছে। অনেকদিন হয়ে গেল ওকে দেখিনি। একবার ওকে দেখতে ইচ্ছে করছে।

তাসুর বাড়ি ছিল কলেজ থেকে একটু দূরে একটি গ্রামে। বাসে আসা যাওয়া করতে হয়। কলেজ শেষ করে ওরা তিনজন বাসে করে গেল। বাস থেকে নেমে আর একটু পথ হাঁটতে হয়। সন্ধ্যা হয়ে এল। শীতের সন্ধ্যা তারপর আবার অমাবস্যা। তাই অন্ধকারটা খুব তাড়াতাড়ি গভীর হয়ে আসছিল। চারদিকে বাঁশ ঝাড়। পথটা খুবই নিস্তব্ধ। শুধু গাছে গাছে কাকের দল ঝাঁক বেঁধে চেচামেচি করছিল আর দূরে শেয়ালের ডাক শোনা যাচ্ছিল। এমন পরিবেশে ওরা তিনজন। তাদের মনে মনে খুব ভয় করছিল। ভয়ে ভয়ে জিয়া রিতুকে জিজ্ঞাসা করল আর কতদূর। হঠাৎ একটি আলো তাদের চোখে পড়ল। তাসু হাতে টর্চ নিয়ে এগিয়ে আসছে। তাসুকে দেখে তাদের মনে শক্তি আসে। রিতু বলল, আমি তো আগেও তোদের ঘরে এসেছি। কিন্তু আজ পথটা শেষই হচ্ছে না। আর কেমন যেন লাগছিল। তাসু বলল, হ্যাঁ এসময় পথটাতে জঙ্গলী পশুর খুব

ভয়। তাই আমি তোদের নিতে এসেছি। আমি জানতাম আজ তোরা আসবি। কিন্তু তোরা তো আমায় একবার আসার আগে ফোন করে দিতে পারতি। তখন জিয়া বলল জানিনা কেন ফোন করার কথা আমাদের মনেই আসেনি। আর এমন লাগছিল যেন তুই দুহাত বাড়িয়ে আমাদের ডাকছিস। তাই ছুটে এলাম, তোর কাছে। তাসু বলল, হ্যাঁ-হ্যাঁ সব বুঝলাম, এখন বাড়িতে চল তোরা একটু বিশ্রাম নিবি। সানিয়া বলল, হ্যাঁ আমার অনেক ক্ষিদেও পেয়েছে তাড়াতাড়ি চল। অনেকদিন পর চার বান্ধবী এক সাথে হয়ছে। ওদের কত মনের কথা, কত কি, বলতে বলতে তাসুর বাড়ির সামনে এসে পৌঁছাল। তখন তাসু বলল, ইস্ মা আমায় একটা কাজের কথা বলছিল। তোদের পেয়ে সব ভুলে গেলাম। তোরা একটু ভেতরে যা আমি এখনি আসছি। তারা তিনজন ভেতরে ঢুকল। ঢুকে দেখল বাড়িতে অনেক লোক। কিন্তু এত লোকের মধ্যেও পরিবেশটা যেন কেমন নিস্তব্ধ হয়ে আছে। ওরা এক পা দুইপা করে এগোতে থাকল এবং তাসুর মাকে দেখে কাকিমণি বলে ডাকতেই তাসুর মা-বাবা তাদের জড়িয়ে ধরে কাঁদতে থাকল। কিন্তু ওরা ঘটনাটা কিছুই বুঝতে পারেনা। আশ্চর্য হয়ে এদিক-ওদিক তাকাতে তাকাতে হঠাৎ তাদের চোখে পড়ল বারান্দাতে রাখা তাসুর ফটোটির উপর। যাতে ছিল একটা ফুলের হার জড়ানো। ওরা চমকে উঠল। ওদের পায়ের নীচ থেকে যেন মাটি খসে গেছে। ওরা বিশ্বাস করতে পারল না এই মুহুর্তটাকে, ওরা বিশ্বাস করতে পারল না। ওদের দুর্ভাগ্যকে ওরা বিশ্বাস করতে পারল না। ভগবানের নির্দয়তাকে। কিন্তু তাসুতো মাত্র ওদের নিয়ে আসল। তবে এটা কি করে সম্ভব।

তারপর তাসুর মার মুখে শুনতে পারল যে জ্বর হয়ে গত বারো দিন আগে তাসু এই পৃথিবী ছেড়ে, সবাইকে ছেড়ে চিরদিনের জন্য বিদায় নিয়েছে। আজ ওর শ্রাদ্ধ।

ধীরে ধীরে রাত হয়ে গেল। যেহেতু আজ আর ওদের ঘরে ফিরা হবে না, তাই তাসুর মা ওদের জন্য বিশ্রামের জায়গা করে দিল। অশ্রু বারিত চোখ ও দুঃখ ভরা হৃদয়ের সহিত তারা বিশ্রাম নিতে গেল। গভীর রাত হয়ে গেল। সময় তখন ঠিক দুটো বাজে। ওরা প্রত্যেকেই নীরবে একই ঘটনার কথা ভাবছে। হঠাৎ তাদের যেন কেউ নাম ধরে ডাকছে। তাকিয়ে দেখল তাসু। সানিয়া বলে উঠল, বন্ধু আমরা কি স্বপ্ন দেখছি না চাক্ষুস। তখন তাসু বলল না বন্ধু আমি সত্যিই আসছি তোদের সাথে কথা বলতে। সানিয়া বললঃ কেন তাসু তুই আমাদের ছেড়ে চলে গেছিস? কেন তাসু? এমন তো কথা ছিল না আমাদের। আমরা কি করে থাকব, কি করে বাঁচব তুই একবার ও ভাবলি না।

তাসু বলল, না বন্ধু, ভগবান আমার সাথে এত বড় অবিচার করলেও আমি পারব না তোদের সাথে। আমি মরেও পারব না তোদের ছেড়ে থাকতে। আমি প্রত্যেক মুহুর্তে থাকব তোদের সাথে। সুখে-দুঃখে সর্বদাই থাকব আমি তোদের হৃদয় জুড়ে। আমাদের এই বন্ধুত্বকে ভগবানও পারবে না দূর করতে। তোরা জীবনের প্রতি মুহুর্তে আমাকে তোদের সাথে অনুভব করবি।

কথা বলতে বলতে হঠাৎ সূর্য উদয় হয়ে উঠল আর তাসু তাদের চোখের সামনে থেকে স্বপ্নের মতো অদৃশ্য হয়ে গেল।

পিণ্টু

অভিজিৎ চক্রবর্তী
স্নাতক তৃতীয় বর্ষ

একদা বিনাশ নামে একজন ব্যক্তি একটি গ্রামে বাস করত। সে পাখি শিকার করতে ভালবাসত। শীতকালে যখন খালে-বিলে নানা জাতের হাঁস পড়তে আরম্ভ করত তখন সে বন্দুক কাঁধে নিয়ে করে বের হত। সে সময় তাঁর সঙ্গী থাকত কেবল তার কুকুর - পিণ্টু। পিণ্টু খাঁটি দেশী কুকুর । তার গায়ে এক ফোটাও বিলেতি রক্ত দিল না। তার চেহেরাটি ছিল রোগা, গায়ে সাদা - কালো ছাপ মুখটি শুকনো । চোখে একটি লজ্জিত সঙ্কোচিত ভাব। সত্যি কথা বলতে কি, পিণ্টু খুব সাহসী কুকুর ছিল না। সে যাই হোক, পিণ্টুর একটি অসাধারণ গুণ ছিল - সে খুব ভালভাবে মরা পাখি উদ্ধার করতে পারত। গুলি খেয়ে উড়ন্ত পাখি যেখানেই পড়ুক, পিণ্টু ঠিক তাকে মুখে করে নিয়ে আসবে।

যাই হোক, শীতকাল এলেই তাঁরা দুজন শিকারে বের হত। এমন অনেকবার হয়েছে যে পাখির সন্ধানে ঘুরতে ঘুরতে বাড়ি থেকে অনেক দূরে চলে গিয়েছে, দু'তিন - দিন বাড়ি ফেরাই হলনা। গত বছর শিকার করতে গিয়ে কি এক ভয়ানক ঘটনা ঘটেছিল।

বিনাশ একদিন সকালবেলা পিণ্টুকে সঙ্গে নিয়ে শিকারে বেরিয়ে পড়ে। অজ পাড়া গাঁয়ে গাড়ির রাস্তা নেই, যেতে হলে এক গরুর গাড়ি চড়ে যেতে হয়। বিনাশ ও তাঁর বন্ধু পিণ্টু পায়ে হেঁটেই গেল । কারণ গরু গাড়ি চলে কাঁচা রাস্তার উপর দিয়ে বিশ মাইল যাওয়ার চেয়ে হেঁটে যাওয়া ঢের বেশি, স্বাস্থ্য কর।

জলার নিকটবর্তী গ্রামে গিয়ে যখন পৌঁছল তখন সন্ধ্যা হয়- পশ্চিম আকাশে একটুখানি সোণালী আলো ঝিলমিল করছিল, দূর থেকেই অসংখ্য হাঁসের কলকণ্ঠ শুনতে পেয়েছিল। হাঁসের ঝাঁক সবারই ভাল লাগে কিনা বলতে পারা যায় না। কিন্তু বিনাশের বড় মিষ্টি লাগে দেহে, ক্লান্তি সত্ত্বেও মনটা আনন্দে নেচে উঠল। পিণ্টুও তাঁকে ঘিরে আনন্দে নাচতে লাগল, আর ঘেউ ঘেউ করে ডাকতে লাগল।

গ্রামের বেশির ভাগ লোকেই নিম্নশ্রেণীর ভুক্ত। একটি ছোট পোষ্টঅফিস ছিল। তারাই পোষ্টমাষ্টারের বাড়িতে আতিথ্য স্বীকার করল। তিনি ভারি ভদ্রলোক, গরম চা এবং প্রচুর জল খাবার দিয়ে তাদের অভ্যর্থনা করলেন। গরম গরম খাদ্যদ্রব্য পেটে পড়তেই শরীর বেশ চাঙ্গা হয়ে উঠল।

নানারকম কথা - বার্তার ক্রমে রাত হয়ে গেল, পূর্বের আকাশ উদ্ভাসিত হয়ে পূর্ণিমা চাঁদ উঠল। বিনাশ তখন পোষ্ট মাষ্টার বাবুকে বলল - একাই বের হই, কোন দিক দিয়ে গেলে সহজে জলায় পৌঁছানো যাবে আমাকে দেখিয়ে দিন। পোষ্ট মাষ্টারের মতানুসারে বিনাশ ও পিণ্টু আলের উপর দিয়ে জলার দিকে চলল। বেশ একটু ঠাণ্ডা বাতাস দিচ্ছে। কিন্তু তাঁর গায়ে ভালই লাগল। পকেটে কুড়ি চার নম্বরের কার্তুজ

নিয়েছিল - আশা দিল তাতেই কাজে চলে যাবে।

জলের কিনারা পর্যন্ত যাবার কোনো দরকার ছিল না, চারিদিকে তাকিয়ে দেখল কতগুলো কাঠাগাছের শুকনো ঝোপ ইতস্তত ছড়ানো ছয়েছে। তারই মধ্যে একটা বেছে নিয়ে বিনাশ তার আড়ালে গিয়ে দাঁড়ালো। বন্দুকে টোটার পাখির জন্যে তৈরী হয়ে রইল। এইবার পিন্টুর চালচলন লক্ষ্য করল সে। এতক্ষণ বেশ লাফালাফি করতে করতে তাঁর সঙ্গে এসেছিল। কিন্তু এখানে এসেই কেমন যেন জড়সড় হয়ে গেল। তার ল্যাজটি করুণ ভাবে পায়ের মধ্যে প্রবেশ করল, সে সচকিত চোখে এদিক ওদিক তাকাতে তাকাতে একটা ক্ষীণ কুঁই-কুঁই শব্দ করতে লাগল।

চারিদিক চেয়ে দেখল, অন্য কোনো কুকুর বা ভয়াবহ কিছুই নেই। ভাবল জলার ধারে ঠাণ্ডা হাওয়ায় নিশ্চয় তার শীত করছে, তাই অমন করছে।

ক্ষনিক্ষণ চুপচাপ দাঁড়ায়ে আছে। হঠাৎ একটা শব্দ শুনে চমকে উঠল। জলার কিনারা দিয়ে একটা খট খট শব্দ ক্রমশ তাঁর দিকে এগিয়ে আসছে। যেন একটা বিকট হাসির আওয়াজ। কিন্তু তখনেই বুঝতে পারল যে স্বাভাবিক কিছু শরবনের মধ্যে দিয়ে হাওয়া বইছে। কিছুক্ষণ পরে আবার শব্দ। এবারের শব্দ এমনি অপার্থিব যে শুনে তাঁর গায়ে কাঁট দিয়ে উঠল। বহুদূরে জলার বুক থেকে একটা দীর্ঘ কান্নার সুর যেন কোনও স্ত্রীলোক কেঁদে উঠল - আহা-হা-হা-হা চারিদিকে প্রতিধ্বনি তুলে এই কান্না ক্রমে ক্ষীণ হয়ে গেল। বিনাশ একবার পিন্টুর দিকে তাকিয়ে দেখে সে তাঁর গায়ে ঘেঁষে এসে বসেছে যার তার শরীর থরথর করে কাঁপছে। বিনাশ তার পিঠে হাত বুলিয়ে তাকে বলল - কিছু ভয় নেই। তাঁর ঘড়িতে - দেখল সাড়ে ন' টা বেজেছে। এই সময় আকাশে শন্ শন্ শব্দ শুনে মুখ তুলে দেখে এক ঝাঁক পাখি বোধ হয় বক পাখি। কারণ বক পাখিরা এত জোরে ওড়ে যে তাদের ডানায় সাঁই সাঁই আওয়াজে যাচ্ছে - ওপর দিয়ে উড়ে। তৎক্ষণাৎ বন্দুক তুলে ফায়ার করল - চারিদিকে একটা বিকট প্রতিধ্বনি উঠল। তারপরে ধপ্ করে একটা শব্দ হল। সে বুঝল পাখি পড়েছে।

পাখি পড়ার শব্দে পিন্টুর ভয় কেটে গেল, সে কাণ খাড়া করে খানিক্ষন দাঁড়িয়ে রইল, তারপর লাফাতে লাফাতে যেদিকে পাখি পড়েছিল সেইদিকে ছুটল। পাখিটা পঞ্চাশ হাত দূরে একটা ঝোঁপেব মধ্যে পড়েছিল, পিন্টু সেই ঝোঁপের কাছে গিয়ে হঠাৎ দাঁড়িয়ে পড়ল। তারপর চোঁ-চোঁ করে পালিয়ে এসে তাঁর জুতোর মধ্যে লুকিয়ে পড়ল। আশ্চর্য হয়ে বলল - কি হয়েছে পিন্টু? পালিয়ে এলি সে? তাঁর গায়ে হাত দিয়ে দেখে ঘাড়ের রোঁয়া কাঁটার মত খাড়া হয়ে উঠেছে। পিন্টু কখনও এরকম করে না, তাই ভাবি আশ্চর্য হয়ে সে নিজেই সে ঝোঁপটার দিকে অগ্রসর হল। কাঁটা গাছের ঝোঁপে পাতা নেই, তার ভিতরে পরিষ্কার চাঁদের আলো পড়েছে। ঝোঁপের দল হাতের মধ্য নিয়ে সেও থমকে দাঁড়িয়ে পড়ল। দেখল মরা পাখিটা মাটিতে পড়ে রয়েছে, আর সাদা কাপড় পড়া একটা স্ত্রীলোকের মূর্তি তার উপর ঝুঁকে পড়ে, যেন তাকে আগলে রয়েছে। এই সময় আবার সেই তীব্র স্বর

ঝোপের ভিতর থেকে বেরিয়ে এল আহা - হা- হা-

ভয়ের একটা শিহ্‌রণ - বিনাশের হাড় পর্যন্ত কাঁপিয়ে দিয়ে গেল। কে এ? মানুষ না আর কিছু? এমন করে উঠল কেন? হঠাৎ একটি নারী মূর্তি ওঠে দাঁড়াল, ঝোঁপের ভেতর থেকে বেরিয়ে এল। সে তার মুখ দেখতে পেলনা, সর্বাঙ্গ কুয়াশার মত সাদা কাপড় দিয়ে ঢাকা। সে একটা হাত তুলে বিনাশকে ডাকলে তারপর নিঃশব্দে চলে যেতে লাগল। পিন্টু এতক্ষণ অনেক দূরে পিছিয়ে দিল, এবার সে ছুটে এসে তাঁর গা কামড়ে ধরল। ভয়ে তার গা কাঁপছে, শরীর যেন কুঁকড়ে ছোট হয়ে গেছে, তবু সে তাঁকে ফেলে পালাতে পারছে না। গা কামড়ে ধরে পিছন দিকে টানতে লাগল, যেন কিছুতেই তাঁকে যেতে দেবে না। কিন্তু চুম্বকের আকর্ষণ লোহাকে যেমন টেনে নিয়ে যায়, সেও তেমনি অন্ধকারে সেই মূর্তির অনুসরণ করল। পিন্টু পদে পদে বাধা দিতে লাগল, কিন্তু তাঁর গতিরোধ করতে পারল না। এই সময় পিন্টু সে অদ্ভুত কাজ করল তা কখনো জীবনে ভুলবে না বিনাশ। সে এতক্ষণ তাঁর পিছন পিছন আসছিল, কিন্তু যখন দেখল যে সে উরুত পর্যন্ত কাঁদায় ডুবে যাচ্ছে তখন সে হঠাৎ একটা বিকট চীৎকার করে তাঁর সামনে এল। সে দেখল তার সর্বাঙ্গের লোম খাড়া হয়ে উঠেছে আর সে হিংস্রভাবে দাঁত বের করে সেই মূর্তির পানে ছুটে চলছে।

সাদা মূর্তিটার সামনে পৌঁছে সে তার কণ্ঠ লক্ষ্য করে তার ঘাড়ের উপর লাফিয়ে পড়ল। সঙ্গে সঙ্গে একটা আর্ত কম্পিত চীৎকার পিন্টুর কণ্ঠ চিরে বেরিয়ে এল। যাকে লক্ষ্য করে যে লাফ দিয়েছিল সেই মূর্তি হঠাৎ হাওয়ায় গিলিয়ে গেল। পিন্টু কোথাও বাধা না পেয়ে কাদায় পড়ে গেল। আর উঠল না।

পিন্টু! পিন্টু! বিনাশ আত্মহারার মত ছুটে গেল যেখানে পিন্টু পড়েছিল। সেখানে পাঁক তত গভীর নয়, তলায় শক্ত মাটি আছে। পিন্টুর নিশ্চল দেহ দুহাতে নিয়ে দেখল তার দেহে প্রাণ নেই-সে মরে গিয়েছে। সেই সে ভয়ার্ত চিৎকার তারই সঙ্গে পিন্টুর প্রাণবায়ু বেরিয়ে গিয়েছে।

পিন্টু! পিন্টু! বলে তার একাদা মাখা শরীর বুকে জড়িয়ে নিয়ে সে অজ্ঞান হয়ে পড়ল।

পরদিন সূর্যোদয়ের সঙ্গে জ্ঞান হল। তখন পিন্টুর মৃতদেহ বুকে জড়িয়ে আছে। সারা গায়ে ব্যথা আর ১০৫ ডিগ্রী জ্বর নিয়ে একলা বাড়ি ফিরে এল। ক্রমে সেরে উঠল। এখনও মাঝে মাঝে শিকারে যেতে মন যায়।

যখন মনে হয় পিন্টু তাঁর প্রাণ বাঁচাতে গিয়ে নিজের প্রাণ দিয়েছে, দারুন ভয়ে তার বুকের স্পন্দন থেমে গেছে। কিন্তু তবু তার ভালোবাসা একতিল কমেনি তখন কান্নায় বুক ভরে উঠে।

পিন্টু সাহসী কুকুর ছিল। কিন্তু দরকারের সময় তার মতো সাহস ক'জন দেখাতে পেরেছে?

অভিশপ্ত প্রেম

দেবজিৎ ভৌমিক
স্নাতক ২য় বর্ষ

বাংলা ১৪১৩ সন। সময় শীতকাল। এই সময়ে বৃক্ষ নতুন বস্ত্র পরিধান করে। শস্য ক্ষেতে নতুন হিল্লোলের সমাবেশ ঘটে, নদী, সাগর, সমুদ্রে যেন দূর থেকে ভেসে আসে শণ- শণ শব্দ। নীরবে প্রবাহিত হয় এক নতুন তরঙ্গের নৃত্য। ভোরবেলা পাকির নীড় থেকে বেজে উঠে কুহু-কুহু সুর। সন্ধ্যা বেলা বাড়ি ফেরার পথে তাদের মধ্যে দেখা যায় এক মিলন দৃশ্য। সকলের মুখ দিয়ে বয়ে আসা কিচমিচ শব্দে মন উৎফুল্লিত হয়।

তাদের কন্ঠ সংগীতে স্থান পায় প্রেমিক প্রেমিকার নিঃসংশয়, নির্ভয় এবং নিঃস্বার্থের নিটোল সন্ধান। প্রেমিক যুগলের নাম আলো এবং চন্দ্র। দু-জনেই সাধারণ পরিবারের সন্তান। উভয়ের বয়স ১৮/১৯ বৎসর। চন্দ্রের জীবনের লক্ষ্য ছিল একজন সুপ্রতিষ্ঠিত চিত্রশিল্পী হওয়া। সেই সময় থেকেই তুলি, রং, পেপার, পেন্সিল নিয়ে তার লড়াই শুরু। প্রতিকূল অবস্থায় থেকেও একটি পেন্সিল রং - এর কৌটে, ১.৫০ টাকা দামের একটি পেপার নিয়ে শুরু হয় চন্দ্রের চিত্রাংকন বিদ্যালয়ের পালা। চন্দ্র ছবি আঁকার সঙ্গে সঙ্গে তার মনে জেগে উঠে প্রেমের উত্তেজনা। বেজে উঠে মনে নানা রঙিন স্বপ্ন। চোখে যেন দেখা দেয় প্রেমের তীক্ষ্ণ দৃষ্টি। মুখ থেকে প্রকাশ পায় প্রেমের মধুর সংগীত, আর শরীর থেকে বয়ে আসে প্রেমের সুগন্ধ।

আলো এবং চন্দ্রের এই নতুন মেলা মেশা ধীরে ধীরে গভীর ভালবাসায় পরিণত হয়। যৌবন বয়সের প্রেমের রঙে মন ভরে উঠে। একদিন দুইজনেই এক সমুদ্রের তীরে তাদের পবিত্র ভালবাসার মন্ত্র পড়তে আসে। পাশা-পাশি দুজন বসে সমুদ্রের ঢেউয়ের নৃত্য এবং দূর- দুরান্তের ধোঁয়ার মতো দৃশ্য প্রাণ ভরে উপভোগ করে। সেই সঙ্গে চন্দ্র তার জীবনের লক্ষ্যে উপনীত হইবার চেষ্টাও করছে। চোখের নিমিষে সমুদ্র থেকে উঠে আসা এক প্রকাণ্ড ঢেউ দুইজনকে কোথায় যেন নিয়ে যায়। দুইজনেই জলের মধ্যে ছট-পট করতে থাকে। তাদের হৈ-চৈ শুনে আশে-পাশে থাকা লোকজন দৌড়ে আসে। অনেক চেষ্টার পর মেয়েটিকে জল থেকে তুলে আনা হয়। কিন্তু চন্দ্রকে আর খুঁজে পাওয়া যায়নি। জলের উপর কেবল ভেসে থাকে তার ছবি আঁকার সরঞ্জাম। আলোর মনে থেকে যায় সেই পবিত্র প্রেমের স্মৃতিতোরণ। তার মনে জ্বলতে থাকে বিরহের জ্বালা। সে নিজেকে আর সান্ত্বনা দিতে পারে না। তার শারীরিক এবং মানসিক অবস্থা খুবেই দুর্বল হয়ে পড়ে। পড়া-শুনাও ছেড়ে দেয়। তার বাবাও নানা সাংসারিক ঝামেলায় পড়েন। একদিন বাবার হাত ধরে সে গ্রামে এসে যায়।

একদিন আলো দেখতে পায় একটি ছেলে কাঁধে একটি ঝুলা নিয়ে গ্রামের মধ্যে হাঁটছে। কিছুদিন পর এক গাছের নীচে সেই ছেলেটিকে বসে থাকতে দেখে। আলো সংশয়পূর্ণ মনে চেলেটির দিকে এগিয়ে আসে। গাছের আড়াল থেকে দেখতে পায় ছেলেটি আলোদের ভাঙ্গা কুঁড়ে ঘরটির ছবি অঙ্কন করছে। আলো কোন কথা না বলে সেখান থেকে চলে যায়। আবার কিছুদিন পর দেখতে পায় আলোর নাচ-গানের বাদ্যযন্ত্র গুলো অঙ্কন করছে। তখনিই আলোর পুরাণো দিনের কথা মনে পড়ে। জ্বলে উঠে মনে বিরহের ব্যথা। ছেলেটির সঙ্গে তার পরিচয় হয়। গড়ে উঠে বন্ধুত্ব। নতুন বন্ধুর নাম সূর্য বলে জানতে পারে। সে সূর্যের মধ্যে পূর্ব প্রেমিক চন্দ্রের ছায়াও দেখতে পায়। সে মনে মনে ভাবে 'সূর্যই কি চন্দ্র ?' ধীরে ধীরে বুঝতে পারে সূর্যই যে তার চন্দ্র। তাদের মধ্যে আবার পুরাণো প্রেমের উত্তেজনা আরম্ভ হয়। কিন্তু সমাজ তাদের এই মধুর মিলনকে স্বীকৃতি দেয়নি। উভয়েই বিচ্ছিন্ন হয়ে পড়ে ....।

নিঃসঙ্গতা

অনামিকা দেবনাথ
স্নাতক তৃতীয় বর্ষ (কলা)

হায়! কেমন এ জীৱন
কেমন এ আমার ব্যথা ?
কে বলে, আমি একা -
সঙ্গে আছে নিঃসঙ্গতা !!
প্রায়েই আমায় জিজ্ঞাসে -
আমার নিঃসঙ্গতা -
"এভাবে কখন পর্যন্ত, জীবনে
সঙ্গে থাকব ?"
কিভাবে বলি, সঙ্গে থাকবে -
প্রত্যেক পদক্ষেপ, প্রতিটা স্পন্দনে,
আমাৰ নিঃসঙ্গতা ।।
নিঃশব্দে লুকিয়ে আসে,
এত' আমায় বিরক্ত করে ,
কখন পর্যন্ত এভাবে বিরক্ত করবে -
এ আমার নিঃসঙ্গতা ??

মহৎ লোকের বাণী

সংগ্রাহক - **রিম্পী নাগ**
স্নাতক দ্বিতীয় বর্ষ (কলা)

১। একটি বৃক্ষ যতই বৃহৎ হোক না কেন, একটি ক্ষুদ্র কুঠারই যথেষ্ট - মার্টিন লুথার।

২। সত্যের জন্য সব ত্যাগ করতে পারি, কিন্তু কোণো কারণে সত্যকে ত্যাগ করতে পারিনা - স্বামী বিবেকানন্দ।

৩। শত্রুকে পরাজিত করতে হলে শত্রুর সাথে বন্ধুত্ব স্থাপন কর - নেতাজী সুভাষ চন্দ্র বসু।

৪। প্রকৃত ছাত্র কখনো খ্যাতি, ক্ষমতা বা আমোদ চায়না, সে চায় শুধু জ্ঞান এবং সত্য। সত্য প্রস্তুত করার জন্য সে সব করতে প্রস্তুত থাকে - স্যার জগদীশ চন্দ্র বসু।

৫। স্বাধীনতা আমাদের জন্মগত অধিকার - নেতাজী সুভাষ চন্দ্র বসু।

৬। পাপকে ঘৃণা কর কিন্তু পাপীকে নয় - যীশুখ্রীষ্ট।

৭। জীবে প্রেম করে যেইজন, সেইজন সেবিছে ঈশ্বর - স্বামী বিবেকানন্দ।

৮। শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রী, জীবনদাতা পিতৃ-মাতৃ থেকেও বেশী শ্রদ্ধার পাত্র। কারণ, পিতৃ-মাতৃ সন্তানের জন্ম দেয়, জীবন যাত্রার প্রণালী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রী নিরূপণ করে - এরিষ্টটল।

৯। একখানা ভাল পুস্তক নষ্ট করা আর একজন ভাল মানুষকে হত্যা করা একই কথা - মিল্টন।

১০। শান্তি মানুষের শক্তি বা বলের সাহয্যে কেনার জিনিষ নয়, শান্তি হল মানুষের মনের ভিতরে থাকা আত্ম শক্তি - এলবার্ট আইনষ্টাইন।

১১। ভুল দূর করে সত্য প্রতিষ্ঠা করাই শিক্ষার মূল লক্ষ্য - সক্রেটিস।

১২। প্রথমে নিজের ওপরে বিশ্বাস এবং শ্রদ্ধা রাখতে হয় তাহলে অন্যের প্রতি বিশ্বাস এবং শ্রদ্ধা রাখতে পারবে - স্বামী বিবেকানন্দ।

১৩। আমরা যা জানি তা খুব সামান্য। আমরা যা জানি না তার সীমা নেই। গতিকে নিজকে জ্ঞানী বলে ভাবা অনুচিত - পাপলেচ।

हिन्दी विभाग

[illegible]

ऋतुपरक उत्सव महोहो

अध्यापिका गीतामाला बरा

असम में प्रधानतः नामनि असम में प्रचलित एक लोक उत्सव है "महोहो।" बरपेटा जिला के अंचल विशेष में महोहो उत्सव "भाओल दिया" उत्सव के रुप में प्रचलित है। अगहन महीने की पूर्णिमा तिथि में गाँव के चरवाहे और युवाओं कई भागों में विभक्त होकर गाँव के प्रत्येक घर के आँगन में हाथ मे लाठी (टोकान) लेकर प्रतीकधर्मी गीत गाकर यह उत्सव मनाते है। इस प्रकार के गीत गाते समय एक लड़का भालु बनता है और नाचता है, शेष अपने -अपने हाथ में लाठी लेकर गीत गाते हैं। जन- विश्वास है कि भालु मच्छर खाते है। इस उत्सव में गाये गये गीत आज भी परम्परा से चले आरहे है। लाठी के सहारे खट-खट शब्द करके गाये गये मच्छर भगानेवाले गीत इस प्रकार के है -

म हो हो महोहो।
मह खेदवा टोकान लौ।
महे बोले मरलू दे।
टेपोल पुरा खालु दे।

कभी गृहस्थ या परिवार से आदर सम्मान न पाने से गाते हैं -

बाँहर पात पका-जका।.
आमाक दिबा टका-टका॥
बाँहर पात चिकि-मिकि
आमाक दिबा सिकि-सिकि॥

नलबारी अंचल में गाये गये मच्छर भगानेवाले गीत का उदाहरण द्रष्टव्य है -

अ' हरि महोहो
मह खेदिबा टाकन लो।
महे बोले मरिलो रे।
टेपोल पोरा खालों रे।
टे पोलत नह'ल लोण।
चाउल काढ़े दोण दोण।
चाउल नेदि-दिलाक कड़ि।
एन्होर घर लरि चरि।
लरि चरि जाऔते।
सोणार नाडल बाउँते।
सोणार नाड़ल रुपार फाल।
घरजीया बेटाइ बावे हाल।
हाल दिलो सिराले।
मै दिलो पाटे
महर माकक पार कारिलु
बुढ़ादियार घाटे।

नामनि असम में प्रचलित महोहो उत्सव के गीत प्रायः एक जैसा ही है। सिर्फ अंचल विशेष शव्द, पद, और सुर कुछ भिन्न है। उदाहरण स्वरुप कामरुप में गाये गये महोहो गीत -

अ' हरि महो हो रे महोहो
मह खेदिबा टोकान लो।
काणा - कुँजा एकफाल हौ॥
काणा - कुँजा धेना गुवा,
ओझा मातिलो बरेर पुवा
ओझा माति ललो लाज।

कामरुप में महोहो उत्सव मनाते है मह भगाने के लिए ।इसी

तरह दरङ और नलबारी में प्रचलित महोहो उत्सव का उद्देश्य है मह भगाना। परन्तु कामरुप बेलशर अंचल में प्रज्ञलित महोहो गीत" में मह के बदले बाघ' का उल्लेख मिलता है। जैसे -

थुपरि हउरे थुपरि हउ।
काणा - कुँजा एकफाल हओ॥
लरि - लरि जाओंति।
सोणार कड़ि पाओंति॥
सोणार कड़ि रुपार माला।
आयेर घर देहखवा भाला॥
बाघ बोले छाटेनि।
गिरिधर काटेनी॥
आमि मागिया खाउँ।
बाघर कारणे जाउँ॥
बाघे बोले जानिया।
आमि मारु हानिया॥

जन- विश्वास है कि इस तरह महोहो गाने से गाँव के मच्छर दूर भागते है। दरङ अंचल में प्रचलित एक महोहो उत्सव के गीत इस प्रकार है - एक लड़का गीत आरम्भ करते है - "थुपुरि हौरे थुपुरि हौ।"

तब दल में रहने वाले दूसरे लड़कों ने गाते हैं -

हौरे महौ हौ
कणा - कुँजा एक फाल हौ
हौरे महौ हौ कणा कुँजा
धोवा खोवा - हौरे महौ हौ
उजा मातिलो बेरजेप पुवा
हौरे महौ हौ
ओझा माति हलो लाज
हौरे महौ हो
चारि बामुने करे काज

इस तरह कुछ समय तक गीत गाने के बाद एक चरवाहे को रंग - बिरंगी गुदड़ पहनाकर केला के मुरझाये पत्ते उसके शरीर में लिपटाकर भालु बनाते है और वह भालु जैसे नाचने लगते है। तब गानेवाले लड़कों ने गीत गाते हैं इस तरह -

आठेर घरर नुन झालुक
हाइरोका हाइरे
ओलेइ आहेइ बुढ़ा भालुक
हाइरोका हाइरे
आ भालुकी आ रे
हाइरोंका हाइरे
एटा नतुन नाचन दियारे
हाइरोका हाइरे
आ भालुकी आ रे
काठ भालुकी आ रे
काठ भालुकी नाच रे आदि ।

इस तरह नाचने के बाद फिर पैसा मांगकर ये गीत गाते हैं -

डाडर काका डाडर बउ
क'त आछे पइचा कओ
बाँहर पात चिकिमिकि
आमाक दिव सिकि-सिकि
बाँहर पात पका पका
आमाक दिब टका टका
हरिबोल ए हरि । इत्यादि

असम प्रधानतः कृषि उपजीवि राज्य होने के नाते धान के बीज सींचने, रोपने और काटने तक अंचल भित्तिक विभिन्न उत्सव मनाये जाते है। सभी उत्सव लोकमानस के रीति-नीति, आस्था-विश्वास पर निर्भरशील है। लोक मानस के साथ महोहो उत्सव का भी अन्तरंग सम्बन्ध है। साथ ही ये उत्सव गाँव के चरवाहे और युवाओं में एकता के साथ प्रेम भाव दृढ़ करते आये हैं।

रस की अवधारणा तथा भारतीय दृष्टिकोण से रस के स्वरुप

मिस साफिया बेगम
अंशकालिन अध्यापिका

रस का साधारण अर्थ है एक प्रकार आनन्द। रस शब्द की उत्पति रस अच् से हुआ है। "आस्वदयते इति रस:" अर्थात जिसका आस्वादन किया जाय वह रस है। भगीरथ मिश्र ने रस के सम्बन्ध में इस प्रकार लिखा है कि - "रस एक प्रकार का विशेष आनन्द है जो काव्य के पथन, श्रवण और नाटक के अभिनय देखने से सामाजिक को प्राप्त होता है।" इसके अतिरिक्त यह भी कहा जाता है कि तन्मय कर देनेवाली रमणीयता, मनोहारिता और चमत्कार पूर्णता आदि का अर्थ भी रस है।

रस का प्रथम उद्घोषक भरतमुनि ही है। उन्होंने अपने ग्रन्थ "नाटयशास्त्र" में इसका विवेचन किया था। उन्होंने रस का विवेचन नाटक के आधार पर किया था। वे नाटको के चार अंग - वस्तु, अभिनय, संगीत और रस में से 'रस' को ही प्रमुखता दी है। उनके अनुसार रस काव्य या नाटक का परम तत्व है जिसके अभाव से नाटक का कोई भी प्रयोजन सिद्ध नही हो सकता। उनके अनुसार कोई भी नाटयांग रस के बिना अर्थ प्रवृत्व नहीं हो सकता -

"नहिं रसाद् ऋते कश्चिधर्थ: प्रवर्तते।"

भरतमुनि का रस निरुपण पूर्ण और व्यवहारिक है। उनका मत है कि जिस प्रकार अनेक व्यंजणो के संयोग से रस उत्पन्न होता है। उसी प्रकार नाना भावो के संयोग से भी रस का उत्पन्न होता है।

रस के सम्बन्ध में भिन्न आचार्यो ने अपना -अपना मत दिया हैं। इनमें से कुछ प्रमुख आचार्य उल्लेखनीय है और वह है -

<u>**आचार्य भामह**</u> :- भामह अलंकारवादी आचार्य थे। उन्होने रस को अलंकार्य न मानकर अलंकार स्वीकार किया है - "रस रसवात अलंकार है।"

<u>**आचार्य वामन**</u> :- वे रीतिवादी आचार्य थे। उन्होंने रस को अलंकार की सीमा से हटाकर गुण के साथ जोड़ा है।

<u>**आचार्य कुन्तक**</u> :- वे रीतिवादी आचार्य थे। "काव्यामृत का रस सहृदयों के अन्त:करण में चतुवर्ग रुप फल के आस्वाद से भी बढ़कर चमत्कार उत्पन्न करता है।"

<u>**आचार्य विश्वनाथ**</u> :- उन्होंने 'साहित्य दर्पण' में काव्य रस की अनिवार्यता को स्वीकार किया है। उनके अनुसार "वाक्यं रसात्मक काव्यम।" उन्होंने रस पर विचार करते हुए कहा है कि - "जब मन में तमोगुण और रजोगुण दब जाते है और सतत्व गुण का उद्रेक और प्राबल्य होता है तभी रस की अनुभूति होती है।"

जगन्नाथ मिश्र की रस विषयक व्याख्या दार्शनिक है।

वे "रसो वै सः" को साक्ष्य मानकर रस को आनन्द स्वरुप माना है।

<u>आचार्य केशवदास</u> :- रीतिकाल आचार्य केशवदास ने 'रसिक प्रिया' में नवरस का विवेचन करते हुए इनके मूल में श्रंगार को ही मूल मानकर उसे राजत्व के आसन पर प्रतिष्ठित किया। उनके अनुसार रस का रुप है -

"मिलि विभाव अनुभाव पुनिं संसारो सु अनूप।
व्यंग कर थिर भाव जो सोई रस सुख रुप॥"

आचार्य रामचन्द शुक्ल ने रस के सम्बन्ध में इस प्रकार लिखा है कि - "जिस प्रकार आत्मा की मुक्तावस्था जनदशा कहलाती है।

इस प्रकार भिन्न आचार्यो ने अपने -अपने दृष्टिकोण से रस की अवधारणा किया है।

अब हम भारतीय दृष्टिकोण से रस के स्वरुप पर आलोचना करेगें। रस के सम्बन्ध में जिस प्रकार भिन्न आचार्यो ने भिन्न मत दिया है उसी प्रकार रस के स्वरुप पर भी अनेक आचार्यो ने अनेक मत दिया है। इनमें से विशेषतः अभिनवगुप्त की मत पर अधिक मान्यता दिया गया है और उसी की आधार पर ही अन्य आचार्यो ने अपना रुप ढाल दिया है। इन सब में से आचार्य विश्वनाथ की मत अति महत्वपूर्ण है। वह है -

"सत्त्वद्रेकादखण्डस्वप्रकाशानन्दे चिन्मय :।
वेदयान्तरस्पर्शशुन्यों ब्रह्मास्वादसहोदर :।
लोकोत्तर चमत्कार प्राण : कैश्चित्प्रमातृथि :।
स्वकारद भिन्नत्वेनऽयमस्वादयते रस :॥"

इस मत के अनुसार रस का स्वरूप सात प्रकार का होता है। वह है - १. अखण्ड २. स्वप्रकाशमय ३. अपने आकार से अभिन्न ४. चिन्मय ५. वेदयान्तरस्पर्शशुन्य ६. ब्रह्मास्वादसहोदर ७. लोकोत्तोर चमत्कार प्राण और आनन्दमय है।

यहाँ सत्त्वोद्रेक शब्द का अर्थ सत्त्व मन का उद्रेक। सत्त्वोद्रेक की व्याख्या इस प्रकार की जाती है कि मन की उस स्थितिको सत्त्वोद्रेक कहते है जिसमें सत्त्वगुण शेष दो गुणों रजोगुण ऐर तमोगुण रहे अवश्ये किन्तु सत्त्व का स्पर्श न कर सके। अतः शास्त्रीय शब्दावली के में सत्त्वोद्रेक की स्थिति वह है जिसमें रजोगुण ऐर तमोगुण दब जाए ऐर सतत्वगुण आर्विभुत हो जाए।

अब हम रस के स्वरुप सुचक उक्त तत्वो पर आलोचना करेंगे।

१. <u>रस अखण्ड हैं</u> :- इसका अर्थ है कि रस को खण्डित करके बोध नहीं किया जा सकता। स्थायीभाव, विभाव, अनुभाव और संचारीभाव को सम्वनित रुप से ही रस का बोध होता है। इसी आधार पर यह कहा जाता है कि यद्यपि रस अपने अंशो से निर्मित है, तथापि उसके किसी भी अंश को उससे पृथक नहीं किया जा सकता है। अतः इसे अखण्ड ही माना जाता है।

रस अखण्ड है इसका और एक अर्थ है। रस स्वतापूर्ण है, यह न तो अधिक हो सकता है और न ही कम। इसे श्रेणियों में विभक्त नहीं कर सकते अर्थात् प्रत्येक सहृदय को

रस का आस्वाद समान रुप से होता है।

२. **रस स्वप्रकाशमान है :-** इसका तात्पर्य यह है कि जिस प्रकार सूर्य को दिखाने के लिए अन्य साधनों की आवश्यकता नहीं रहती, इसी प्रकार भी स्वयं प्रकाशित करने के लिए अन्य साधनों की सहायता लेने की आवश्यक नहीं होती है।

३. **अपने आकार से अभिन्न है :-** रस अपने आकार से अभिन्न रुप में आस्वादित किया जाता है। इसका अर्थ यह है कि रस जिस रुप में आस्वादित होता है इसके अलावा यह और किसी प्रकार की अनुभूति नहीं है। इस कथन की आलोचना में हम यह कह सकते है कि हृदय की अपनी निजी अनुभूति ही रस का रुप धारण कर लेती है अर्थात् रस के आस्वादन प्रसंग में एक हृदय की अनुभूति में अन्य किसी हृदय की अनुभूति न तो सहायक बनती है और न उसे किसी रुप में प्रभावित ही कर सकती है।

४. **रस चिन्मय है :-** रस शुद्ध चेतन नहीं है अपितु चेतनता प्रधान है। चित का अर्थ है चेतनता। अतः रस चिन्मय है का अर्थ है रस चेतनता रुप है। यह जड़ नहीं है। काव्य की आस्वाद से जो रस मिलता है वह चेतनामय है। यहाँ यह भी ज्ञात होता है कि वेदान्तियों के अनुसार केवल आत्मा शुद्ध चेतन है, अतः रस को शुद्ध चेतन न कहकर चिन्मय कहा गया है। जिसका तात्पर्य है रस आत्मा के समान शुद्ध चेतन न होकर चेतनता प्रधान है। रस की स्थिति में अचेतनता का अंश अवश्य विदयमान रहता है।

चिन्मय में "मयट" प्रत्यय है। यह प्रत्यय दो अर्थो में प्रयुक्त होता है। एक प्रचुर्य अर्थ में और दुसरा स्वरुप अर्थ में। यहाँ स्वरुप अर्थ में प्रयुक्त हुआ है।

५. **रस वेदयान्तर स्पर्श शुन्य हैं :-** इसका तात्पर्य है कि रस के आस्वाद के समय अन्य किसी प्रकार के विद्या या ज्ञान का स्पर्श तक नहीं हो पाता है। इस समय किसी सांसारिक घटना या विचार के स्मरण आने का तो प्रश्न ही उपस्थित नहीं होता है। यहाँ तक की काव्य या नाटक के न तो किसी विशिष्ट स्थल अथवा दृश्य की ओर हमारा ध्यान रहता है और न ही किसी विशिष्ट संवाद, संगीत या अभिनय की ओर रहता है। इतना ही नहीं हम यह भी भूल जाते है कि हम नाटय गृह में बैठा है अथवा अन्य कही। वस्तुतः हम अपना अस्तित्व तक भूल जाते है और देश, काल, लिंग आदि के बन्धन से विनिमुक्त हो जाते है। अर्थात रस का आस्वादन करते समय दुसरी बात ध्यान में नहीं आता है।

६. **रस ब्रहमास्वदसहोदय है :-** रस के द्वारा सहृदय लगभग उतना आस्वाद प्राप्त कर लेता है जितना कोई साधक योगी ब्रह्म प्राप्त कर लेता है। रस को यहाँ ब्रह्मस्वद न कहकर उसका 'सहोदर' कहा गया है। इसका तात्पर्य यह है कि इन दोनों में अन्तर है। वह अन्तर यह है कि ब्रह्मास्वाद की प्राप्ति के समय योगी इन्द्रिय विकारों से नितान्त विमुक्त होता है, इधर रस के आस्वादन करते समय भी सहृदय को इन्द्रिय विकारों से मुक्त होना है। परन्तु उस समय जब तक वह रस का आस्वादन करते हैं। दुसरे शब्दों में इधर काव्यास्वाद प्राप्ति के समय मानव के रति आदि भावों की परिष्कृत तो हो जाती है, पर उनका विनाश नहीं होता, वे तत्काल के लिए अवश्ये दब जाते है, पर सामान्य स्थिति आने पर पुनः अपने

रुप में और पहले की अपेक्षा अधिक उद्यम रुप में जागृत हो उठता है। इसके विपरीत ब्रह्मास्वाद प्राप्ति के समय वह इतने विनष्ट हो जाते है कि पुनः अंकुरित नहीं होते। इसका कारण यह है कि ब्रह्मास्वाद के पक्ष में योगी के सतत्वगुण का आर्विभाव उनके रजोगुण और तमोगुण को हमेशा के लिए विनष्ट कर देती है, इधर रस आस्वाद के पक्ष में सहृदय का सतत्वगुण अन्य दो रजो और तमो को एकदम विनाश नहीं कर देता बल्कि ये किसी ने किसी रुप में अवश्ये विदयमान रहते हैं। इसलिए रस को ब्रह्मास्वादसहोदर कहा गया हैं।

७. **रस लोकोत्तर चमत्कार प्राण तथा आनन्दमय हैं :-** रस का प्राण लोकोत्तर चमत्कार है। रस का अर्थ विस्मय है। अगर और भी स्पष्ट रुप में कहे तो चमत्कार चित्त का विकास जनक आहलाद है। रस का प्राण यही आनन्द है, किन्तु वह लोकोत्तर होना चाहिए। रस विस्मयकर होता है। रस हृदय का विस्तार है। संस्कृत में कहा गया है -

"चमत्कारश्चित्व विस्ताररुपो विस्मयापरपर्याय :"

यह आचार्य विश्वनाथ की मत है।

अब रस या काव्यानन्द पर आलोचना करेगें। इसकी स्थिति एक ओर लौकिक भावनाओं से उत्पन्न सुख-दुख और दूसरी ओर आध्यात्मिक क्षेत्र का आनन्द है। लौकिक भावनाओं से मानव को सुख और दुख दोनों मिलता है, पर रस का आनन्द यद्यपि लौकिक है फिर भी वह सुखात्मक है। यह सुख सामान्य न होकर उत्कृष्ट होता है और इसलिए लोकोत्तर आनन्द कहते है। आन्द तीन प्रकार का है ब्रह्मानन्द, काव्यानन्द और विपयानन्द। ब्रह्मानन्द सबसे उपर है, काव्यानन्द लोकोत्तर और विषयानन्द लौकिक है।

इसके अतिरिक्त आचार्य मम्मट ने रस के स्वरुप पर इस प्रकार कहा है कि -

"सवासनानां सभ्यानां रसख्यास्वदनं भवेत।

निर्वासनान्तु रंगान्तः काण्डकुडयाश्म सन्निभेः ॥"

इसका अर्थ है रस का आस्वादन सहृदय को ही सम्भव हैं। रस का आस्वादन सहा अनिवार्यतः आनन्दमय ही होता हैं।

रस का आनन्द आत्मिक आनन्द का ही रुप है। आत्मा सहज सौन्दर्य रुप है - सहज आनन्द रुप है। अतः काव्य भी स्वभावतः आध्यात्मिक अनुभूति ही है। काव्य का आनन्द सभी प्रकार के लौकिक और आध्यात्मिक अनुभवों से भिन्न एक प्रकार का विलक्षण आनन्द है जो सर्वथा निरपेक्ष है।

निष्कर्ष :-

अब हम निष्कर्ष रप में रस के सम्बन्ध में कह सकते है कि रस एक प्रकार का लौकिक आनन्द है। किन्तु रस का आनन्द अन्य प्रकार के लौकिक आनन्दों की उपेक्षा उच्चकोटी का है। अतः इसे लोकोत्तर कहा गया है। इसे अलौकिक भी कहा गया है। आध्यात्मिक आनन्द लौकिक है, परन्तु रस लोकोत्तर आनन्द है और इसलिए उसे ब्रह्मास्वादसहोदर कहा गया है। रस की स्थिति लौकिक और आध्यात्मिक दोनों क्षेत्र में है। अतः यही है भारतीय आचार्यो के अनुसार रस की स्वरुप।

जलवायु परिवर्तन - एक अध्ययन

भूषण कुमार
स्नातक तृतीय वर्ष

जलवायु परिवर्तन पर अंतर सरकारी पैनल पिछले दिनों कई रिर्पोटे जारी कर चुका है। इन रिर्पोटो ने नींद उड़ाने वाली चेतावनियां दे डाली है। एक अध्ययन के अनुसार पृथ्वी का दो से तीन डिग्री सेल्सियस तक प्रति वर्ष बढ़ता तापमान 2005 तक मानव और पर्यावरण के लिए भयंकर आपदाएं उत्पन्न करेगा। बढ़ते तापमान के कारण जो परितंत्र विभिन्न प्रजातियों के जीव तथा वनस्पतियों के जीवन-यापन के लिए आवश्यक है। वह धीरे-धीरे नष्ट होता जायेगा और लगभग 40 प्रतिशत जीव तथा वनस्पतियों की प्रजातियों के समाप्त हो जाने का खतरा पैदा हो जाएगा। इन रिर्पोटो के अनुसार प्रतिवर्ष दो करोड़ 90 लाख टन कार्बन-डाइ-आँक्साइड की वायुमंडल में मौजूदगी सागर जल को अम्लीय बन रही है। जिसके कारण विभिन्न प्रकार की व्यापारिक दृष्टिकोण से महत्वपूर्ण मछलियों की प्रजातियां भी नष्ट हो जायेगी। इस सदी के मध्य तक सागर जल के स्तर के बढ़ने, बाढ़ तथा सूखे, कूपोषण तथा बढ़ते तापमान के कारण विभिन्न प्रकार की बीमारियों के फैलने के कारण 20 करोड़ आबादी या तो अपने वासस्थल को छोड़ने के लिए मजबूर हो जायेगी या फिर इनमें से अधिकांश को असामयिक मृत्यु का सामना करना पड़ेगा।

अध्ययन के अनुसार इस सदी के मध्य तक पृथ्वी का बढ़ता तापमान पूरे परितंत्र को भयंकर रुप से प्रभावित करने जा रहा है। जलवायु परिवर्तनो के दुष्प्रभावो की समीक्षा करने वाली इस अध्ययन के अनुसार मानव जीवन पर सबसे अधिक बुरा प्रभाव जल के कारण पड़ने जा रहा है। पृथ्वी के कई इलाको मे पीने के पानी की समस्या से लोग जूझते नजर आएंगे। कहीं बाढ़ का प्रभाव होगा

तो कही सूखा पड़ेगा। 2099 तक पृथ्वी का तिहाई हिस्सा सूखे से प्रभावित होने जा रहा है। ऐसे में बड़ी संख्या में लोग विस्थापन का दंश झेलने पर मजबूर हो जाएगे और पर्यावरणीय विस्थापितों की एक बड़ी जमात सामने होगी। सागर तटीय राष्ट्रों विशेष रुप से आफ्रीका महाद्वीप और एशीया महाद्वीप में अनाज की कमी होगी क्योंकि यहां की कृषि सबसे अधिक प्रभावित होने जा रही है।

अध्ययनों के अनुसार जलवायु परिवर्तन को रोकने के लिए किए जा रहे प्रयास ना काफी है, और इनमे अब काफी विलम्ब भी होता जा रहा है। अब तक माना जाता हैं कि वन क्षेत्र में कमी ग्लोबल वार्मिंग (Global Warming) का मुख्य कारण है, लेकिन इन रिर्पोटों में खुलासा हुआ है कि वनो को काटने से ग्लोबल वार्मिंग मे केवल दो प्रतिशत का ही इजाफा होता है। वार्मिंग का मुख्य कारण ग्रीन हाउस (Green House Gas) गैसो को उत्सर्जन मे वृद्धि माना जा रहा है। इसका मुख्य वजह विकशीत देश है। गौरतलब है कि सिर्फ भारत में ही नही अपितु दुनिया के तमाम हिस्से में देखे जा सकते है। सारी दुनिया में इस समय तूफान, बाढ़, सूखा तथा पक्षी, पौधो को व्यवहार मे आ रहे परिवर्तन भविष्य में होने वाली आपदाओं के संकेत दे रहे हैं। तापमान परिवर्तन से जहाँ बिमारियों को पाँव पसारने का मौका मिलेगा;वही दुनिया के विभिन्न हिस्सों में बाढ़ तथा भयावह गर्मी का सिलसिला भी तेज हो जायेगा। जिन इलाको में आज ठंड पर रही है, वहाँ गर्म हवाएँ चलेगी। हाल के वर्षो में यूरोप के तमाम देशों को लू की मार झेलनी पड़ी है। वैज्ञानिको ने यह चेतावनी भी दी है कि ग्रीन हाउस प्रभाव के कारण दुनिया भर में हजारों पक्षी विलुप्त हो सकते है। आने वाले समय पृथ्वी की संपूर्ण जैव विविधता के लिए चुनौती भरा होगा। ऐसे में राजनीतिक स्वार्थ को दरकिनार कर मानव के भविष्य के विषय में सोचना ही सारी दुनिया के राष्ट्रों के लिए उचित होगा। मानव समुदाय को प्रकृति के साथ खिलवाड़ बंद करना पड़ेगा। नहीं तो महाविनाश से बचना मुशकिल होगा।

ताजमहल

प्रेम की जीती-जागती मिसाल

जि. कु. हीरा
उच्चतर माध्यमिक द्वितीय वर्ष

भारत एक महान देश है। जिस प्रकार से भारत में विद्वान व मनीषियों ने जन्म लिया उसी प्रकार से भारत में अनेक कलाकारों ने जन्म लिया। संसार की भवन निर्माण कला का सर्वश्रेष्ठ नमूना भारत का "ताजमहल" है। कई सौ वर्षो से यह अपनी छटा से विश्व-जन-हृदय को मुग्ध करता आ रहा है। संसार प्रसिद्ध यह ताजमहल यमुना नदी की तट पर आगरे के समीप स्थित है। यह एक खुबसूरत मकबरा है, जिसे मुगल-बाहशाह "शाहजहाँ" ने अपनी बेगम "मुमताज" की याद में बनवाया था।

मुगल बादशाहों में शाहजहाँ सबसे विलास वैभवप्रिय तथा खुबसूरत महल बनवाने का प्रेमी था। अकबर और जाहाँगीर ये दोनों बादशाह अपने शासनकाल में काफी संपत्ति इकट्ठी कर छोड़ गये थे। एक अर्थ में वह जमाना मुगल शासन के अतुल वैभव का दिन था। शाहजहाँ इसी विलास-वैभव में पला हुआ था।

अपनी बेगम मुमताज को वह बेहद प्यार करता था। कहा जाता है कि एक बार बादशाह के साथ मजाक में ही मुमताज ने पूछ लिया था, अगर मैं मर जाउँगी तो आप मेरे लिए क्या करेंगे? शाहजहाँ ने हँसते हुए जबाब दिया था, "मैं तुम्हारी याद में ऐसा एक महल बनाऊगाँ जो दुनिया भर में बेजोड़ होगा।"उस दिन वह बात कहते हुए शाहजहाँ को क्या पता था कि उसकी जवान से निकले हुए वे शब्द निर्मम बिधाता का अट्टहास बनने जा रहे हैं।

मुमताज बीमार पड़ी हुई थी। हकीम पर हकीम लगे हुए थे। मगर बेकार। दिनों दिन उसकी हालत गिरती ही चली गयी। अन्तिम क्षण में शाहजहाँ से विदा लेते वक्त उसने कहा- 'मुझे न भूलियेगा'।

शाहजहाँ बेगम के विरह में मतवाला सा हो गया। उसे ममताज की याद निरंतर आने लगी। उसने तय किया कि वह अपनी प्रियतमा की बातें हमेशा याद रखेगा। देश-विदेश से सैकड़ों कलाकार बुलाये गये। सबने अपनी-अपनी पसन्द की इमारतों के नमूने पेश किये। अन्त में शाहजहाँ की पसन्द के अनुसार ताजमहल बनाने का काम शुरु हो गया।

इस खूबसूरत इमारत को बनानें के लिये सैकड़ों कलाकार जुट गये। यमुना नदी के सुन्दर तट पर इसके लिए मनमोहक स्थान चुना गया। देश-विदेश से बहुमूल्य संगमरमर

पत्थर मंगवाये जाने लगे। जगह-जगह से मणियाँ भी मँगवायी जाने लगीं। आखिर दिन-रात के श्रम से लगभग तीस वर्ष में यह इमारत बनकर तैयार हो गयी।

ताजमहल वस्तुतः भारतीय - कला और मुगल शैली के समन्वय का सुन्दर नमूना है। इसके चारों और चार ऊँची मीनारें है। बीच में मनोहर संगमरमर की पीठिका पर गुम्बजों की शान में ताजमहल खड़ा है। इसके एक ओर कलकलाती हुई यमुना नदी बहती जाती है। दूसरी ओर प्रवेशद्वार के सम्मुख निर्मल जल के जलाशय बने हुए है। दोनों ओर ताजमहल का प्रतिबिम्ब उजली छटा बिखेरता रहता है। प्रवेश द्वार से लेकर ताजमहल के मुख्य चबूतरे तक मनमोहक अंधकार झौओं की कतारें है। प्रकृति की निर्जनता में इस अपूर्व सौन्दर्य की मौनता की वाणी मानो मुखरित हो रही है। दूर से देखने पर आकाश के सफेद बादलों के साथ ताजमहल अठखेलियाँ करता सा दिखाई पड़ता है। यह सुन्दर दृश्य अपूर्व मनभोहक है। इसके निर्माता की प्रशंसा किये बिना दिल नहीं मानता। ताजमहल का बाहरी रुप जितना आकर्षक है, अन्तरंग प्रकोष्ठ भी उतना ही गंभीरता मंडित है। मुख्य गुम्बज के नीचे मुमताज की कब्र बनी हुई है।

ताजमहल की दिवारों पर काले संगमरमर के अक्षरों से कुरान की आयतें खुदी हुई हैं। बीच-बीच में जड़े बहुमूल्य जवाहरात भी इसका शोभा और अधिक बढ़ाते थे। मगर परतंत्र भारत के शासक लुटेरे अंग्रेजों ने वे जवाहरात निकालकर उनकी जगह नकली मोती जड़ दिये हैं। ताजमहल में सबसे बड़ी अचरज की वस्तु गुम्बज से ममताज की कब्र पर लगातार चूने वाली पानी की बूँदें है जिनसे मजार हमेशा गीली रहती है। यह प्रेमी के आँसुओं की निशानी है। यह जलधारा वस्तुतः ताजमहल की भव्यता को कई गुना बढ़ा देती है।

खासकर चाँदनी रात में ताज का सौन्दर्य खिल उठता है। उगते हुए पूनों की चाँद की छटा से जगमगाते हुए ताज का रुप अविस्मरणीय है। ताजमहल सचमुच दुनियाँ में अपने दंग की अकेली इमारत है। हर साल करोड़ो विदेशी पर्यटक ताज की छटा देखने के लिए उपस्थित होते है। और इसके अतुल सौन्दर्य की याद दिल में लिए चले जाते हैं। युगों से ताजमहल कवियों तथा भावुक हृदयों को विविध प्रकार से प्रेरणा देने वाली प्रेम और वेदना प्रतीक रहा है। ताजमहल प्रेम की जीती-जागती मिसाल का अनुपम उदाहरण है। न जाने कितने बसन्त, शीत, वर्षा लेकिन ताजमहल एक योगी की भाँति अपने स्थान पर अडिग एवं स्थिर रहकर दुनिया को प्रेम का अमर सन्देश दे रहा है।

किसी कवि के शब्दों में -

"जब जब देखा ताज
किसी की सुधियाँ धिर आयीं।
किसी की अँखियाँ भर आयीं॥"

एहसास

आकलीमा हाजरीका
उच्चतर माध्यमिक द्वितीय वर्ष

*कभी वह मिले थे
दिल की इन राहों में
आकर दस्तक दिया
दिल के दरवाजों में
कौन जाने वह कौन था
कोई बेगाना नहीं
मेरा अपना ही हमसफर था
कुछ दुर चलकर
वह मेरी निगाहों से
ओझल हो गये
जाने वो कौन सी डगर थी
जहाँ हम मिलकर भी
उनसे दूर हो गये।*

जगत की रीति

दिलीप कुमार दास
बी. ए. द्वितीय वर्ष

*दुखी पेड़-पौधे हुए, परेसान सब जन्तु।
देह-देह को छू रहा, बेचैनी का तन्तु॥
सूरज गुस्साया खड़ा, बरसाता अंगार।
बदल गया देखो जरा, उसका तो व्यवहार॥
मुरझाए मुखड़े सभी, लुप्त हो गया तेज।
मनमानी है कर रहा, गरमी का चंगेज॥
दानी जैसें बाटते, पेड़ स्नेह की छांव।
बर्फ बुलाती पास में, शुरु काग की कांव॥
मलय-पवन के गीत में, जैसे घुली मिठास।
ठंडे पानी को मिला, लोगो का विश्वास॥
निशा मूक-सी है दिखे, चितांग्रस्त प्रभात।
मक्खी-मच्छर हर घड़ी, चिपके बैठे गात॥
शीतल-शीतल पेय सब, आए लेकर प्रीति।
परिवर्तन तो लाजमी, यही जगत की रीति॥*

कैसे कहुँ

दिपांक कोंवर
बी. ए. प्रथम वर्ष

कितने दिन हो गये
पर आज भी कह नहीं सके
मेरे दिल की बात,
धीरे-धीरे से दिल
धड़क ने लगती है
कहने वाली बाते भी
होंठो पे रह जाती है
जब भी आती हुँ तुम्हारे पास।
याद करती हूँ तुम्हें
रात की तनहाई में
दिल भी डुबा रहता है
गम के गहराई में,
पर मेरे दिल की बात
तुम्हें कहना है आज
जब तक रहेगी साँस
तब तक रहेगी याद
ये साँस टुट जाये
तो और बात है।

साथ

रमेश राम
बी. ए. तृतीय वर्ष

सच की राह पर,
पथरीली राह पर।
काँटे-भरी राह पर,
उन काँटों को हटाकर॥
अतीत को भुलाकर,
वर्त्तमान को अपनाकर।
भविष्य को समेटकर,
मेरे दुखों को हराकर॥
आनेवाले और बीतनेवाले,
हर एक पल पर।
कृपया रहोगी ना मेरे साथ
पूरी जिन्दगी भर॥

कॉलेज की चुनींदी यादें

गुलशन खातुन
स्नातक प्रथम वर्ष

कैसे भूल जायें उस कल को।
कैसे भूल जायें उस बीतें पल को॥
चार साल साथ बीतें।
हाथों में हाथ बीतें॥
मीला सभी से मुझे बहुत प्यार।
भूला ना सकूँगा मैं उनका प्यार॥
जिन्दगी भर रहें तो अच्छा हैं।
लेकिन पढ़ाईलिखाई में कच्चा हैं॥
शिक्षकों का मिला पूरा सहयोग।
उनके उपदेशों का किया मैंने सदुपयोग।।
हर परीक्षा में उत्तीर्ण हुआ उनके आर्शीवाद से।
जीवन में भी रहूँगा सफल उनके ही आर्शीवाद से॥
छोड़ दूँगा जिस दिन इस कॉलेज को।
ऐसा लगेगा जैसे मैंने कुछ खो दिया॥
एक पल में मैंने हँसना सीखा।
दूजे पल में मैंने रो दिया॥
जिस स्थान में किये थे,
अनेक कसमें, अनेक वादें।
टूट जायेंगे सारे बंधन,
और टूट जायेंगे अनेक इरादे ॥
हर पल दुहराती रहेंगी
कॉलेज की उन चुनींदी यादें॥

संस्कृत विभाग

জ্ঞান প্ৰশংসা

শ্ৰী বৰ্নালী হাজৰীকা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

১। প্ৰিয়বাক্য - প্ৰদানেন সৰ্বে তুষ্যন্তি জন্তব :।
তস্মাদ্ তদেব বক্তব্যং বচনে কা দৰিদ্ৰতা॥

অনুবাদঃ- মধুৰ বাক্য ব্যৱহাৰৰ দ্বাৰা সকলো (আনকি) জীৱ-জন্তু সন্তুষ্ট হয়, তেন্তে তেনেকুৱা বাক্য প্ৰয়োগত কৃপনালি কৰাৰ কাৰণ কি?

২। দুৰ্জনঃ পৰিহৰ্তব্যো বিদ্যয়াऽ লংকৃতোऽপি সন্
মণিনা ভূষিতঃ সৰ্পঃ কিমসৌ ন ভয়ংকৰঃ॥

অনুবাদ ঃ- দুষ্ট প্ৰকৃতিৰ লোকৰ সংগ সদায় ত্যাগ কৰিব লাগে, যদিও তেওঁলোক বিদ্যাৰে অলংকৃত হৈ থাকে। কিয়নো, মণিৰে বিভূষিত সাপো ভয়ংকৰ নহয় জানো?

৩। অলসস্য কুতো বিদয়া অবিদস্য কুতো ধনম্।
অলস্য কুতো মিত্ৰম্ অমিত্ৰস্য কুতঃ সুখম্॥

অনুবাদ ঃ- এলেহুৱা জনৰ বিদ্যা ক'ত, অবিদ্যান জনৰ ধন ক'ত, ধনহীন জনৰ মিত্ৰ ক'ত (আৰু) মিত্ৰহীন জনৰ সুখ ক'ত ?

৪। সুখাৰ্থী চেত্ ত্যজেত্ বিদ্যাং বিদ্যাৰ্থী চেত্ ত্যজেত্ সুখম্।
সুখাৰ্থীনঃ কুতো বিদ্যা বিদ্যাৰ্থিনঃ কুতঃ সুখম্॥

অনুবাদ ঃ-সুখী হ'বলৈ বিদ্যা ত্যাগ আৰু বিদ্যাৰ্থী হ'বলৈ সুখ ত্যাগ। তেন্তে সুখীজনৰ বিদ্যা ক'ত আৰু বিদ্যাৰ্থীজনৰ সুখ ক'ত ?

৫। পৰোপকাৰায় বহন্তি নদয়ঃ পৰোপকাৰায় দুহন্তি গাবঃ।
পৰোপকাৰায় ফলন্তি বৃক্ষাঃ পৰোপকাৰ্থীমিদং শৰীৰম্॥

অনুবাদ ঃ-নদীবোৰ পৰোপকাৰৰ বাবে বয়, গাইবোৰে পৰোপকাৰৰ বাবে গাখীৰ দিয়ে, গছবোৰে পৰোপকাৰৰ বাবে ফল দিয়ে আৰু পৰোপকাৰৰ বাবেই শৰীৰটো।

৬। নাস্তি বিদ্যাসমং চক্ষুনাস্তি সত্যসমং তপঃ।
নাস্তি ৰাগসমং দুঃখং নাস্তি ত্যাগসমং সুখম্॥

অনুবাদ ঃ-বিদ্যাৰ সমান চকু (পথ দৰ্শোৱা) নাই, সত্যৰ সমান তপস্যা নাই, খঙৰ সমান দুখ নাই আৰু ত্যাগৰ সমান সুখ নাই।

৭। বিদ্যা দদাতি বিনয়ং বিনয়াদ্ যাতি পাত্ৰতাম্।
পাত্ৰত্বাদ্ধনমাপ্নোতি ধনাদ্ধৰ্মঃ ততঃ সুখম্॥

অনুবাদ ঃ-বিদ্যাই বিনয় দান কৰে, বিনয়ৰ দ্বাৰা যোগ্যতা আহে, যোগ্যতাৰ দ্বাৰা ধন আহে, ধনৰ পৰা ধৰ্ম আৰু তেতিয়াই সুখ হয়।

उपनिषद् शब्दस्य व्युत्पत्ति

अध्यापिका रंगमाला रथ

सदेर्धातोविशरणगत्यवसादनार्थस्य उप नि पूर्वस्य किवप् प्रत्ययान्तस्य रुपमिदम् उपनिषदिति कठोपनिपदभाष्यप्रारम्भे शंकराचार्यः। सद धातोरवाने कार्यत्ब दुपनिषदशब्दस्यापि अनेक अर्थाः समुल्लसन्ति। तथाहि -

१. उप (= उपाश्रित्य यां विदयां) नि(= निःशेषेण) सद (=सोदति वा विनश्यति मायां वा) या सा उपनिषद्।
अर्थात उपनिषद नाम शास्त्राविशेषः येन ब्रह्म विदयया माया विनाशिता भवति।

२. उप (= उपगम्य गुरुम्) नि (= निश्चयेन)सद् (सोदति गच्छात वा प्रापोति वा ब्रह्मतत्वं) यथा विद्यया ब्रह्म जिज्ञासुजनः निश्चितभावेन ब्रह्मतत्वं प्रति अग्रेसरति। अतएव परं वा ब्रह्म गमयति इति मुण्डकोपनिषद्भाष्ये शंकराचार्यवचनं संगच्छेत्।

३. उप (= सत्वरं) नि (= निश्चयेन) सद (= गर्भजन्मजरा-रोगशोकादि अविद्यया संसारकारणं च सोदति अवसादयति शिथिलोकरोति वा) या विद्यया सा उपनिषद्। तथाचोकत मुण्डकोपषिद् भाष्ये भगवता शंकराचार्येण तेषां गर्भजरारोगादयनर्थपूगं निशातयति। अविदायत्ति संसार कार्यञ्व अत्यन्तमवसादयन्ति विनाशायत्तीत्युपनिषद् एति।

४. सदेरुपवेशनार्थकत्वादर्थान्तिरमपि सम्भवतीति आधुनिकाः। यदुकतं = "Principel Upanisads" एत्याख्ये ग्रन्थे महामान्यै : ड॰ सर्वपल्ली राधाकृष्णन महोदयः = The word Upanisada is derived from "Upa" (near) "ni" (down) and "Sad" (to sit), i,e sitting down near The preceptor-

गुरोः समीपे निम्मासने उपविश्य उपलब्धव्यं त्तत्वज्ञानमुपनिषद् इत्याशयः।

द्वादशाः उपनिषदाः स्वीक्रीन्ते यथा - इशोपनिषद, केनोपनिषद, कटोपनिषद, प्रश्नोपनिषद् मुण्डकोपनिषद, माण्डुक्योपनिषद् तैतिरीयोनिषद् ऐतरेयोपनिषद्, श्वेताश्वतरोपनिषद्,छान्दोग्योपनिषद्, वृहदारव्यकोपनिषद्, कोषोतकि उपनिषद्।

छात्राणामध्ययणं तपः

त्रिदिव गोस्वामी
स्नातक तृतीय वर्ष (संस्कृत विभाग)

संसारोस्मिन् बिविधप्रकृतिसम्पन्नाः खलु जानाः निवसन्ति। नाना कामना वासनैव सततं जर्जरयति मनुष्याणां मनः। तेषां मध्ये छात्रजीवनमतोव सुखकरम्। यथा-शिशुः प्रफुल्लचितः चिन्तानिर्म्मुत्तो भवति, तथैव छात्रोपि विद्याध्ययनतत्परः निर्म्मलभावपरायणः जीविकाजालमुत्तो भवति।

छात्राणां जीवनं केवलमेव विद्याभ्यासेभुयात् नतु विभिन्नकार्येषु। शास्त्र-सुधा पानेन तृप्तान् न काचिदन्या चिन्ता वाधते। ते सततमेव श्रवन, अतः विचारनिपुणैत्वज्ञैर्विदद्भिरिदमुत्तं यत् छात्रेषु तत्वानीमानि नितरामावश्यकानि यथा-

काकचेष्टा वकध्यानं खाननिद्रा तथैवच।
स्वल्पाहारो गृहत्यागी बिद्यार्थी पञ्चलक्षणम्॥

यद्येषां लक्षणानामनुसरणं स्वजीवने छात्रः कुर्य्यात् निश्चितमेव तर्हि छात्रजीवनं सफलमन्यथानुपयुक्तंस्यात्। सः कदापि सफलतां नाधिगच्छति। यतोहि छात्राणां जीवनं संयमस्याधारभुतं जीवनमस्ति। छात्राः ध्यानशीलाः भवेयुः। अतः उक्तं शास्त्रेण -'छात्राणामध्ययनं तपः'।

भोजनशयन श्रवनदर्शनादिषु सर्वत्र संयमः कार्य। सुखाद्भोजनं विद्यावाधकं भवति। यत्र तत्र स्वतन्त्ररुपेण अवाञ्चित दृश्यानामश्लील नाटकादीनां दर्शनं पठानञ्च तेषां कृते न समिचीनम। मृदुसौजन्ययुक्त व्यवहारेण गुरवः पितरः तदन्ये पूज्याश्चवन्दनीयाः, तथाकृते सति मान्याः प्रसन्नमनाः सन्तः तेभ्य सद्विद्यां प्रयच्छन्ति अत एवोक्तम्।

अभिवादन शीलस्य नित्यं वृद्धोपसेविनः।
चत्वारि तस्य वर्द्धन्ते आयुर्विद्यायशोवलम्॥

आलस्यमपि विद्यार्थिभिः बर्जनीयम। यत् आलस्यं परित्यज्य कार्यसाधनायाध्यायनायच यतते स सदैव निश्चितमेव सफलतां लभते। उद्यमं विना न क्रिमपि कदापि कार्य सिध्यति। अतः आलस्यत् विद्यय छात्रः अध्यवसायेन सफलतांलभते। उक्तञ्च- 'आलस्यं हि मनुष्याणां शरीरस्तो महारिपुः' छात्राणां कृते तु सर्वदैवालस्यं परिवर्जनीयम्। उक्तञ्च शास्त्रकारे-

सुखाथी त्यजेत् विद्यांविद्यार्थोच त्यजेत् सुख्यम्।
सुखार्थिनः कुतोविद्या विद्यार्थिनः कुतः सुखम्॥

“সংস্কৃত ব্যাকৰণ” কৰ্মশালা

ইং ১-৯-২০০৭ ৰ পৰা ইং ৩-৯-২০০৭ তাৰিখলৈ আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ সংস্কৃত বিভাগৰ উদ্যোগত “সংস্কৃত ব্যাকৰণ” কৰ্মশালা পতা হয়। এই কৰ্মশালাৰ শুভ মূহুৰ্ত্তত বন্তি প্ৰজ্বলন কৰে আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক শ্ৰী দেবজিৎ শৰ্মাদেৱে । ব্যাকৰণৰ প্ৰয়োজনীয়তা সম্পৰ্কে ব্যাখ্যা দাঙি ধৰে সংস্কৃত ভাৰতীৰ নগাঁও জিলাৰ কাৰ্যকৰ্ত্তা শ্ৰীযুত ভৱেন শইকীয়াদেৱে । সমল ব্যক্তি হিচাপে পাঠদান কৰে সংস্কৃত ভাৰতীৰ কাৰ্যকৰ্ত্তা শ্ৰীযুত ভৱেন শইকীয়া, শ্ৰী সুমন শৰ্মা আৰু মণিপুৰৰ সংস্কৃত ভাৰতীৰ কাৰ্যধ্যক্ষা শ্ৰীমতী পুষ্পা শৰ্মাই। আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ সংস্কৃত বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপিকা শ্ৰীমতী দেহেশ্বৰী বনিয়া আৰু অধ্যাপিকা ৰংমালা ৰয়, অংশকালীন অধ্যাপিকা শ্ৰীমতী শংখধ্বনি হাজৰিকা, এই মহাবিদ্যালয়ৰে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ তথা সংস্কৃত ভাৰতীৰ কাৰ্যকৰ্ত্তা শ্ৰী সুমন শৰ্মা, মণিপুৰৰ শ্ৰীমতী পুষ্পা শৰ্মাৰ উপৰিও স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিকৰ পৰা তৃতীয় বাৰ্ষিকলৈ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰি উক্ত কৰ্মশালাখনি সুচাৰুৰূপে চলাই নিয়াত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়ায়।

সংস্কৃত আৰু বিজ্ঞান বিষয়ক চিত্ৰ প্ৰদৰ্শনী

ইং ৫-৯-২০০৭ তাৰিখে আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ সংস্কৃত বিভাগৰ দ্বাৰা "Exhibition on Science and Sanskrit" "বিজ্ঞান আৰু সংস্কৃত" বিষয়ক এখনি চিত্ৰ প্ৰদৰ্শনী"ৰ আয়োজন কৰা হয়। এই প্ৰদৰ্শনীৰ শুভ মূহুৰ্ত্তত বন্তি প্ৰজ্বলন কৰে আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মাননীয় ড° ছৰিফ উদ্দিন আহমেদ দেৱে। চিত্ৰ প্ৰদৰ্শনীৰ লগতে সংস্কৃত আৰু বিজ্ঞান বিষয়ক বহল ব্যাখ্যা দাঙি ধৰে সমগ্ৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ সংস্কৃত সংস্থাৰ কাৰ্যকৰ্ত্তা শ্ৰীযুত যোগেশ শাস্ত্ৰীদেৱে। শেষত অনুষ্টুপীয়াকৈ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান এটিও পতা হয়। এই অনুষ্ঠানত আয়োজক মহাবিদ্যালয়ৰ সংস্কৃত বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে নগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলেও অংশগ্ৰহণ কৰে।

‘আনন্দলেখা’ সম্পাদনা সমিতি
পঞ্চচত্বাৰিংশতম সংখ্যা
বৰ্ষ - ২০০৬-২০০৭

অধ্যক্ষ ড০ ছৰিফ উদ্দিন আহমেদ
সভাপতি

উপাধ্যক্ষ নিত্যানন্দ বৰা
কাৰ্যকৰী সভাপতি

তত্ত্বাৱধায়ক ত্ৰয় ক্ৰমেঃ

অধ্যাপক ড০ নিত্যানন্দ পট্টনায়ক

অধ্যাপক এম, হবিব উল্লাহ

অধ্যাপক অজিত ভৰালী

দিপাংকৰ গোস্বামী
সদস্য

(‘আনন্দলেখাৰ’ সম্পাদক আন হাজৰিকা আৰু সদস্য তাহিৰুল ইছলাম আলোক-চিত্ৰত নাই)

Deep Sense of Gratitude is Recorded in Recognition to the Services of the Esteemed Retired Teachers

Prof. Nityananda Borah
Retired HOD, History / V.P.
Service Period : 05-07-1972 to 28-02-2007

Prof. Krishna Ram Borah
Retired HOD, Hindi
Service Period : 23-11-1976 to 31-01-2007

Prof. Prabir Kr. Baruah
Retired HOD, Physics.
Service Period : 14-02-1979 to 31-05-2007

মহাবিদ্যালয়ৰ কেইটিমান সোণালী মুহূৰ্ত ....

নৱনিৰ্মিত ছাত্ৰী নিবাসৰ কিয়দংশ ....

ছাত্ৰী নিবাস উদ্বোধনী অনুষ্ঠান, সভাত ভাষণ দিছে বনমন্ত্ৰী শ্ৰীযুত ৰকিবুল হুছেইন দেৱে ...।

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'জোৱাৰ' উন্মোচনৰ এটি মুহূৰ্ত .....

পঞ্চম আন্তৰ্জাতিক শান্তি পৰিভ্ৰমণৰ বিশেষ দলে অধ্যক্ষ ড০ ছৰিফ উদ্দিন আহমেদদেৱক আন্তৰ্জাতিক শান্তি বঁটা প্ৰদানৰ পাছত মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক কৰ্মচাৰীৰ সৈতে এটি মুহূৰ্ত ......

নৱনিৰ্মিত গ্ৰন্থাগাৰৰ অধ্যয়ন-কক্ষ উদ্বোধন আৰু উদ্বোধনী সভাৰ এটি দৃশ্য

নৱাগত আদৰণী সভাত ভাষণ দিছে চলচিত্ৰ অভিনেত্ৰী মলয়া গোস্বামীয়ে ..

সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ এটি মুহূৰ্ত ....

THOSE WHO SHINE IN G.U. FINAL EXAM. 2007

Zakaria Hussain Tapadar
1st Class 2nd in Arabic (Major)

Abdul Mannan
1st Class 8th in Arabic (Major)

Jagat Jyoti Kalita
1st Class 16th in Geography (Major)

Hifzur Rahman
1st Class in Botany (Major)

ENGLISH SECTION

ADVERSE EFFECTS OF AGRICULTURAL GRGWTH ON ENVIRONMENT

Prof. Ms.Alpana Baruah

Perhaps no other human effort has interacted with enviornment as early as agriculture did. Agriculture and enviornment have an age old and permanent relationship with each other. This often creates the impression that agriculture is not in conflict with natural harmony and does not have adverse effects on ecology. The blame is often put on industry that limits huge amount of smoke and other pollutants. This may partly be true as it is not wholly responsible for the enviommental problems that the society is faced with these days. Quite a lot has happened in agriculture in this century that has contributed its share of ecological disorders. Again, it is being felt that new agricultural technologies using an increased dose of inorganic intents have adversely affected nature, and that traditional agriculture has been neutral to it and its operations.

Ever since man started realising the existence of his entrepreneurial qualities and the urges of going his own way, the exploitation of nature began. When man no longer wanted to gather food that nature produced for him, he started working against it by clearing patches of land and growing the food he wanted. Soon came in the felling of trees for fuel -wood and then for timber leading to the clearance of forest areas which later became responsible for the degradation of nature out of a compelling situation emanating from the multiplication of mankind. Nature has leamed only to give and not to refuse and the aggressive man never relented in his efforts to exploit the natural resources. Agriculture had to be in the lead in bringing greed for land and it went on unabated. Over the time, intensity of harm that agricutural growth has done to the nature has increased owing to man's compulsion of producing more and more food and other agricultural commodities. And in the process using more and more inorganic inputs in farm operations which have come to be identified as harmful agent in nature's operation.

With the increased adoption of new agriculture natural equilibrium may have increased considerably. New agricultural technologies having many inorganic components have produced highly harmful effects on nature. They affect the earth's crust and the useful bacteria, besides upsetting the ecological balance in its own way. An increased use of chemical fertilizers has been

hardening the upper layers of the soil and each successive crop season, the tractors have to be so designed as would dig deeper and deeper. With each such exercise, the depth of the hard layer goes on increasing and this makes the soil barren for future cultivation. Hardening the upper layer of the soil destroys the moisture retention quality of the soil which not only reduces its potential for growth of vegetation, it also deprives it of its capacity of holding rain water and preventing low lying areas from getting inundated. it has come to notice that many a times, during the rainy season, the highland soils subjected to inorganic inputs do not retain rain water in any appreciable measure. This acts as a double-edged weapon. The high lands do not retain moisture which is essential for living organisms such as earthworms and other useful bacteria which in turn are highly conducive to the growth of agricultural crops. On the other hand, the low lying areas get Inundated, threatening the standing crops and also bringing large-scale destruction to these areas. This occurances upset nature's balance in more than one ways. It immediately affects the flow of water of perennial sources which Is likely not only to create difficulties for irrigational purposes, but also the supply of drinking water. it has also the potential of spreading the deserts for compulsion of clearing more forest areas to search for better agricultural lands which, in turn, affects entire ecological balance.

Agricultural growth through inorganic farming has also resulted in the crop genetics suffering from many diseases. New pests develop and crop genes become resistant to new pesticide and other inorganic treatments. It is reported that food losses owing to pests and diseases are about one-third of the total production. Pesticides poses potential health hazards not only to the live-stock and wild-life but also to the creatures dwelling in the hydrosphere, rhizoshere and soil. Pesticides, besides being health-hazards, have also resulted in the reduction of production. Consumption of pesticide contaminated food is a sure killer. Like industrial pollutants, agricultural pesticides also have the potential of contaminated air, water, soil and other environmental systems. The evil effects can also be transported to animal life and finally, also to human life. So long as pesticides remain an important element In the new agricultural technology, the agricultural growth will continue to affect the environment adversely. Production of safe pesticides is only a myth and it is emphasized that the future course of pesticide production should be along the lines of selective and non-engazed in the most of the Industries are engaged in the production of pesticides for use in agriculture. Bhopal disaster Is associated with a factory

producing pesticides.

The adverse affects of agricultural growth on environment are complex and manifold. Agriculture is heavily dependent upon industry and many a product produced by the industry and causing harm to environment are meant for agricultural development only. Therefore, industry and agriculture, together are harming the environment in a greater measure. New agricultural technology having many inorganic components produce highly harmful effects on nature. However, the adverse effects of agriculture and its growth on environment may be more indirect than in industry. Agricultural development is needed and therefore an irrigation project or multipurpose projects have to be undertaken. These projects result in several problems such as destroying plant-life at one place and their rehabitation elsewhere, clearing forests at one place and attempting to compensate for these at an alternative place. While such projects are immenseily important for agricultural development, careful attention should also be given to safeguard environmental conditions.

Ecological disorders are operating harshly on the poor for whom so much of concern is shown all over. The exploiters are often the affluent people and the sufferers are the poor, who more than anything else depend on the property of agriculture. Although the village poor - agricultural labourer, small and marginal farmers - are themselves partly responsible for the environment deterioration around them. Yet the fact remains that they have been getting life support from the natural resources and without which they cannot survive.

Thus, agricultural development and new agricultural technology have resulted in the envimmental degradation. Constant disorders in agro-ecological conditions will certainly threaten long-run prespectives of agricultural growth. Therefore, before it is too late, policy measures should be adopted to restore the balance between agriculture and environment. In a welfare state, economic decisions cannot and should not be taken only on private costs. Each individual economic enterprise has to be balanced against the costs a society would be expected to pay. This might help in making the correct decisions and allowing only the most appropriate technologies and cropping pattern to be adopted. The government shall have to adopt a careful policy on pesticides. Agricultural growth should not aim at increasing production alone. It should aim at overall transformation of the village economy providing sufficient safeguards for the poor. To augment growth, on the one hand, and to check waste, on the other, some package of incentives and takes shall have to be introduced to give the agricultural economy the right type of orientation and the desired direction.

Socio-economic survey in Town Majorati Village

Survey undertaken by the Dept. of Economics
(A.D.P. College, Nagaon)

To assess the socio-economic conditions of a particular area a micro-level field study is essential. It provides all necessary information to the investigators who can anaiyze them in a proper scientific manner. It is a dependable tool of assessment and analysis.

in the light of these arguments, the students of Economics Major classes of A.D.P. College undertook a survey on socio-economic conditions of the people of Town Majorati viliage on 19-12-2007 under the supervision of the facuity members of the department.

The principal objective of the survey was to know the quality of the population in terms of monthly income, expenditure, land holding, occupational pattern, education, health, drinking water, shelter, living condition, gender distribution etc. Because these are the indices of economic and social condition i.e. indices of human development.

The particular village was selected for the study for the reason that it is the nearest village bordering the Nagaon town on its north, The village is in advantageous position to enjoy the benefit of a district headquarter town. It is not yet an urbanized viilage. It remains a typical developed village which can be noticed in the proximity of any big town of Assam. The people are more influenced by urban life style than by rural one.

It was a general survey. The target population consisted of 200 families. A random sample was prepared with 50 households. The survey was made on a systematic method with an interval of four households.

Tabie -1

1. Total population surveyed 243 Male-117 Female-126
2. Number of househoids surveyed - 50
3. Number of graduates in the surveyed population - 33 Male - 26 Female - 7
4. Mean monthly income - Rs. 9190/-
5. Mean monthly expenditure on food - Rs. 3,320/-
6. Mean monthly expenditure on education - Rs. 1,200/-

The data collected with the help of printed questionnaire were later tabulated and processed. This gave some interesting findings, On the monthly income of families, it was found that they had a mean income of Rs. 9,190/-, while the median income was Rs. 7,187.50. The mode income was found to be Rs. 3182.50. So the surveyed village seemed to be above the average village of the state. Certainly the proximity of the Nagaon town has helped the socio-economic condition of the village.

The families of the village had a mean monthly expenditure of Rs. 3,320 on food and Rs. 1,200 on education of children. The median values were respectively Rs. 2,823.53 and Rs. 650. These are comparable with the urban people. One family was found to have educational expenses of Rs. 10.000 per month.

Most of the working population of that village was found to be salaried workers in nearby Nagaon town. 60% of the people had service as occupation. Only 34% of the people depended on agriculture. The village has lost its agricultural character to some extent. 30% people are involved in other occupations. Clearly there were dual occupations in many families, agriculture being one of them.

In the sample studied, 48.14% were male and 51.86% female. 52% of the families had nuclear family pattern while 48% had joint family pattern. 13.58% of the population were graduates and 4% post-graduates. Out of this, the female population had percentage of 3% and 2% respectively. This is a bit lower than male ratio of 10% and 2%.

92% of the famllies had two-wheelers, while 12% had some four-wheelers. As much as 78% population had mobile phone, while 24% had landline phones. 20% used PCOs. 48% people subscribed some newspapers.

Regarding the living conditions, 88% people lived in Assam Type house, 6% in RCC house, 6% in semi-RCC house. As many as 80% families had sanitary latrines, while only 20% had service latrines. 48% people depended on municipal water supply and 56% on tubewell for water requirement. For health requirement 60% people go to government hospitals, 54% to private nursing homes and 6% depend on traditional medicine.

All these show that the village is fairly developed. It is also reflected in their savings behaviour. As much as 76% population has some sort of savings. So we can say that the sample population is quite conscious on different socio-economic issues, when we compare them with the average villages of the state.

We have found from this survey that there is income disparity in the village. It is borne by the fact that the standard deviation of income is Rs. 5,636.17 against a medium income of Rs. 7,178.50. However, the situation is not so acute as in states of Northern India.

Environment
GLOBAL WARMING

Md. Hazarat Ali
B.A. 2nd Year (Arts)

When we burn oil, coal and weod, we release Carbon dioxide into the atmosphere. The burning of more and more fuels for energy and Forest fires release extra Carbon dioxide in to the atmoshpere. All this extra is creating a "blanket" around the earth. Most of the short-wave radiation from the sun can get through this blanket, but most of the long-wave radiation from earth cannot escape.

The long - wave radiation has high energy and heats up the environment. This heat causes the earth to become hotter and hotter. This is called the green-house effect and result in global warming.

Carbon dioxide produced as a result of buming of fossil fules and de - forestation, CFCS from electricity, refrigerators, etc. nitrous oxide from fertilizers and methane are some of the green - house gases. As the level of these gases in the atmosphere increases, the green house effect also increases.

This has resulted in a gradual increase in the earth's temperature. If unchecked, global warming can have drastic effects on the climate, sea level, crop production and wild life. If there is the rise in temperature of earth's atmosphere even by a few degrees, the whole animal and plant life will be affected, The ice around the poles will begin to melt. This will increase the sea levels all over the world and lowlying countries like Bangladesh and Holland could get completely submerged under water. The geographical map of the world will change.

Mother Teresa

Jitendra kumar Hira
H.S. 2nd Year (Arts)

In this world some men and women are born for others. They live for others and spend every moment of their lives for others. They love nothing of their own. They dedicate their lives for the betterment of the society as a whole, Such a woman was Mother Teresa. She was not born great, but she achieved greatness by her deeds. She was born as a woman but worked as an angel. She was kindness itself in human form.

Mother Teresa was born of poor parents at Scoopse town of Yogoslavia on 27th August of 1910. The parents called the girl by the name, Agnes. Agnes Ganja Baggio was her full name. She was sent to a primary school of that town. There was an institution of the religious priests in the school. Agnes joined the institution at the age of twelve. While she was there, she came into contact with the various sufferings of the people. She was moved by the sufferings of the people caused due to diseae, hunger and thirst. She had seen how thousands of people suffered from different malaises,malfeasance and malice from others. She decided to do something for the suffering humanity. For six years she worked as a social worker in her own town against the will of her parents. But at last her parents allowed her to do what she liked. Agnes accepted the invitation of the suffering humanity. At that time a priest's association of Yogoslavia was working in Calcutta. The priests invited Agnes to came to Calcutta. For there are various scopes to work for suffering humanity in India. In the year 1929 Agnes come to Calcutta at the age of nineteen.

After Agnes reached Calcutta she joined the Saint Margaret School as a teacher of Geography. There after she became the head of a group of Bengali girls. For sometime she was a principal of that school. In this way she passed her days in different activities. In 1946 she went to Darjeeling. After return from Darjeeling she left the job of school and dedicated her life on social work. She heard the call of Jesus Christ and decided to work for the poor and the down -trodden. She sacrificed her life for the pleasure and pain of others. She worked among the sick, the down - trodden and people suffering from various diseases like leprosy. She worked among the victims of flood, earthquake, riot, famine eto. Evory mo-

ment of her life is spent on the service of suffering humanity. She was then known as the Mother Teresa for her selfless works. She worked for the orphans of different places and opened many orphanages. Service to mankind became the motto and ideals of her life. She worked not only in India but at different places of the world to lessen miseries of the people.

In 1948 Mother Teresa accepted the citizenship of India. Then she started her selfless and systematic work at Calcutta and established a centre for human service there. The Pope also recognised her selflees servica. In 1954 Mother Teresa set up an institution named Nirmal Hriday. There she set up the poor, ailing, the orphan and people suffering from various malaise of the society. After Nirmal Hariday, the Mother set up Nirmal Sisubhawan. There she gave shelter to thousands of orphans. In India the mother set up many such orphan houses. She set up such houses in different countries of the world. Moreover she set up school for the orphans in India and abroad. She set up hospitals for the suffering humanity. In this way the mother organised sixty schools, 213 charitable hospitals and 54 leprosy treatment centres throughout the world. More than twenty thousand orphans are taking shelter in her orphan houses. Besides Calcutta, countries like America, Australia and many others are the seats of her work. Whereever she heard the cries of suffering humanity the mother arrived there and worked to lessen their agony. Throughout her life she worked for world peace and universal brotherhood.

The mother told people to keep faith on God. God has sent us to this world not only for our own but for others also. We should try to love others as we love ourselves. Then and then only the world will be full of peace and prosperity. We should try to spend few minutes of our life for others also. Then the world will be pleasant one and a worth living place.

Recognition from different corners of the world came for her selfless works. The Govt. of India conferred Padmashree on her. In 1971 she was awarded Pope's peace award. In that year she got good samaritan awards, Kennedy International award and Dr. of Human Letters award etc. In 1972 she was awarded the famous Nehru Award. In 1979 the Mother was awarded the highest awad, the Nobel Award for peace. In 1980 the Govt. of India conferred on her the highest award, Bharat Ratna. Moreover she got many cash awards from different countries of the world. She kept all the cash and money of different awards not for her own but for the suffering humanity of the world.

This greatest soul and friend of human being passed away on the 5th september, 1997. All the world mourned her death.

The Angel of world-peace is no more.

Life of John Keats

Imran Khan
B.A. 2nd Year

John Keats was born in the stable of the Swan and Hoop Imr, London in 1795. He was the son of a hostler and stable keeper. He was a bright, enthusiastic youth, shy and reseved at times, but in the company of friends lively and cheerful in talk. He was not a dreamer like young Coleridge nor a voracious roader like the youthful Morris. He was a high-spirited boy fond of outdoor sports and fighting. His one hobby was for fighting. "He would fight any one" Both his parents died while he was still a lad and he was placed with his brother and sister. He had, therefore, to leave the school at Enfield at the age of fifteen and to find him as on apprentice to a surgeon at Edmonton. For five years he worked as an apprentice to a surgeon and for two years more he was surgeon's helper in the hospitals; but as he became interested in literature and especially poetry, his heart was not in his job.

About 1813 a notable event in his life was the reading of the "Faerie Queene", lent him by his friend Charles Cowden Clarke. Through Spenser's romantic roalms "he romped", said his friend, "like a young horse turned into a spring meadow, revelling in the rhythmic beauties and sensuous charms". No other writer had se utterly possessed his imagination and his earlist poetic effort wes to imitate his master.

There did he begin to find his powers: and later achieved one of his great successes with the Spenserean stanza in "The Eve of St. Agnes" Other Elizabethan poets who influenced him were Fletcher, Browne and Chapman, whose translation of Homer inspired him to write the poem "On firs't Looking into Chapman's Homer".

In the spring of 1816 we find him "a dresser"

at Guy's Hospital, assisting the surgeons and dreaming of fairy land all the while with a detachment of mind that would leave horrified both the operator and the patient had they known about it.

Little wonder that he soon gave up all thought of a medical career, and devoted himself to Literature. He then came under the influence of Leigh Hunt through whom he came in contact with Hazlitt, Haydon and Shelley, Wordsworth and Lamb. His first volume of poems appeared in 1817. After that Keats went to the Isle of Light in order to work in solitude. He returned to London at the close of the year and brought out "Endyminon" (1818) which was severely condemned by the critics. Some crities believe that he was killed by criticism but it is wrong as Keats was a, man of sterner stuff.

Other lovely poems which Keats wrote during this period were Lamia, Isabella, the Eve of the St. Agnes. The Eve of St. Mark, La Belle Dame Sans Marci, and the great immortal odes - Ode te Nightingale, Ode to Autumn, Ode to Psyshe, Ode to Maria, Ode on Indolence, Ode on a Grecian Urn, Ode to Melancoly.

But there was no end to his misfortunes. In 1818 his brother Tom died of comsumption while his other brother, George emigrated to America. Keats himsef fell ill and never recovered fully from the fever that had ravished him. But while his body was wasting away, his imagination was soaring higher, he became more vital, his creative power more wonderful and he composed some of his most lovely poems. The love affair with Fanny Browne was at a time when his nerves were already strained to breaking point by physical frailties and in no way expressing his naturally virile and courageous self.

In February 1820 he caught a chill and spat blood. "I know the clour of that blood", he said to a friend, "it is arterial blood ... that drop of blood is my death warrant...I must die"

In the company of his friend, Joseph Severn, he left England in September 1820 and early in 1821 he passed away and was buried in the protest cemetery at Rome.

My Love

Manab Jyoti Mahanta
H.S. 2nd Year (Arts)

What says my heart to you?
My heart yearns to hear
Say that you love me.
Of desire you and I were born
Of desire that World was made.
Say you love me
Say you love me .....

Life

Dipankar Goswami
B.A. 3rd Year (Arts)

Life is nothing.
But like tides in a sea
It rises and falls for with me
And dosn't wait for you and me
Life is nothing.
But like a feathered one in a tree,
With flies up in the sky
And sings songs of glee
Life is nothing
But like a pretty flowers in a garden,
Whose rector is sweeter than a pie
And hence, haunted by the bee.
life is nothing
But like a gorgeous lady,
Whose beauty takes a thousand folds
Before she is old.
Life is nothing
But a gumble of time
Which ends with death
And that is all.

Dream lever

Sanghamitra Das
B.A. 3rd Year (Arts)

I need a lover to give me
The kind of love that will last always.
I need somebody uplifting
To take me away.
I want a lover who knows me,
Who understands how i feel inside;
Someone to comfort and hold me
Through the long lonely night.
Dreamlover come and rescue me,
Take me up, take me down,
Take me anywhere.
I need you so desperately
Won't you please, come around:
Cause I want a share
Forever with you.
I don't wan't another pretender
To disillusion me one more time,
Whispering words of forever,
Playing with my mind, no.....no..... .
I need someone to hold on to
The kind of love that won't fly away.
I just want someone to belong
To everyday of my life always;
So come and take me away, Please ....

Winners of College Week Events : 2006-07

Story Competetion

1. Rupa moni Bordoloi
2. Alok Jyoti Bora
3. Rabi Sankar Bordoloi

Essay

1. Bikash Jyoti Hazarika
2. Ganesh Piyang Singh
3. Moiful Islam
4. Juri Bora

Art

1. Ikbal Hussain
2. Nizam Choudhary
3. Bitupon Bora

Volley ball winner

1. Chandan Borah (Cap)
2. Rajib Bodo
3. Rabul Hussain
4. Ikramul
5. Bhabananda
6. Dhiraj
7. Baharul Islam

Runner's up

1. Sam (Cap)
2. Rajlb
3. Dev
4. Muzafar Ali
5. Rishi
6. Sachin
7. Jyotimoy

Athlete 400 metre

1. Chandan Borah
2. Tankeswar Hobi
3. Imdadul Hussain

200 metre

1. Amarjyoti Chutia
2. Chandan Borah
3. Imdadul Hussain

100 metre

1. Amarjyoti Chutia
2. Imdadul Hussain
3. Chandan Borah

1000 metre

1. Amarjyoti Chutla
2. Chandan Borah
3. Tankeswar Hobi

1500 metre

1. Md. Gulam Hussain
2. Jahirui Islam
3. Bitupon Borah

Javlin Throw

1. Rajib Bordoloi
2. Naba jyoti
3. Chandan Borah

Discus throw

1. Chandan Borah
2. Aan Hazarika
3. Bitupon Bora

Shotput

1. Amarjyotl Chutia
2. Rajib Bordoloi
3. Chandan Borah

Girls' Kabaddi (winners')

1. Jyotirekha Medhi (Cap)
2. Rimpi Gogoi
3. Rubia Parbin
4. Rita Saikia
5. Anjana Das
6. Sunita Das
7. Pujashree Das

Girls' Kabbaddi runners'-up

1. Jahnabi Konwar (Cap)
2. Jamuna Ranghangpi
3. Dipamoni Talukdar
4. Dipika Borah
5. Mira Deka
6. Gitali Thakuria
7. Geetima Borah

Boys' Kabaddi (winners')

1. Aan Hazarika (Cap)
2. Jitumoni Saikia
3. Murtaza Ahmed
4. Chandan Borah
5. Bitupon Borah
6. Jyotishman Bordolol
7. Gulam Hussain

Boys'Runners'-up

1. Jyotimoy Borah (Cap)
2. Tankeswar Hobi
3. Bhabananda Kakoti
4. Dipanjal Saikia
5. Ranjit Sharma
6. Abdul wkil Siddique
7. Sanjeeb Borah

Boys'Cricket winners'

1. Muinal Hazarika (Cap)
2. Riyaz Ahmed
3. Kabir Hussain
4. Imran Hussain
5. Tankeswar Hobi
6. Bhabananda Kakoti
7. Safikul Islam
8. Sanjeeb Borah
9. Ragibur Zaman
10. Chandan Bordoloi
11. Jukti Kalita
12. Aan Hazarika

Boys' Cricket Runners' up

1. Ibadul Islam (Cap)
2. Dipankar Goswami
3. Pabitra Pathak
4. Dibyajyoti Borkakoti
5. Tapajyoti Saikia
6. Abhijit
7. Dev
8. Arshad
9. Kailyan
10. Sachin
11. Jahirul Islam

Boys'Long Jump

1. Jyotishman Bordoloi
2. Bitupon Borah
3. Gulam Hussain

Discus throw (Girls')

1. Sunita Borotha
2. Hironmoy Das
3. Rubina Begum

Javlin throw (Girls')

1. Jahnabi Konwar
2. Mesbin Begum
3. Mamtaz Begum

Shotput (Girls')

1. Nilakshi Devi
2. Dipika Borah
3. Mesbin Begum

Cricket Sport - Best Man of the Match

Best Player - Riyaz Ahmed
Best Atheletic - Chandan Borah
Man of the Series - Riyaz Ahmed

Sharmin Suhani
Best Singer for 2006-07
Her Performances:

1. Borgeet, First prize
2. Bishnu Rabha Geet, First prize
3. Jyoti Sangeet, First prize
4. Bhupen Hazarika Geet, Second prize
5. Adhunik Geet, Second prize
6. Loka Geet, Second prize
7. Jayanta Hazarika Geet, First prize
6. Biya Nam, First prize
9. Bon Geet, First prize
10. Gazal, First prize
11. Rudra Baruahar Geet, First prize
12. Parbati Prasad Baruar Geet, First prize

Badminton Singles' (womens') winner

Dipika Borah

Badminton Singles' (womens') Runner up

Jamuna Ranghangpi

Badminton Doubles' (womens')

Pujasree Das
Dipika Borah

Badminton Doubles' Runners' up(women's)

Puja Saikia
Jamuna Ranghangpi

Badminton Mixed Doubles' winners'

Mubin Ahmed
Pujashree Das

Badminton Mixed Doubles'Runners' up

Mujammil Hoque
Nazmin Sultana

Badminton Singles' winners'

Pobitra Das

Badminton Singles' Runners' up

Mobia Ahmed

Badminton Doubles' winners'

Riyaz Ahmed
Kabbir

Badminton Doubles' Runners' up

Ikramul
Ranjeet

Best Carrom Champion for 2006-07

Moinul Hussain

Second Best Carrom Champion for 2006-07

Sabbir Hussain

Doubles' Carrom Champion

Moinul Hussain
Tarif Hussain

Best Daba Champion

Md. Amzad Hussain

Second Best Daba Champion

Jyotimoi Bora

Table Tanis Singies' Champion

Mrinal Hazarika

Table Tanis Singles' Runners' up

Pobitra Das

Table Tanis Doubles' Champion

Mubin Ahmed
Mrinal Hazarika

Table Tanis Doubles' Runners' up

Amzad Hussain
Pobitra Das

Basket Ball (Winner Team)

Mustaq Nakib Ali (Cap.)
Asadul
Neetu
Pranjal Das
Dipak Kr. Singh
Joyram Engti
Rahul Das

Basket Ball (Runners' Team)

Md. Amjad Hussain (Cap.)
Md. Murtaza Ahmed
Md. Laku Bar bhuyan
Md. Putul Ansari
Md. Muzammil Hoque
Md. Moinul Hussain
Md. Ikramul Hoque

Best Boys' Common Room Player

Pobitra Das
Moinul Hussain

Chess Champion Player

Amzad Hussain

Arm wrestling (Girls') Below 50 kg.

Champion : Dipika Borah
Runners' up : Jamuna Ranghangpi

Above 50 kg.

Champion : Jahnabi Knowar
Runners' up : Mala Devi

Power Lifting

Below 56 kg. - 1st - Mahammad Ali
Below 60 kg. - 1st - Kabir Hussain
Below 67.5 kg. - 1st - Md. Ibna Arfanuddin
2nd - Riyaz Ahmed
3rd - Ranjit Sarmah
Below 70 kg. - 1st - Rabbul Ahmed
2nd - Muhibur Rahman

Strong Man Champion

Md. Ibna Arfan Uddin

Strong Man Runners' up

Mahammad Ali

Body Building

Mr. A.D.P. College
Manas Jyoti Bora

1st Runner's up

Md. Ibna Arfan Uddin

2nd Runners' up

Laku Barbhuyan

Arm Wrestling (Boys') Below 50 kg.

Champion : Murshid Alam
Runners' up : Bappon Sutradhar

Below 55 kg.

Champion : Safiqul Islam
Runners' up : Mojibur Rahman

Below 60 kg.

Champion : Kabir Hussain
Runners' up : Bappa Banik

Below 65 kg.

Champion : Riyaz Ahmed
Runners' up : Moiful Islam

Below 70 kg.

Champion : Jitumoni Saikia
Runners' up : Jahirul Islam

Above 75 kg.

Champion : Md. Gulam Hussain
Runners' up : Bipui Kalita

Champion of the Champion

Riyaz Ahmed

Champion of the Champion Runners' up

Md. Gulam Hussain

Results of the Different events of Cultural Section

Mono Acting

Best Actor - Diganta Hazarika

Go as you like

1st - Debasish Borah
2nd - Rimpi Gogoi
Consolation - Mamtaz Begum

One Act Play

Best group - Manash Saikia
Hemanta Borah
Mridul Borah
Bhaskarjyoti Sarmah
Deepjyoti Borah

Best Actor

Mithun Sarmah

Best Co Actor

Mridul Borah

Writ & Humour

Consolation - Moiful Islam
Hazrat Ali

Dance Competition

1st - Jamuna Ranghangpi
2nd - Mala Devi
3rd - Eti Bordoloi

National Dress

1st - Ms. Dona Das
2nd -Boloram Dawlagajan
3rd - Eti Bordoloi

ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকলৰ বছেৰেকীয়া প্ৰতিবেদন ৰাজি ঃ

উপ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাকমূহূৰ্তত সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছো যি সকল আত্মস্বাৰ্থত নিস্পৃহ মহান ব্যক্তিৰ পৰশত আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাৱিদ্যালয়ে প্ৰাণ পাই উঠি বৰ্ত্তমানে অসমৰে এখন আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয় ৰূপে পৰিগণিত হৈছে আৰু লগতে যি সকল চিৰনমস্য ব্যক্তিয়ে অসম তথা অসমীয়া লোকৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ বাবে প্ৰাণ আহুতি দিছিল, সেই বীৰ শ্বহীদ সকললৈ শ্ৰদ্ধাৰে ....

1959 চনৰ 7 চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে অসমৰ মাজ মজিয়া নগাঁৱত প্ৰতিষ্ঠিত আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ সোণোৱালী ইতিহাস ইমান ক্ষন্তেক সময়ত লিখাটো মাথো এক মিছা হাবিয়াস। এনে এখন গৌৰৱোজ্জ্বল কলেজৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সন্মানীয় উপ সভাপতি পদটো মোৰ বাবে এক সপোন যেন আছিল। কিন্তু আপোনাসবৰ আশীৰ্বাদ তথা সমূহ ছাত্ৰ- ছাত্ৰীৰ অভূতপূৰ্ব সঁহাৰিৰ ফলস্বৰূপে 2006-2007 বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত মই উপ-সভাপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয় খনৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুবিধা পাওঁ, তাৰ বাবে মই আপোনাসৱৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ।

আজিৰ এই বাতাবৰণত ছাত্ৰ সমাজৰ মুখ্য আৰু একমাত্ৰ ব্ৰত স্বৰূপ অধ্যয়নৰ উপৰিও সামাজিক দায়বদ্ধতাৰ দিশটোও ভাবি চাবিলগীয়া । উপ সভাপতিৰ গুৰুদায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি পোন প্ৰথমে মই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা এটি দল লৈ গৈ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত 'ৰুদ্ৰ বৰুৱা গীত'ৰ কৰ্মশালাত যোগদান কৰিছিলো। ইয়াৰ পিছতে মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত "সপ্তাহ সমাৰোহত" মই বিভিন্ন বিভাগীয় সম্পাদকৰ লগত লগ হৈ সুন্দৰভাবে সপ্তাহ সমাৰোহৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহ পৰিচালনা কৰিছিলো। এই সপ্তাহ সমাৰোহতেই মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ লগতে মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় তথা শিক্ষাগুৰু সকলৰ পৰামৰ্শ মৰ্মে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পঞ্জীয়ক ডঃ ৰমানন্দ দাস দেৱক মহাবিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰালৰ অধ্যয়ন কক্ষটো উদ্বোধন কৰিবলৈ আমন্ত্ৰণ কৰি আনো। মোৰ কাৰ্যকালত G.U. ত অনুষ্ঠিত আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ফলাফল উৎসাহজনক । এই মহোৎসৱত যোগদানৰ বাবে আমি লৈ যোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ দলটিয়ে ১ টা সোণৰ, ৩ টা ৰূপৰ আৰু ১ টা ব্ৰঞ্জৰ সহ মুঠ ৫ টা পদকেৰে মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনে। এই সমাৰোহৰ সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় সকলো সামগ্ৰী যোগাৰ কৰি আমাক পুৰস্কাৰ বুটলিবলৈ সহায় কৰা মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত **অজিত ভড়ালী** ছাৰক মোৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো ।

"I slept and dreamt
That life was beauty
I work and found
That life was duty".

ঐতিহ্য মণ্ডিত আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ উপ সভাপতি হিচাপে আমাৰ যিমান খিনি কৰিব লগা আছিল হয়তো সময় বা আন অসুবিধাৰ বাবে সকলো সম্ভৱ হৈ নুঠিল আৰু যিখিনি কৰিলো সেয়া হয়তো শিক্ষাগুৰুসকলৰ আশীৰ্বাদ তথা আপোনাসৱৰ সহযোগিতাৰ ফলস্বৰূপে সম্ভৱ হয়। ইয়াৰ লগে লগে আমি পৰম্পৰাগত ভাবে সৰস্বতী পূজাভাগ আৰু হজৰত মহম্মদৰ পৱিত্ৰ জন্মদিনত নবী উৎসৱো পালন কৰো। কৰ্মব্যস্ততাৰ মাজতো মই সময় উলিয়াই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দুখীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ প্ৰতি সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিলো। বিভাগীয় সম্পাদকক কৈ তেওঁলোকক কিতাপ - পাতিকে আদি কৰি নানা প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী যোগান ধৰাত সহায় কৰিছিলোঁ। আমাৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিশত দিহা- পৰামৰ্শ দিয়া মোৰ শিক্ষাগুৰু শ্ৰীযুত নিত্যানন্দ বৰা ছাৰ আৰু পদ্মকান্ত শৰ্মা ছাৰলৈ এই ক্ষণতে শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো।

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ছবিৰু উদ্দিন আহমেদ ডাঙৰীয়াৰ বলিষ্ঠ পদক্ষেপত মহাবিদ্যালয় খনিৰ সৰ্বাংগীন দিশত যি উন্নতি সাধন হৈছে সি সঁচাকৈয়ে প্ৰশংসনীয়। মহাবিদ্যালয়ৰ মূল প্ৰবেশদ্বাৰৰ লগতে শ্বহীদ বেদী, ° আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন আৰু ° শুকদেব গোস্বামীৰ আৱক্ষ মূৰ্ত্তি দুটি স্থানান্তৰ কৰি সুন্দৰ স্থানত পুনৰস্থাপন কৰাৰ বাবে মই নথৈ আনন্দিত হৈ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ শলাগ লৈছো।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ অন্তিম সময়ত আমি নবাগত আদৰণি সভা সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানত আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ সহায় আৰু সহযোগিতাই মোক আপ্লুত কৰি তুলিছিল। মোৰ এই কথা ফাঁকি ভাল লাগিছিল যে আমি সকলো ছাত্ৰ - ছাত্ৰী একতাৰ ডোলেৰে বান্ধ খাই আছো।

সময়ৰ তীব্ৰ গতিত আমাৰ কাৰ্যকালৰো অন্ত পৰিবৰ হ'ল। মহাবিদ্যালয় খনিক লৈ দেখা সকলো সপোন ময়ো বাস্তৱ ৰূপ দিব নোৱাৰিলো। নোৱাৰিলো মোৰ মানস পটত ভাঁহি উঠা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ প্ৰতিটো অভাৱ পুৰণ কৰাৰ হাবিয়াস। তথাপি আশা ৰাখো আমি সদায় আগুৱাই যাম, সকলো বাধাৰ - প্ৰাচীৰ নেওচি আমি স্পৰ্শ কৰিম সফলতাৰ উচ্চ শিখৰ। দৰিদ্ৰতাক নেওচি, পশ্চিমীয়া সংস্কৃতিৰ অন্ধমায়াত ভোল নগৈ মানৱীয় প্ৰমূল্যক উচিত মূল্য দি আৰু প্ৰতিবেশীৰ প্ৰতি উদাসীন মনোভাব পৰিহাৰ কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয় খনিক আমি সকলোৱে এখন জ্ঞাকত জিলিকা মহাবিদ্যালয় হিচাপে গঢ়ি তোলো আহক। এই কামনাৰে-

জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম

শ্ৰী দিপাংকৰ গোস্বামী

উপ - সভাপতি

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্ মুহূৰ্তত অসম তথা অসমীয়াৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ হকে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ শ্বহীদ সকললৈ মোৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি অৰ্পণ কৰিলো। যি সকল মহান ব্যক্তিৰ আশাসুধীয়া প্ৰচেষ্টাৰ ফলত আমাৰ আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয় খনিৰ জন্ম হ'ল, সেই ত্যাগী ব্যক্তিসকললৈ মই এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে শ্ৰদ্ধা নিবেদিছো।

বৰ্তমান মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, বিভিন্ন বিভাগৰ প্ৰবক্তা সকল, কৰ্মচাৰী বৃন্দ তথা মহাবিদ্যালয়ৰ ন-পুৰণি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম নিবেদিছো।

ইং ২০০৬ - ০৭ বৰ্ষৰ আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যনিৰ্বাহক সমিতিৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হ'বলৈ পাই অতিকৈ আনন্দিত হৈছো। কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতেই আৰম্ভ হোৱা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ সমাৰোহ আৰু পৰৱৰ্তী সময়ছোৱাত অনুষ্ঠিত হোৱা নবাগত আদৰণি উৎসৱ, সৰস্বতী পূজা, গুৰু জনাৰ তিথি আদি অনুষ্ঠানত উপ সভাপতি, সাধাৰণ সম্পাদক আৰু আন আন বিভাগীয় সম্পাদক সকলক মই পাৰ্যমানে সহায় - সহযোগিতা আগ বঢ়াইছিলো। মোক কাৰ্যভাৰ চলাই নিয়া আৰু নিৰ্বাচনত সহায় আগবঢ়োৱা জিংকু দা, তপ দা, মইনা, সপোন, টংক, জিতু, অমৰ, ৰঞ্জিত, লাকু, ভবা, দিপু, বিনোদ, মৃদুপৱনক ধন্যবাদ নিবেদিছো আৰু এই প্ৰতিবেদন আনন্দলেখাত সন্নিবিষ্ট কৰাৰ বাবে আলোচনী সম্পাদক আৰু হাজৰিকাৰ প্ৰতিও কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ ।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালত মোৰ জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে যিবোৰ ভুল কৰিলো তাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছো। লগতে আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি এই প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়
জয় আই অসম

জ্যোতিময় বৰা
সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক

সংগীত বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমৰ সুযোগ্য সন্তান, সিংহ পুৰুষ আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন দেৱৰ প্ৰতি সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰুলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০০৬-২০০৭ বৰ্ষৰ সংগীত সম্পাদকৰ পদত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰি বিপুল ভোটত নিৰ্বাচিত হৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিভাগীয় বিষয়ববীয়া হ'বলৈ পাই সঁচাকৈ আনন্দিত হৈছোঁ।

মই পোন প্ৰথমে সেইসকলক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো যিসকলে মোক এই পদটিৰ বাবে যোগ্য বুলি বিবেচনা কৰিলে। বিভিন্ন সময়ত সহায়-সহযোগিতা আৰু উৎসাহ উদ্দীপনা আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধৱী সকলকো ধন্যবাদ জনালো।

মই কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কেইদিনমানৰ পিছতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ "বাৰ্ষিক সপ্তাহ সমাৰোহ" চাৰিদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে বৰ উলহ-মালহেৰে আয়োজন কৰা হয়। এই সপ্তাহ সমাৰোহত সংগীত বিভাগৰ জৰিয়তে বিষ্ণু-ৰাভা সংগীত, জ্যোতি সংগীত, বনগীত, আধুনিক গীত, ভজন, বৰগীত, লোকগীত, গজল, ভূপেন্দ্ৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অন্তৰ্নিহিত গুণবোৰ বিকশাই তোলাত সহায় কৰোঁ। প্ৰতিযোগিতাত সফল হোৱা প্ৰতিযোগীসকলক পুৰস্কাৰ ও মানপত্ৰেৰে সন্মানিত কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ প্ৰতিভা বিকাশ হোৱাত সহায় কৰা হয়। উক্ত সমাৰোহত অনুষ্ঠিত হোৱা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধেয় শিক্ষাগুৰু, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু নিমন্ত্ৰিত শিল্পীয়ে গীত পৰিবেশন কৰিছিল। তাৰ পিছতে আহিল নবাগত আদৰণি সভা।

এই আদৰণি সভাত এনে এটি ভাল কথা আছিল যে সপ্তাহ সমাৰোহতকৈ নবাগত আদৰণি সভাত বেছিভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে গীত পৰিবেশন কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিল আৰু যিটো কথাৰ বাবে মই খুব অনুপ্ৰাণিত হৈছিলো।

মোৰ কাৰ্যকালত মোক প্ৰেৰণা যোগোৱা মোৰ শ্ৰদ্ধেয় শিক্ষাগুৰু তথা তত্ত্বাৱধায়ক অধ্যাপকদ্বয় সদানন্দ পায়েং ছাৰ আৰু অজিত কুমাৰ সিং ছাৰলৈ সেৱা আৰু আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

সদৌশেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰাৰ লগতে মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ক্ৰুটিৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষাগুৰু সকলৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি এই প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

প্ৰশান্ত ৰাভা

সম্পাদক, সংগীত বিভাগ

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

. "জীৱন মানে সংগ্ৰাম
আৰু জীৱনত জয় বা পৰাজয় আছেই
হিংসাই জানো সকলো
সমাধান কৰিব পাৰে ?
সত্য এতিয়াও হেৰাই যোৱা নাই
সত্য পৃথিৱীত আছেই" ।

সংগ্ৰাম অবিহনে জীৱন বিফল। বিফল মানে নিৰস। "মন কৰিলে চন, বাকৰি মাটিত ধন" - ফকৰা যোজনাৰ মূল্য এতিয়াও হেৰাই যোৱা নাই। আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয় এখনত সাংস্কৃতিক সম্পাদক হৈ মই নিজে গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছো। মই নিজে কব পাৰো যে ভুল ত্ৰুটি হলেও নিজৰ অধ্যয়ন আৰু সম্পাদক হিচাপে কৰিব লগা দায়িত্ব দুয়োটাই সুচাৰু ৰূপে পালন কৰাত যত্নৰ ত্ৰুটি কৰা নাই।

অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ পৰা কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে মই মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ সমাৰোহত মোৰ যি দায়িত্ব, সেই দায়িত্ব পালন কৰো। মোৰ বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহ ক্ৰমে - একাংক নাট, একক অভিনয়, নৃত্য, সাজপাৰ, ব্যংগ নাট, কৌতুক আদি।

এইখিনিতে কথা এযাৰ কবলৈ মন যায় যে সাংস্কৃতিক দিশৰ প্ৰতি সকলোৰে ইচ্ছা দিনক দিনে যেন নাইকিয়া হৈছে। মহাবিদ্যালয় খনৰ দেড় হাজাৰ ছাত্ৰ - ছাত্ৰীৰ ভিতৰত নাটক কৰা প্ৰতিযোগী ওলায় মাত্ৰ ১২ জন। বিশ্বজিৎ বৰঠাকুৰ দেৱৰ এখন নাটক আৰু আনখন মই নিজে ৰচনা আৰু পৰিচালনা কৰা নাটক "ঘোচ"। একক অভিনয়ত মাত্ৰ ৮ জন। তাত মই শ্ৰেষ্ঠ একক অভিনেতাৰ সন্মান পাওঁ।

এইবেলি মহাবিদ্যালয়ত "সৰস্বতী মাতৃ দেৱীৰ" পূজা ভাগ বৰ সুন্দৰকৈ অনুষ্ঠিত হৈ যায়। আবণ্টিত পুঁজিৰ তুলনাত ছাত্ৰ - ছাত্ৰীৰ সংখ্যা সৰহ যেতিয়া হৈছিল, মোৰ বুকুয়ে তেতিয়া "ধান বানো পানী আনো কৰিছিল ।" কিন্তু ভগৱানৰ ইচ্ছাত সুন্দৰকৈ পূজা ভাগ পাৰ হৈ গ'ল। এই পূজা ভাগত দিনে ৰাতি মোৰ লগতে সমানে কষ্ট স্বীকাৰ কৰিলে মোৰ বন্ধু ২০০৫ - ২০০৬ বৰ্ষৰ 'আনন্দলেখা'ৰ সম্পাদক শ্ৰী কৃপাৰ শইকীয়াই ।

মোৰ কাৰ্যকালতে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় "যুৱ মহোৎসৱ"ত অসমৰ ভিতৰত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে নাটকত দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ বিজয়ী দলৰ সন্মান লাভ কৰে।

সকলোৱে শুনি ভাল পাব যে যি "নবী উৎসৱটি" আগতে যি কোনো এটি দিনত অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। কিন্তু আমাৰ কাৰ্যকালত অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সন্মতি ক্ৰমে ১১ চেপ্তেম্বৰৰ দিনটি ধাৰ্য্য কৰি প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰা হয়।

নবী উৎসৱ ভাগ শেষ কৰি মাজত মাত্ৰ এদিন বন্ধ পায়েই "শংকৰ দেৱৰ" তিথি ভাগ অনুষ্ঠিত কৰিব লগা হৈছিল। বিশেষকৈ এটি ভাল লগা কথা বৰদোৱালৈ প্ৰভাত-ফেৰী যাত্ৰা ৭ বজাত, মই ভাবিছিলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী নহবই। কিন্তু ৭ বজাততো মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী। আশা দি নিৰাশা কৰাৰ স্বভাৱ মোৰ নাই। সেয়েহে প্ৰায় ১০০ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা বৰদোৱালৈ পঠিয়াও। কোনো বাধা বিঘিনি নোহোৱাকৈ সেই দিনটো পাৰ হৈ যায়।

সঁচা কথা কবলৈ মই সংকোচ নকৰোঁ। কাৰ্য্যকাল ছোৱাত কৰা সৰু-ডাঙৰ সমূহ ভূল-ক্ৰুটিৰ বাবে মই মোৰ তত্বাবধায়ক অধ্যাপকদ্বয় **খগেন্দ্ৰ মহেলা** ছাৰ আৰু **আব্দুল কৰিম** ছাৰৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো। নিজৰ শিষ্য হিচাপে শিক্ষাগুৰু দুজনাই মোক ক্ষমা কৰিব বুলি প্ৰত্যয়ভৰা আশা ৰাখিছোঁ।

মোৰ অনুভৱ এজন সম্পাদক হ'বলৈ হ'লে, তেওঁৰ যি ক্ষেত্ৰত ৰাপ বেছি, সেই ক্ষেত্ৰৰ সম্পাদক পদটো বাছি লোৱাটো অতি প্ৰয়োজন। কিয়নো তেতিয়া সেই দায়িত্ব খিনি তেওঁ সুন্দৰ ভাৱে পালন কৰিব পাৰিব। এয়া মোৰ অহংকাৰ নহয়, অনাগত দিনত সম্পাদক হ'ব খোজা মোৰ ভাই - ভনী সকলক মাত্ৰ সঁকীয়াইহে দিলো। সম্পাদক পদটো এনেকুৱা নহয় যে 'গছত বগৰী পকি আছে, ফমুটি মাৰিম সৰিব, মুখত ভৰাম।'

সদৌ শেষত মোক বিভিন্ন দিশত সহায় আগবঢ়োৱা মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী, দাদা সকল ক্ৰমে- চিতুদা, কৃপাৰ, অসীম, ৰৌচন চিদ্দিকা বেগম, তাহিৰ, গোলাম, বিশ্ব, বিপুল, চুলেন, মামুদ, আন, আমজাদ, ফাৰুক আৰু নাম প্ৰকাশ নকৰা অলেখ বন্ধু-বান্ধৱীৰ শলাগ লৈছোঁ।

"আনন্দ ৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ
তুমি এজন মহান ছাত্ৰ
অন্ধকাৰ জীৱনৰ বাট পোহৰলৈ আনি
দেশত হবা তুমি সন্মানৰ পাত্ৰ
অধ্যয়ন আৰু সংগ্ৰাম জীৱনৰ মূল কাম
জয় বা পৰাজয় শেষত হে গম পাম ।"

শ্ৰী দিগন্ত হাজৰিকা
সম্পাদক, সাংস্কৃতিক বিভাগ

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰথম কলমত মই শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলো যি জন ব্যক্তিৰ নামেৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয় স্থাপিত হৈছে। লগতে এই মহাবিদ্যালয়ৰ পিতৃ স্বৰূপ **শুকদেৱ গোস্বামী দেৱৰ** পদ কমলত মোৰ তৰফৰ পৰা একাঁজলী পুষ্পাঞ্জলি অৰ্পণ কৰিলো।

"সেই যে মোহনীয়া আমাৰ মহাবিদ্যালয় খনি
তাতেই জীপাল আমাৰ জীৱনৰ স্মৃতি।"

বিভাগীয় প্ৰতিবেদনৰ শুভাৰম্ভণিতেই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, শিক্ষাগুৰু তথা সমূহ কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছো। যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু - বান্ধৱীৰ উৎসাহ- উদ্দীপনাৰ বাবে ২০০৬- ০৭ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব হাতত ল'বলৈ পালো, তেওঁলোক সকলোকে মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা ও হিয়া ভৰা মৰম জনালো।

২০০৬-০৭ বৰ্ষৰ এই বিভাগৰ সকলো কাৰ্যভাৰ মোৰ ওপৰত পৰিল। এই বৰ্ষৰ সপ্তাহ সমাৰোহৰ কাম বোৰ নিয়মীয়া কৰি সফলতাৰে পালন কৰা হয়। তাৰ পিছত আহিল সদৌ অসম ভিত্তিত "আন্তঃ মহাবিদ্যালয় শুকদেৱ গোস্বামী সোঁৱৰণী তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা" খনি। এই প্ৰতিযোগিতা খনি অসমৰ কেইবাখনো প্ৰখ্যাত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বীৰ অংশগ্ৰহণৰ মাজেৰে আৰু সফলতাৰে অনুষ্ঠিত হৈ যায়। গুৱাহাটীৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰতিযোগীৰ প্ৰতিযোগিতালৈ আগমন আৰু প্ৰতিযোগিতাৰ প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় স্থান অধিকাৰ কৰা মহাবিদ্যালয় সমূহৰ সক্ৰিয় অংশ গ্ৰহণৰ বিষয়টোৰ বাবে মই অলপ পৰিমাণে সফল বুলিয়েই ভাবো।

মোক সকলো ক্ষেত্ৰতে সহায় কৰা আৰু প্ৰতি মুহূৰ্ততে সাহস আৰু উদ্দীপনা আগবঢ়োৱা তত্ত্বাবধায়কদ্বয় অধ্যাপিকা **সত্যমণি দত্ত** বাইদেউ আৰু অধ্যাপক **অৰিন্দম বৰকটকী ছাৰৰ** লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° **ছৰিফ উদ্দিন আহমেদ** দেৱলৈ এই সুযোগতে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। লগতে অজানিতে কৰা ভুলৰ বাবে আপোনাসবৰ পৰা ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগিলো।

"জয়তু আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়"

পাপু নাথ
সম্পাদক, তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগ

ক্রীড়া (আন্তঃ) বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয়জয়তে বিভাগীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই অসমৰ সুযোগ্য সন্তান সিংহপুৰুষ আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন দেৱৰ প্ৰতি মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, শিক্ষাগুৰুসকল তথা কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো।

কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কেইদিনমানৰ পাছত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ সমাৰোহত বেডমিণ্টন, বাস্কেটবল, কেৰম, টেবুল টেনিছ, দবা আদি বিভিন্ন ধৰণৰ খেল অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। এইখিনিতে মন কৰিবলগীয়া যে সপ্তাহ সমাৰোহত যোগদান কৰা প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা যোৱাবাৰৰ তুলনাত বেছি আছিল যদিও ল'ৰাৰ তুলনাত ছোৱালীৰ সংখ্যা কম আছিল। গতিকে মই আশা ৰাখিছো যে ভৱিষ্যতে মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিপুল ভাৱে অংশ গ্ৰহণ কৰিব।

ক্ৰীড়াৰ (আন্তঃ) বিভাগত কোনো সহকাৰী সম্পাদক নাছিল বাবে মোৰ বন্ধু গৌৰৱ শইকীয়া আৰু গোবিন্দ সিংহাই মোৰ লগত থাকি খেল সমূহ চলাই নিয়াত মোক যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। তদুপৰি সততে সকলো দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা বিভাগীয় তত্ত্বাৱধায়কদ্বয় অধ্যাপক আমিনুল ইছলাম ছাৰ আৰু অধ্যাপক কিশোৰ কুমাৰ শ্বাহ ছাৰক সেৱা আৰু আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত মোৰ অজানিতে হোৱা ভুলৰ ক্ষমা বিচাৰি আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিৰ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিলো।

"জয়তু আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়"

মঃ মোবিন আহমেদ
সম্পাদক, ক্ৰীড়া (আন্তঃ) বিভাগ

ক্ৰীড়া (বহিঃ) বিভাগৰ সম্পাদক প্ৰতিবেদন

জয়জয়তে অসমৰ সুযোগ্য সন্তান সিংহপুৰুষ আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকনদেৱৰ প্ৰতি সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় প্ৰমুখ্যে সমূহ শিক্ষাগুৰু তথা কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

বিভাগীয় সম্পাদক ৰূপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কেইদিনমান পিছতে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ সমাৰোহ অনুষ্ঠিত হয়। এই বাৰ্ষিক সপ্তাহ সমাৰোহত ভলীবল, কাবাডী, দৌৰ, দীঘল জাম্প, ক্ৰিকেট আদি বিভিন্ন ধৰণৰ খেল পতা হৈছিল। এইখিনিতে মন কৰিবলগীয়া যে সপ্তাহ সমাৰোহত যোগদান কৰা প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা নিচেই কম আছিল। বিশেষকৈ ল'ৰাৰ তুলনাত ছোৱালীৰ সংখ্যা একেবাৰে নগণ্য আছিল। প্ৰতিযোগীৰ অভাৱৰ বাবে কিছু খেল বাতিল কৰা হৈছিল। গতিকে মই আশা ৰাখিছোঁ যে ভৱিষ্যতে মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতাত সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰি অনুষ্ঠান সমূহ উদযাপনৰ উদ্দেশ্য সাৰ্থক কৰি তুলিব। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰি নিজৰ প্ৰতিভা আৰু আগ্ৰহ দেখুৱালে তেওঁলোকক মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জনাইছোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ত মোক প্ৰেৰণা যোগোৱা শিক্ষাগুৰু তথা ক্ৰীড়া বিভাগৰ তত্বাৱধায়কদ্বয় শ্ৰী ৰাজীৱ বৰুৱা ছাৰ আৰু শ্ৰী বিজুমণি বৰা ছাৰলৈ সেৱা আৰু আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ অজানিতে হোৱা ভুলৰ ক্ষমা বিচাৰি আৰু মহাবিদ্যালয় তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিলোঁ।

শ্ৰী জিতুমণি শইকীয়া
সম্পাদক, ক্ৰীড়া (বহিঃ) বিভাগ

ব্যায়াম বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেই সকল ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিছোঁ, যিসকলে দেশমাতৃৰ হকে অশেষ কষ্ট স্বীকাৰ কৰি মৃত্যুক আকোঁৱালি ল'লে। আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ইং ২০০৬ -০৭ বৰ্ষৰ নিৰ্বাচনত মই ব্যায়াম বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰি আশা কৰা ধৰণে বিজয়ী হোৱাৰ বাবে আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ - ছাত্ৰীক মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণৰ কিছুদিনৰ পিছতেই মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ সমাৰোহ অনুষ্ঠিত হয়। সপ্তাহ সমাৰোহত মোৰ বিভাগত পাঞ্জা, ভাৰোত্তলন আৰু দেহশ্ৰী প্ৰতিযোগিতা সমূহ অনুষ্ঠিত হয়। সংখ্যাৰ লেখত সীমিত হলেও, বহু নীতি-নিয়মৰ মাজেৰে উক্ত খেলসমূহ পৰিচালনা কৰাটো মোৰ বাবে যথেষ্ট কষ্টকৰ হৈছিল। যি কি নহওক, বিভাগীয় তত্বাৱধায়কদ্বয় প্ৰশান্ত কুমাৰ গগৈ ছাৰ আৰু পৰাগ দত্ত ছাৰ প্ৰমুখ্যে কেইজনমান ছাত্ৰবন্ধুৰে মোক যথেষ্ট সহায় কৰাত মই খেলসমূহ সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো। প্ৰতিযোগিতাৰ মান নিখুঁতভাৱে বিচাৰ কৰাৰ স্বাৰ্থত খেলসমূহ পৰিচালনাৰ দায়িত্ব শ্ৰদ্ধেয় আছলাম ছাৰৰ ওপৰত অৰ্পন কৰিছিলো। এই ছেগতে খেলসমূহত যোগদান কৰা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনোৱাৰ লগতে বিজয়ীসকলক অভিনন্দন জনাইছো।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়খনিয়ে যেন এযোৰ নতুন সাজ পিন্ধিলে বুলি ক'ব পাৰি। আগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত বহু বস্তুৰ অভাৱ আছিল যদিও বৰ্তমান ই সকলো ফালেদি সমৃদ্ধিশালী হৈ উঠিছে। আমাৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ প্ৰচেষ্টাত "ৰেগিং" নামৰ ব্যাধিৰ পৰা নৱাগত সকল আক্ৰান্ত হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা পৰিছে বুলি ক'ব পাৰি।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত মোৰ জ্ঞাতে - অজ্ঞাতে হোৱা সমূহ ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিছো। তদুপৰি, সমগ্ৰ কাৰ্যকালত মোক সহায় কৰা শ্ৰদ্ধেয় প্ৰশান্ত কুমাৰ গগৈ ছাৰ আৰু পৰাগ দত্ত ছাৰ প্ৰমুখ্যে আন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰি, নগাঁৱৰ অন্যতম শিক্ষানুষ্ঠান তথা মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ বিদ্যা মন্দিৰ আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন বিকাশ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰিলো।

জয়তু আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়

মোঃ গোলাম হুছেইন
সম্পাদক, ব্যায়াম বিভাগ

ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সাহায্য নিধি বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয়জয়তে আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ ২০০৬-০৭ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সাহায্য নিধি বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধৱীলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

অসমৰ সুযোগ্য সন্তান সিংহ পুৰুষ আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন দেৱৰ প্ৰতি সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ **ড° ছৰিফ উদ্দিন আহমেদ** ছাৰ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু তথা কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

নগাওঁ চহৰৰ অন্যতম শিক্ষানুষ্ঠান আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ বিভাগৰ সম্পাদক হবলৈ পাই মই সচাঁকৈয়ে গৌৰৱান্বিত। মই ২০০৬-০৭ বৰ্ষৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই মহাবিদ্যালয়ৰ আৰ্থিকভাৱে পিছপৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক কিদৰে উপকৃত কৰিব পাৰোঁ তাৰ বাবে বিভাগীয় তত্ত্বাৱধায়িকাদ্বয় **শ্ৰীমতী কাকলি বৰুৱা** বাইদেউ আৰু **শ্ৰীমতী অপৰ্ণা বৈৰাগী** বাইদেউৰ লগত আলোচনা কৰোঁ আৰু ছাত্ৰ - ছাত্ৰী সাহাৰ্য্য নিধি বিভাগৰ ফালৰ পৰা প্ৰয়োজনীয় পাঠ্যপুথি বিতৰণ কৰোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত বিশেষভাৱে সহায় কৰা মইনুল, তাৰিফ, ফাৰুক, পুতুল, মেজবিনা, ৰেবিন চুলতানা, অসীম, ইক্ৰামূল আৰু দিগন্তলৈ মোৰ হিয়া ভৰা মৰম আৰু ধন্যবাদ যাচিলোঁ।

সৰ্বশেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন প্ৰগতি আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত অজ্ঞাতে হৈ যোৱা ভুল - ভ্ৰান্তিৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি এই প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ। ধন্যবাদ -

মঃ আমজাদ হুছেইন
সম্পাদক, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সাহায্য নিধি বিভাগ

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

বিভাগীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই দেশৰ স্বাৰ্থ ৰক্ষাৰ্থে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ শ্বহীদ সকললৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলো । লগতে আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু সকললৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰি, নিৰ্বাচিত হৈ ছাত্ৰ - একতা সভাৰ বিভাগীয় বিষয়-ববীয়া হবলৈ পাই মই সঁচাকৈ আনন্দিত হৈছো। এই নিৰ্বাচন আছিল মোৰ জীৱনৰ প্ৰথম আৰু উল্লেখযোগ্য।

জাতি-ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে সকলো মানুহক দেশ তথা জাতীয় উন্নয়ন আৰু স্বাৰ্থৰ হকে আৰু ধৰ্মনিৰপেক্ষ হিচাপে কাম কৰিবলৈ সচেতন কৰাটোৱে হ'ল সমাজ সেৱাৰ মূল লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য।

মই বিভাগীয় সম্পাদক হোৱাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণী কোঠা, চৌহদ, বাগিছা আৰু কেণ্টিন সম্পূৰ্ণ ৰূপে পৰিষ্কাৰ কৰোঁ। মোৰ কাৰ্যকালতেই মহাবিদ্যালয়ৰ নতুনকৈ সজা ছাত্ৰী নিবাস বন মন্ত্ৰী মাননীয় **শ্ৰীযুত ৰকিবুল হুছেইন** দেৱে শুভ মুকলি কৰে। মই বিভাগীয় সম্পাদক হোৱাৰ পাছত কলেজৰ পুৰণা গেটৰ ওচৰত থকা শ্বহীদ বেদী, আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকনদেৱ তথা শুকদেৱ গোস্বামীদেৱৰ আৱক্ষ মূৰ্তি দুটা কলেজৰ প্ৰশাসনিক ভৱনৰ সন্মুখত নতুনকৈ প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। বৰ্তমান মই HIV AIDS ৰ বিষয়ে সজাগতা সৃষ্টি কৰা এজন সমাজ কৰ্মী হিচাপে কাম কৰি আছোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত প্ৰত্যেক ক্ষেত্ৰত পৰামৰ্শ আৰু সহায় সহযোগ আগবঢ়োৱাৰ বাবে মাননীয় অধ্যক্ষ ড০ ছৰিফ্ উদ্দিন আহমেদ ছাৰ তথা বিভাগীয় তত্বাৱধায়ক অধ্যাপক **দেৱ প্ৰসাদ হাজৰিকা** ছাৰৰ লগতে সকলো ছাত্ৰ - ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ।

সৰ্বশেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিলোঁ।

* জয়তু আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয় *

জয় আই অসম

মঃ হজৰত আলী
সম্পাদক, সমাজ সেৱা বিভাগ

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা গুৰুসকললৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা তথা শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আৰু মোক সকলো ক্ষেত্ৰতে সহায় কৰা ছাত্ৰ - ছাত্ৰীসকলক মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যা হ'বলৈ পাই মই সৰ্চাঁকৈয়ে গৌৰৱান্বিত হৈছোঁ। ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ পদ লোৱাৰ পাছতেই মোৰ কৰ্মসমূহ সুচাৰুৰূপে চলাবলৈ সফল চেষ্টা চলাইছোঁ। হয়তো কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত বিফলতাৰ মুখো দেখিছোঁ। মোৰ কাৰ্যভাৰৰ সফলতাই এক উৎসাহৰ বাহ সাজিছে মোৰ হৃদয়ত, আৰু বিফলতাই এক নতুন জ্ঞানৰ তথা অভিজ্ঞতাৰ সন্ধান দিছে।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কেইদিমানৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক 'সপ্তাহ সমাৰোহ' অনুষ্ঠিত হয়। এই বাৰ্ষিক সপ্তাহ সমাৰোহত মই কেৰম, লুডু , দবা, চাইনিজ চেকাৰ, পুষ্পসজ্জা, সুকুমাৰ কলা, পিঠা-পনা আদি বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা সমূহ পাতিছিলো । তাৰ কিছুদিনৰ পাছতেই নৱাগত আদৰণী সভা অনুষ্ঠিত হয়। এনেদৰে ব্যস্ততাৰ মাজতেই মই মোৰ দায়িত্ব সুকলমে চলাই নিয়াতে সক্ষম হৈছো বুলি ভাবো।

মোক বিভিন্ন কামত সহায় -সহযোগিতা তথা দিহা - পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা তত্বাৱধায়িকাদ্বয় শ্ৰদ্ধেয়া ৰত্নমালা ৰাজখোৱা বাইদেউ আৰু সুজিৰা হাজৰিকা বাইদেউৰ লগতে মোৰ সহপাঠী হিৰণ্ময়ী বা, ৰূপা, পল্লৱী, মামু, অৰুনিমালৈও মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু শুভেচ্ছা যাচিছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰীৰ বৰ্দ্ধিত সংখ্যালৈ লক্ষ্য ৰাখি জিৰণি কোঠাৰ বাবে কিছু অতিৰিক্ত সা-সামগ্ৰী, ক্ৰীড়া সামগ্ৰী প্ৰদান তথা অধিক সংখ্যক শৌচাগাৰ, প্ৰস্ৰাবাগাৰ নিৰ্মাণ কৰাকে ধৰি অত্যাৱশ্যকীয় বিষয় সমূহ সহৃদয়তাৰে বিবেচনা কৰিবলৈ অধ্যক্ষ মহোদয় তথা পৰিচালনা সমিতিলৈ অনুৰোধ জনালো।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ত জানি অজানিতেই যিবোৰ ভুল কৰিছো তাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰিলোঁ ।

জয়তু আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন মহাবিদ্যালয়

"জয় আই অসম"

পূজাশ্ৰী দাস
সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা

EXECUTIVE COMMITTEE OF THE ADP COLLEGE STUDENTS' UNION, NAGAON, ASSAM

SESSION - 2006-07

President : Principal Dr. S.U. Ahmed
Working President : Prof. Nityananda Borah
Vice Principal

Vice President : Sri Dipankar Goswami
General Secretary : Md. Tahirul Islam
Asstt.General Secretary : Sri Jyotimoy Bora

General Portfolio(s)	Offiee Bearer	Prof.(s)-in-charge
Cultural	Secretary : Sri Diganta Hazarika Asstt. Secretary : Mehebul Islam Choudhury	Khagendra Mahela Abdul Karim
Literary & Magazine	Aan Hazarika	Dr. Nityananda Pattanayak M. Habib Ullah Ajit Bharali
Debate & Symposium	Sri Papu Das	Ms. Satyamoni Dutta Arindam Borkataki
Music	Sri Prasanta Bora	Sadananda Payeng Ajit Kr. Singha
Games (Indoor) / Boys' Common Room	Mubin Ahmed	Aminul Islam Kishor Kr. Shah
Games (Outdoor)	Sri Jitumoni Saikia	Rajib Barua Bijumoni Borah
Gymnasium	Md. Gulam Hussain	Prasanta Kr. Gogoi Parag Dutta
Students' Aid Fund	Md. Amzad Hussain	Ms. Kakali Baruah Ms. Aparna Bairagi
Social Service	Md. Hazarat Ali	Deba Prasad Hazarika
Girls' Common Room	Ms. Pujashree Das	Ms. Ratnamala Rajkhowa Ms. Sonjira Hazarika